

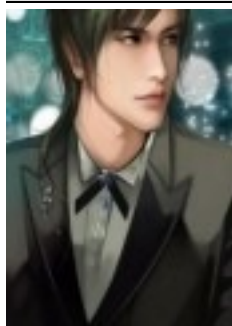
Tuyệt Đối Tập Trung

Contents

Tuyệt Đối Tập Trung	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	83
40. Chương 40	86
41. Chương 41	88

42. Chương 42	90
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	98
47. Chương 47	100
48. Chương 48	102
49. Chương 49	104
50. Chương 50	106
51. Chương 51	108
52. Chương 52	110
53. Chương 53	112
54. Chương 54	114

Tuyệt Đối Tập Trung

Giới thiệu

Giữa gương là Anh Dạ Mạc, tóc nhuộm màu bạc, hai mươi ba tuổi thoạt nhìn hẳn vẫn là có điểm nổi bật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-tap-trung>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Bóng đêm đen kịt, ánh trăng không dám hiện thân mà ẩn núp sau những đám mây lơ lửng, cả thành thị ẩn ẩn bao phủ một cỗ khí xấu. Tối nay nhiệt độ không khí hơi thấp, gió lạnh mạnh mẽ mà lạnh lẽo, trên đường không có mấy người đi lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió không ngừng gào thét qua từng tiếng.

Phương xa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, hơn nữa càng ngày càng gần, trên đường người đi chó sủa là chuyện bình thường, tại đây ban đêm yên tĩnh có vẻ càng thêm thêm thêm. Một người nam nhân cùng một nữ nhân, dắt theo một đứa nhỏ, hoang mang rối loạn chạy trốn, mơ hồ còn có thể thấy nam nhân trên tay cầm súng.

Xa hơn một chút cũng có tiếng bước chân truyền đến, có hơn ba người và có thể nhiều hơn, hơn nữa càng ngày càng tới gần bọn họ. Tiểu nam hài sợ hãi cực kỳ, trên mặt tất cả đều là nước mắt, hẳn cảm thấy được chính mình nhanh chóng bắt động, nhưng là ba ba cùng mẹ mẹ sống chết kéo tay hắn chạy về phía trước, hẳn biết chính mình không thể dừng lại, dừng lại sẽ bị người đằng sau đuổi tới.

Chính là ba người vận khí thật không tốt chạy vào ngõ cụt, cho dù nghĩ muốn xoay người chạy trở lại cũng không kịp, đằng sau người đã đuổi tới nơi. Nam nhân đi phía trước bảo vệ thể tử cùng tiểu hài tử của hắn,

cầm súng trên tay nhưng không biết là do thời tiết lạnh mà vẫn sợ hãi, cầm súng đều là không vững, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hướng người đuổi tới gần bọn họ .

“Người vẫn là buông tha cho đi, người đã không có đường lui.” Một gã nam tử đứng lại, tựa hồ là người cầm đầu .

“Người nhằm vào ta đi. . . Please người. . . Buông tha lão bà của ta cùng đứa nhỏ. . .” Nam nhân biết hẳn đã không còn đường trốn, nhưng vẫn là hy vọng đối phương có thể tha cho thân nhân một con đường sống.

“Please ta? Hừ, nếu người lúc trước không cố gắng cân não, mới có thể rơi xuống loại kết cục này sao? Hết thấy đều là người tự tìm, còn dám theo ta yêu cầu cái gì?” Tên nam tử kia còn nói .

“Ta biết là ta sai lầm rồi. . . Nhưng là. . . Please người. . . Sám ca. . .” Nam nhân vẫn là hy vọng người trước mắt từng là cộng sự có thể giúp hắn, hắn là hy vọng duy nhất .

“Chớ có trách ta, điều này không phải ta có thể quyết định , động thủ đi.” Sám ca không nghĩ chính mình động thủ, chính là bảo người đằng sau đi lên.

Đoàng – đoàng -!

Nam nhân hét lên rồi ngã gục.

“Không được a. . . ! !” Nữ nhân đằng sau nhìn trượng phu ngã vào giữa vũng máu , nhịn không được đau đón hô thành tiếng.

Nhưng người này không tính toán dừng tay như vậy, hướng nữ nhân bắn mấy phát, nữ nhân cũng ngã theo xuống.

Tiểu nam hài đứng đằng sau hoàn toàn bị dọa chết khiếp, trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt vẫn điên cuồng rơi xuống, cũng không dám khóc thành tiếng.

Sám ca đứng đầu nhìn hẳn một cái, dù sao chính là đứa nhỏ, hẳn nhiều ít cũng có chút không đành lòng xuống tay, cho dù không giết hẳn, chính hẳn một người cũng là sống không được ?

Sám ca vốn định cùng thuộc hạ chạy lấy người, nhưng hẳn còn không có mở miệng lại nghe đến một tiếng súng vang lên, lập tức tiểu nam hài cũng ngã theo xuống.

“Thao! Ai kêu người nổ súng !” Sám ca thân thủ đánh nam nhân đứng đầu.

“Thực xin lỗi Sám ca, ta nghĩ đến. . .” Nam nhân bị đánh rất vô tội, muốn nói người động thủ cũng không phải hẳn. . .

“Quên đi quên đi, hết thấy đều là mệnh, đi thôi.” Không phải ta lãnh huyết, các người một đường tạm biệt đi. Sám ca nghĩ.

Một đám người liền đi theo Sám ca ly khai.

Bọn họ đi không lâu, tiểu nam hài lại đột nhiên mở mắt, máu tươi không ngừng theo ngực dưng mãnh tuôn ra, hẳn nhìn vào một bên ba ba mẹ mẹ nhưng không có nhúc nhích, hẳn biết bọn họ rời khỏi hẳn .

Tiểu nam hài thực thương tâm rơi lệ, thân thể không thể động đậy, hơn nữa một chút thanh âm đều phát ra không được. . .

Anh Dạ Mạc đột nhiên trên giường bừng tỉnh lại, trên mặt còn dính mấy giọt nước mắt, cả lưng đều bị mồ hôi lạnh làm ướt, hẳn từng ngậm từng ngậm hút khí.

Có điểm thống khổ bưng kín mắt, nghĩ muốn đem cái loại không thoải mái này áp xuống, hẳn chậm rãi điều chỉnh hô hấp, thẳng đến khi hơi thở hỗn loạn chuyển thành bình tĩnh.

Mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, rạng sáng ba giờ, hẳn ngủ không đến hai giờ, nhưng xem ra cũng không có biện pháp ngủ tiếp, dứt khoát tìm chút chuyện tiêu phí thời gian.

Hắn đứng lên, muốn đi rửa cái mặt thanh tỉnh một chút.

Mở đèn phòng tắm, đi đến trước bồn rửa tay, hấn mở vòi nước nghĩ muốn rửa mặt một chút, lại ngẩng đầu nhìn trong gương hơi hơi mất hồn.

Giữa gương là Anh Dạ Mạc, tóc nhuộm màu bạc, 23 tuổi thoát nhìn hấn vẫn là có điểm non nớt, môi hấn cực kỳ gợi cảm, cười rộ lên thực dễ dàng làm cho người ta nhìn đến mất hồn, nhưng hấn không hay cười, ánh mắt tuy rằng thực đen nhánh xinh đẹp, nhưng luôn có điểm lạnh như băng.

Bao quát mà nói bên ngoài hấn thực xuất sắc, coi như đối người khác phái duyên số không tồi. Sở dĩ nói không tồi cũng không phải tốt lắm, nhiều ít cá tính hấn lãnh đạm là có quan hệ.

Hấn là người chậm nhiệt(1), ít thích cùng người xa lạ giao tiếp, mặc dù người khác muốn tới gần hấn, cũng bị hấn đáp lại những lời lạnh lùng. Bất quá trái lại, nếu phá bỏ tâm phòng hấn, có thể được hấn đồng ý, như vậy hấn sẽ ở trước mặt người hoàn toàn thay đổi cái tôi. Cho nên ở trước mặt các ca ca, hấn luôn có thể thực yên tâm dỡ xuống mặt nạ kia, bằng dáng vẻ chân thật đối mặt bọn họ.

Anh Dạ Mạc tầm mắt dừng ở trước ngực trái của hấn, ở đó in một vết sẹo xấu xí.

Hấn lại nghĩ tới cảnh trong mơ vừa nãy, không, kia cũng không phải cảnh trong mơ, tiểu nam hài kia đúng là lúc hấn 12 tuổi.

Vết sẹo này, có thể chứng minh hấn đã từng trải qua.

Hấn sờ sờ vết sẹo, trong ánh mắt có chứa đau thương, hấn vĩnh viễn không thể quên hình ảnh cha mẹ ở trước mặt hấn chết đi, điều này làm luôn cho hấn luôn không ngừng khiển trách hấn có bao nhiêu yếu đuối, nếu hấn có thể cường thịnh trở lại(2) một chút thì tốt rồi, có phải hay không sẽ không sẽ mất đi cha mẹ ?

Cha mẹ hấn, cũng từng đi theo mấy đại ca hắc đạo, cho nên quả thật có thể nói hấn vốn có máu hắc đạo trong người.

Phụ thân chỉ có thể xem như tiểu đệ bên người lão Đại chờ sai bảo, mà mẫu thân còn lại là tiểu thư làm trong khách sạn, nghe nói lúc trước phụ thân đối mẫu thân vừa thấy nhất kiến chung tình, hai người rất nhanh lâm vào giữa tình yêu cuồng nhiệt, mấy tháng sau mẫu thân mang thai .

Nguyên bản cha mẹ hấn muốn rời bang phái, là muốn hấn có cuộc sống bình thường, bắt đầu dĩ thoát ly không được, tổng hội có rất nhiều lý do làm cho bọn họ không thể không lưu lại, nhất là khi hấn sinh ra, vì vấn đề kinh tế, vẫn là lựa chọn ở lại.

Vốn cũng bình an vô sự qua nhiều năm, thẳng đến khi phụ thân được mọi người giới thiệu cho một vị tổ trưởng, ngày này mới chính thức bắt đầu nổi lên biến hóa.

Tổ trưởng kia vị trí sở dĩ cần đến phụ thân, là bởi vì nguy hiểm rất cao không ai dám nhân, phụ thân hồi trước, hai năm ngắn ngủi cũng đã giết chết ba người .

Phụ thân sau này đi theo tổ trưởng, bắt đầu không còn cuộc sống đơn thuần như lúc trước. Hấn chính là giúp nhóm lão Đại chạy chân, phá đám hỗn loạn, không có quá nhiều chuyện nguy hiểm, nhưng hiện tại làm rất nhiều chuyện lây mùi máu tanh, nên mỗi ngày đều sống trong sự nguy hiểm dồn dập vì sợ cừu gia cướp đi tánh mạng.

Cuộc sống như vậy đã làm cho phụ thân quyết tâm phải rời khỏi, hấn sợ chính mình nếu không đi, thật sự không có mệnh cùng thê tử và đứa con sống đến cuối đời .

Thế là hấn vạch ra kế hoạch dẫn bọn họ cùng nhau rời đi, chạy trốn tới một nơi không ai nhận thức bọn họ, một lần nữa tiếp tục cuộc sống mới.

Vốn hết thấy đều đã an bài thỏa đáng, thậm chí cũng trộm sửa lại tên, vài năm tích góp tiền đều chuyển tới tài khoản theo cái tên mới, mắt thấy giấc mộng của bọn họ cuối cùng đã thực hiện được .

Nhưng kỳ thật không nghĩ tới nội bộ đã sớm biết, phụ thân bị an bài vào một cơ sở ngầm, tùy lúc hướng nội bộ hồi báo hết thấy, chính là hấn lại không phát hiện.

Bọn họ rời đi ngày đó là buổi tối, một đồng người đuổi theo, tính toán đưa bọn họ toàn bộ diệt khẩu(3)..

Phụ thân cùng mẫu thân vì bảo hộ hắn, kiên trì bảo hộ đến phút cuối cùng, song song trúng đạn mà chết, mà hắn tuy rằng cũng đã trúng một viên, lại may mắn còn sống.

Không biết nói may mắn hay là như thế nào, vị trí trái tim cùng đại đa số người lại không giống nhau, ngược lại là nằm bên phải, cho nên khi trúng viên đạn kia, cũng không có làm cho hắn chết, chính là để lại không ít máu.

Lau mặt mũi rồi đi ra, Anh Dạ Mạc mới tiến đến bình nước, hắn uống vài li mới đi ra ngoài.

Tác gia trong lời nói:

Thuận tiện dài dòng một chút mấy nhân vật cùng tuổi:

Anh Thiên Ngạo & Hàn Tử Hằng: 30

Anh Mị Sí: 28

Anh Lạc Ngưng: 27

Anh Húc Kỳ: 26

Anh Dạ Mạc: 23

Editor : Kì thật mình edit còn sai sót nhiều lắm, các bạn lượng thứ nhiều nha Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Anh Dạ Mạc rời phòng, không biết nên đi đâu, cứ đi cứ đi thế rồi cũng vòng vào phòng tứ ca Anh Húc Kỳ .

Anh Húc Kỳ không thích tối tăm, một người luôn mở hai đèn ngủ, cho nên hắn có thể thấy rất rõ ràng Anh Húc Kỳ ôm cái gối rồi* lớn ở trên giường.

*rồi : con rồi, anh này ôm một cái gối hình con rồi ^^!

Rốt cuộc là rồi đáng yêu hay là tứ ca hắn đáng yêu? Nếu hỏi Anh Dạ Mạc, hắn nhất định không chút do dự trả lời là người kia.

Đi đến bên người y, đưa tay nhu nhu đầu của y vài phát, thuận tiện giúp y kéo cái chăn bị đá sang một bên giường, Anh Dạ Mạc mới đi đến sofa nằm .

Khi cảm xúc của hắn bị ảnh hưởng, luôn thích tìm tới Anh Húc Kỳ, chỉ cần có y ở bên cạnh hắn, tự giác có thể buông lỏng rất nhiều.

Hắn nhớ rõ hắn tiến vào nhà anh ngày đó, nhìn đến nhiều người xa lạ như vậy làm cho hắn thực lo lắng, mọi người im lặng ở một bên nhìn nhìn hắn, cái loại mắt nhìn chòng chọc này làm cho hắn rất muốn trốn chạy, nhưng Anh Húc Kỳ lại đột nhiên hướng hắn chạy kéo lại, cho hắn một cái thật ôm thật lớn, thiếu chút nữa làm dọa hắn.

Khi chợt nhìn đến Anh Húc Kỳ, còn tưởng rằng y so với hắn nhỏ hơn, bởi vì khuôn mặt kia thật sự không lớn hơn so với hắn, càng đừng nói y lớn hơn hắn ba tuổi. Hắn rất sợ, bị Anh Húc Kỳ ôm lúc sau vẫn còn phát run, nhưng khi y hướng khuôn mặt tươi cười nhìn hắn, rồi lại làm cho hắn cảm thấy được người trước mắt hắn là rất hoà nhã.

Hắn luôn làm mặt phòng bị khi đối mặt với người xa lạ, tuy rằng cá tính như vậy, nhưng Anh Húc Kỳ lại không hề để tâm đối hắn luôn rộng mở hết thảy, điều này làm cho hắn cảm thấy chống đỡ không được.

Cũng bởi vì điều này, hắn đối Anh Húc Kỳ có cảm tình rất đặc biệt, cũng có thể nói là y lại? Còn hơn các ca ca khác đều muốn y lại.

Đến ở gia đình anh sống một thời gian lâu, dần dần, hắn cũng bắt đầu thích cởi mở với các ca ca khác.

Đại ca Anh Thiên Ngạo, rất có khí phách là đại ca , y mặc kệ nói cái gì đều rất có cảm giác uy nghiêm , mọi người cũng đều thực nghe y, ngay cả chính hắn cũng hiểu được , không hiểu chính là không thể phản kháng; đại ca cũng thực thận trọng, thực chiều cố bọn họ, chỉ cần bọn đệ đệ có chuyện, sẽ luôn xử lý ổn thoả , cho nên hắn thực kính trọng đại ca.

Nhị ca Anh Mị Sí, thật là một người làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận , tuy rằng không giống đại ca thận trọng như vậy, nhưng là đối hắn không tồi, có cái gì mới hết thấy đều mang một phần cho hắn, bất quá khi nói chuyện lại rất nhỏ nhen, cái gì cũng đều nói ra, còn thích loạn thân, sờ loạn, ai, có khi thực không hiểu Nhị ca hắn đến tột cùng là dạng người gì?

Tam ca Anh Lạc Ngưng , cùng hắn cùng một chỗ sẽ thực an tâm, hắn còn nhớ rõ hồi trước hay nằm ở trên đùi Anh Húc Kỳ, hai người ở bên kia tán gẫu, Tam ca cũng chỉ là ở một bên im lặng nghe, cười , hắn thực thích sự ôn nhu của Tam ca.

Còn có Tử Hằng ca, tuy rằng y chính là bảo tiêu của đại ca, nhưng là y ở trong nhà địa vị cũng không sai biệt lắm . Hắn cảm thấy được y luôn thâm tàng bất lộ, bình thường đi theo bên người đại ca tuy rằng không nói chuyện, nhưng một khi mở miệng cũng rất có trật tự, giải thích cũng thực sâu sắc, là ca ca đáng tin cậy.

Với hắn mà nói, trừ bỏ Lí Khiêm , Anh Vũ Bùi cùng hai vị phụ thân , những người này cùng hắn toàn bộ không hề có huyết thống huynh đệ.

Hắn không nghĩ lại mất đi những người hắn yêu mến, cho nên hắn mới hy vọng có thể trở nên lớn mạnh, để bảo hộ người nhà của hắn.

Nằm ở sô pha , nghe Anh Húc Kỳ hít thở từng nhịp, Anh Dạ Mạc đại khái là an tâm thả lỏng không ít, cuối cùng cũng chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, thả lỏng như vậy lại lộ ra khuôn mặt non nớt, kỳ thật như vậy mới phù hợp với tuổi của hắn.

*_*_*_*_*_*

Đêm nay tất cả mọi người ở nhà, thế là Anh Húc Kỳ liền đề nghị cùng nhau đến Hậu hoa viên hóng gió.

Bọn họ thực quý trọng thời gian, tổng hội cùng nhau tâm sự những chuyện xảy ra gần đây.

Hậu hoa viên không tính là lớn, nó giáp với viện bản ốc , căn nhà này được xây dựng chủ yếu là để huynh đệ bọn họ cùng nhau ở , bình thường cùng nhau dùng cơm, tiếp khách sẽ tiến hành ở bản ốc* .

*bản ốc : đại khái là nhà chính

Bọn họ ở trong Hậu hoa viên thông dong uống trà, tán gẫu, bên cạnh còn có mấy hạ nhân đi theo hầu hạ .

“Kì Kì, người uống chính là cái gì? Cũng cho ta uống một ngụm đi.” Anh Mị Sí nói. Y đột nhiên có điểm nghĩ muốn uống nước ngọt ,thấy Anh Húc Kỳ uống nước ngọt, liền hỏi y.

“Ta uống trà sữa có đường a, Nhị ca người muốn uống?” Anh Húc Kỳ thực ngoan đem ly đưa qua , tuy rằng trong lòng có điểm nghi hoặc Nhị ca không phải không thích đồ ngọt sao ?

“Anh Mị Sí, người muốn uống thì làm một ly là tốt rồi, đoạt của Kì Kì để làm gì?” Hàn Tử Hằng nhin không được nói ra, y muốn uống nước miếng của người ta sao ?

“Người quản ta a Hàn Tử Hằng, ta thích uống của Kì Kì .” Anh Mị Sí không nhìn, thật sự cầm cái ly uống một ngụm.

Ách. . . Cũng quá ngọt đi! Người lại uống ngọt muốn chết như thế! Anh Mị Sí buông tha , uống một ngụm liền đem cái ly trả lại.

“Ta xem đổi một ly đi, Kì Kì?” Anh Lạc Ngưng đột nhiên lên tiếng, bởi vì y vừa mới phát hiện Anh Mị Sí lén lút ới ra một chút trong ly .

“Vì cái gì?” Anh Húc Kỳ vẻ mặt khờ dại chân thực hỏi , bởi vì y cũng không có phát hiện có cái gì không thích hợp.

“Húc Kì, đổi lại đi.” Anh Thiên Ngạo cũng mở miệng , thuận tiện nhìn chòng chọc mắt Anh Mị Sí.

Đại ca cùng Lạc Ngưng phản ứng làm cho Anh Mị Sí cảm thấy được không biết nói gì, y cũng chỉ vói vì do quá ngọt mà không cẩn thận phun lại trong ly, cũng không phải cố ý phun ở bên trong , vả lại, chịu chút nước miếng của huynh đệ cũng sẽ không chết!

“Bảo bối Lạc Ngưng. . . Vậy người đưa cho ta uống. . .” Anh Mị Sí có điểm ghê tởm đối y làm nũng.

Anh Lạc Ngưng thân mình cứng một chút, Anh Mị Sí để làm gì mà giả dạng khó chịu như vậy? Nhưng y suy nghĩ một chút, vẫn là đem cái ly đưa qua cho hắn.

Anh Mị Sí cũng không thấy bên trong là cái gì liền trực tiếp uống hết , kết quả lại phun ra.

“Này gì. . . ?” Vì cái gì so với Kì Kì còn muốn ngọt hơn a? !

“Ca-cao nóng thêm kẹo đường. . .” Thật ra không cố ý biến thành thực ngọt. Anh Lạc Ngưng trong lòng muốn cười, nhưng vẫn là vẻ mặt trấn định trả lời y.

Anh Mị Sí bất đắc dĩ, hắn quên Lạc Ngưng cũng thích ăn ngọt, nhưng nhất thiết phải uống ngọt như thế không? Như vậy đối thân thể không tốt đi?

“Anh Mị Sí người đủ rồi, không thích uống ngọt lại đi đoạt của người khác?” Anh Thiên Ngạo nói.

Anh Mị Sí ai oán, sớm biết rằng nếu đùa giỡn , thì đổi lấy bị đại ca mắng mà thôi, còn có, y thật sự đối đồ ngọt có chút bất mãn.

Bọn họ cùng nhau đùa vui ầm ĩ , nhưng Anh Lạc Ngưng lại phát hiện Anh Dạ Mạc đêm nay im lặng dị thường , nếu bình thường hắn đã sớm cùng Anh Mị Sí đối Anh Húc Kì giành giật đồ uống .

Hắn một người ngồi ở nơi cách bọn họ xa một chút, giống như suy nghĩ cái gì.

Tác gia trong lời nói:

* Ta cảm thấy được ta là tác giả thực bốc đồng, tuy rằng ta một mực nghĩ bối cảnh là hắc bang hay là viết một chút bối cảnh về hắc bang, chính là ta thật sự không nghĩ đâu. Cho nên vẫn nói, bộ này không có cái gì là dùng bình khí. . .

Editor :

Mình dùng “hắn” để ám chỉ Anh Mạc

“y” để ám chỉ những người khác ^^!~ Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Kỳ thật không chỉ là Anh Lạc Ngưng phát hiện, những người khác cũng đều chú ý tới , thậm chí, bọn họ cũng đều biết vì cái gì Anh Dạ Mạc lại như vậy.

Anh Lạc Ngưng bước tới gần hắn.

“Mạc Mạc, sao không cùng nhau uống trà?” Anh Lạc Ngưng hỏi .

Suy nghĩ bị đánh gãy, Anh Dạ Mạc ngẩng đầu, nguyên lai là Tam ca hắn.

“Không muốn uống.” Anh Dạ Mạc trả lời.

“Người ngay cả buổi tối ăn thật sự ít, là không muốn ăn sao?” Anh Lạc Ngưng nhớ tới bữa tối hắn cũng ăn không mấy miếng đã nói no rồi.

“Ân, có chút.” Anh Dạ Mạc lộ ra nụ cười thoáng chưa sót , hắn đương nhiên sẽ không muốn ăn cái gì a. . .

“Ai, Mạc Mạc.” Anh Lạc Ngưng có điểm đau lòng ôm ôm hắn.

Ngày mai là ngày giỗ cha mẹ Anh Dạ Mạc, những ngày gần đây, hắn rõ ràng bị ảnh hưởng, cho nên hắn khác thường mọi người tuy rằng đều xem ở trong mắt, nhưng cũng chỉ có thể ở bên cạnh nhìn hắn, bởi hắn mà thôi.

Anh Dạ Mạc trong lòng rất đau, mặc dù bọn họ sẵn lòng thông cảm, nhưng dù sao đương sự vẫn là không thể lý giải .

“Ta không sao . . .” Anh Dạ Mạc nghiêng đầu dựa vào trên vai Anh Lạc Ngưng, nhưng thanh âm căn bản không giống không có việc gì.

Hắn không phải làm nũng yếu kém , nhưng hắn chính là đối Anh Lạc Ngưng yên tâm, cũng thực theo thói quen ở bên Tam ca biểu hiện hắn tương đối nhu hòa.

“Ngày mai. . . Vẫn là cho Kì Kì cùng người đi . . . ?” Anh Lạc Ngưng nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn là có Anh Húc Kì theo chăm sóc hắn có chút tốt hơn, ít nhất thời điểm đau khổ có người có thể bồi hắn.

“Không, không cần, các người ngày mai có khách, vẫn là người tiếp khách đi.” Anh Dạ Mạc khéo léo cự tuyệt.

Trước kia, bọn họ bao giờ cũng bởi Anh Dạ Mạc thăm mộ cha mẹ, cho dù không toàn bộ thành viên không đến đông đủ, cũng vẫn là sẽ có người đi bồi hắn, chính là ngày mai có khách tới, Anh Dạ Mạc nói chính hắn đảm nhiệm được rồi.

Nhưng hắn như vậy mọi người sao có thể yên tâm đây? Quả nhiên cần phải cho Kì Kì bồi hắn đi ? Anh Lạc Ngưng suy nghĩ .

Anh Mị Sí cũng hướng bọn họ đi tới, cũng đem Anh Lạc Ngưng kéo vào trong lòng ngực y, tách y với Anh Dạ Mạc ra.

“Mạc Mạc, người làm gì ăn bấy đậu hũ Tam ca ?” Anh Mị Sí cũng biết là không đúng, lại bắt đầu tìm Anh Dạ Mạc gây phiền toái.

“Anh Mị Sí, người đủ rồi!” Anh Lạc Ngưng đánh hắn một quyền, chẳng lẽ hắn nhìn không ra Mạc Mạc khổ sở sao ? Còn có thời gian ăn bấy dấm chua?

“Ta cũng không phải người, ta làm người thực ngay thẳng.” Anh Dạ Mạc nhin không được cho hắn một câu, có làm như thế với bảo bối Tam ca của y sao ?

“Ta cũng thực ngay thẳng a.” Anh Mị Sí còn nói.

“Người? Thật sự là chê cười.” Nếu y xưng được với ngay thẳng, chính mình không phải là thánh nhân ?

“Người thật sự không tin ta thực ngay thẳng? Ta đây chứng minh một chút cho người xem .” Anh Mị Sí tà tà cười.

“Cái gì?” Sao mà chứng minh? Anh Dạ Mạc nghĩ .

Anh Mị Sí buông Anh Lạc Ngưng ra, đi từng bước về phía trước ôm lấy Anh Dạ Mạc, còn bắt hắn khiêng lên vai.

“Người đây là làm gì? Còn không thả ta xuống dưới!” Nhị ca nghĩ hắn là tiểu bằng hữu sao , cư nhiên làm loại chuyện này? !

“Không để.”

Anh Mị Sí không để, còn thực cố ý khiêng hắn vòng vài vòng, Anh Dạ Mạc chỉ có thể kêu gào mau cho hắn đi xuống.

Nhưng dù sao Anh Dạ Mạc không giống Lạc Ngưng gầy như thế , nhiều ít vẫn là có chút cố hết sức, vòng vài vòng Anh Mị Sí liền tuyên cáo đầu hàng, đem hắn thả xuống dưới.

“Người ăn no không có việc gì sao ? !” Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy, Nhị ca thật sự thực thích làm một ít hành động khó hiểu , hành động thật sự làm kẻ khác không thể tưởng tượng được . . .

“Người vẫn là không cần ốm yếu như vậy, đừng làm mọi người lo lắng.” Anh Mị Sí nói xong, thô lỗ nhu nhu đầu của hắn, rồi mới kéo Anh Lạc Ngưng nhanh như chớp chạy về đá người kia.

Bởi vì Anh Dạ Mạc thực chán ghét ai nhu đầu hắn, hắn không nghĩ sẽ bị xem thường.

Bị để qua một bên, Anh Dạ Mạc vốn nghĩ phát hỏa, nhưng đột nhiên linh hội Nhị ca là đến an ủi hắn đi? Bất quá, phương pháp có thể hay không có chút nạn? Nhưng cảm thấy thực cảm động là được, dù sao đối với Nhị ca là hắn thủy chung không thể lý giải.

* nạn : có vẻ không biết thể hiện rõ

“Dạ Mạc, ngày mai một người thật sự có thể?” Anh Thiên Ngạo cũng đã đi tới hỏi hắn, hành động của Anh Mị Sí vừa rồi thật sự là làm cho y rất muốn đánh hai cái, quá ngứa thớ!

“Ta có thể, đại ca.” Anh Dạ Mạc gật gật đầu.

“Vậy người phải cẩn thận chút, đi sớm về sớm.” Anh Thiên Ngạo lo lắng, vẫn là dặn dò một chút.

“Hảo, ta biết.” Chính là đi tảo mộ mà thôi phải cẩn thận cái gì? Nhưng là thật sự cảm nhận được các ca ca quan tâm, hắn trong lòng phi thường ấm áp.

Cho nên hắn mới cảm thấy được thật sự thực thích các ca ca, mặc kệ cá tính hoàn toàn bất đồng, nhưng là đối lẫn nhau cảm tình cũng không giả dối, nói không chừng ngay cả huynh đệ thân sinh cũng chặt chẽ như vậy?

“A. . . Mạc Mạc, người mau tới!”

Anh Húc Kỳ đột nhiên ở xa xa phát hiện cái gì, thế là đối Anh Dạ Mạc hô to, muốn hắn đến nhìn thật nhanh.

Anh Dạ Mạc cũng đi tới, cũng không biết hai người rốt cuộc là thấy thứ gì, liền theo Anh Húc Kỳ bắt đầu ở bên kia hì hì cười cười.

Mọi người trong lòng cũng không suy nghĩ, hai tiểu tử kia vĩnh viễn đều là đáng yêu như thế, tuy rằng Anh Dạ Mạc luôn thích giả làm người lớn, nhưng cùng Anh Húc Kỳ kỳ thật là cùng một cấp bậc.

*_*_*_*_*

Anh gia hôm nay hiếm thấy khách nhân tới chơi.

Trước kia khi Anh Lạc Ngưng bị trói, ở Đông Khu rất có thể lực bang phái, cũng chính là Mộc Tuyển đi tới bang chủ Mộc Tín Xa cầu cứu.

Anh Lạc Ngưng từng có ân với đối phương, sau khi hai người bắt đầu cùng xuất hiện, hàng năm tổng hội gặp vài lần. Ngày trước, đều là Anh Lạc Ngưng có việc đi qua Đông Khu mới có thể thuận đường chạm mặt y, mà lần này Mộc Tín Xa nói y có việc phải lại tây khu, liền trộm lại đây xem y.

Vốn Anh Lạc Ngưng cảm thấy được hai người lên gặp mặt là tốt rồi, nhưng là đại ca nói nếu đối phương đã đến đây, hắn cũng muốn giáp mặt cảm ơn y lúc ấy nguyện ý ra tay cứu giúp, cho nên liền vì Mộc Tín Xa làm một buổi tiệc.

Hẹn gần giữa trưa, Mộc Tín Xa đi xe đến, hạ nhân Anh gia sớm cung kính chờ ở hai bên chuẩn bị nghênh đón y.

Xe dừng lại, người phía trước vội vàng xuống xe, có lẽ mở cửa phía sau, theo bên trong đi một người nam nhân, lập tức tên còn lại mở cái ô, giúp nam nhân che khuất ánh nắng nóng oi bức. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Bọn hạ nhân tuy rằng rất muốn nhìn bang chủ Mộc Tuyển bộ dạng như thế nào, nhưng là vì lễ phép cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể hơi hơi dùng ánh mắt neho neho mà nhìn.

Phát hiện dáng người đối phương thể nhưng cũng nhỏ và dài tinh tế, hơn nữa cũng để một đầu tóc dài, thậm chí là một bộ tóc dài phần hông? Nghĩ muốn hướng lên trên xem, lại bị ô che khuất khuôn mặt, cho nên không thể nhìn trộm nhiều .

Muốn xem diện mạo của chủ tử kia khí phách cỡ nào, thật sự rất khó tưởng tượng Mộc Tín Xa rốt cuộc là người dạng gì. Hơn nữa rất không hợp với lễ thường , thân phận y không phải bang chủ sao ? Nam nhân lại để một bộ tóc dài phần hông ?

“Tín Xa, người đã đến rồi.” Anh Lạc lắng nghe hạ nhân hồi báo nói y đã tới, liền chạy nhanh đi ra nghênh đón y, quả nhiên nhìn thấy Mộc Tín Xa đứng ở ngoài cửa lớn.

“Lạc Ngưng, rất nhớ người.” Mộc Tín Xa vừa thấy Anh Lạc Ngưng, lập tức vui vẻ tiến lên ôm lấy y.

Hai người tựa như xa cách lâu ngày mà gặp lại , Mộc Tín Xa bắt tay Anh Lạc Ngưng , hai người hữu thuyết hữu tiếu* đi vào nhà.

*Hữu thuyết hữu tiếu : người nói người đùa.(đại khái vậy :D).

Đợi hai người đi xa, bọn hạ nhân mới ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng hai người rời đi ,hai mặt nhìn nhau . Nếu không biết hai người là nam nhân lại là quan hệ bằng hữu , thật sự sẽ nghĩ đến hai người bọn họ cảm tình như tỷ muội vậy a. . .

Anh Thiên Ngạo có điểm kinh ngạc nhìn hai người trước mắt , hơn nữa ánh mắt là tập trung ở trên người Mộc Tín Xa.

Y dạng người như thế, một người như vậy chính là bang chủ Mộc Tuyền giúp mưu gia? Đây không khỏi qua ý liệu của y, tuy nói nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn là rất khó chấp nhận.

“Tín Xa, đây là đại ca của ta, Anh Thiên Ngạo, còn bên cạnh là bảo tiêu hần, Tử Hằng ca.” Anh Lạc Ngưng vì Mộc Tín Xa giới thiệu những người trong nhà.

“Người khỏe, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu, quả nhiên tựa như Lạc Ngưng nói, người xem thập phần uy nghiêm, có khí thế nha.” Mộc Tín Xa vươn tay đến muốn bắt tay Anh Thiên Ngạo, y cảm thấy được nam nhân trước mắt diện mạo thật sự là cùng y hoàn toàn tương phản.

Anh Thiên Ngạo nhìn cặp tay mảnh khảnh kia , không dám dùng sức, chính là nhẹ nhàng bắt lấy một chút rồi ly khai.

“Ta cũng ngưỡng mộ đã lâu , bắt quá người cùng tưởng tượng của ta tựa hồ không giống nhau.” Anh Thiên Ngạo nói trắng ra.

“Thật sự? Kia đại ca cảm thấy được bộ dáng ta sẽ thế nào?” Mộc Tín Xa không sợ sinh, thực tự nhiên xưng hô Anh Thiên Ngạo là đại ca .

“Này. . . Có điểm khó nói.” Không thể nói chính là một người điềm đạm* đi? Anh Thiên Ngạo nghĩ.

* điềm đạm : cũng có thể nói là mềm mại/ mãnh mai ^^!

“Là bởi vì ta thoát nhìn rất mãnh mai đi?” Mộc Tín Xa nhưng thật ra trực tiếp giúp Anh Thiên Ngạo nói ra.

Dù sao đây là có người nhìn ra được sự thật.

“Nói thực ra, là đúng vậy.” Anh Thiên Ngạo cảm thấy được người này so với y tưởng tượng rất ngay thẳng, nếu như vậy y cũng không cần quá mức khéo léo .

“Tất cả mọi người nói như thế , ta biết.” Mộc Tín Xa cười cười, mà nụ cười này lại làm cho người ta cảm thấy được kinh diễm hơn.

Hàn Tử Hằng ở một bên bất động thanh sắc quan sát Mộc Tín Xa, hần phát hiện người này mặc dù mỹ mạo không thua Anh Lạc Ngưng , nhưng là nghe y nói chuyện chỉ biết y tuyệt đối không phải nhân vật ôn hoà như bề ngoài . Theo cách nói năng của y có thể thấy không đến một tia khẩn trương, ngược lại thông dong tiêu sái, ứng đối rất khéo.

Huống hồ, cũng là đứng đầu nhất bang , nhất định có y cùng với nhiều người khác bắt phàm?

“Thật có lỗi, thật có lỗi, chúng ta đã tới chậm.”

Anh Mị Sí cùng Anh Húc Kì vừa mới đến. Hai vị này mới vừa tỉnh ngủ, ở bên kia luống cuống tay chân rửa mặt chải đầu đến bây giờ mới xuất hiện.

“Tiến vào gặp qua khách nhân đi.” Anh Thiên Ngạo nói. Cũng không khiển trách bọn họ đã đến muộn, chỉ đợi lát nữa người đi mà nhắc nhở .

“Tín Xa, đây là Nhị ca ta, Anh Mị Sí, còn có đây là Tứ đệ ta, Anh Húc Kì.” Anh Lạc Ngưng lần thứ hai vì y giới thiệu một phen.

Anh Húc Kì vừa thấy Mộc Tín Xa, kinh ngạc đến miệng không tự giác há ra thật lớn. Sao lại có một người giống Tam ca xinh đẹp như vậy ở nơi này a?

“Húc Kì, người quá thất lễ.” Anh Thiên Ngạo tuy rằng có thể lý giải phản ứng của y, nhưng dù sao ở trước mặt khách, hành động như vậy vẫn là không hợp nghi.

“A, thực xin lỗi, ta rất kinh ngạc , người bộ dạng thật khá a.” Anh Húc Kì không nghĩ tới có người có thể so sánh với Tam ca , ít nhất hẳn là không thấy qua.

“Hội sao không? Ta còn là cảm thấy được Lạc Ngưng cũng rất đẹp.” Anh Mị Sí không cho là đúng mà mở miệng. Hẳn nói chính là thiệt tình, bởi vì ở trong mắt hẳn ,Lạc Ngưng vĩnh viễn đẹp nhất.

“Nhị ca. . .” Anh Lạc Ngưng bị hẳn nói như vậy mặt có chút đỏ lên, ở trước mặt khách nói như vậy là để gì?

“Ta cũng hiểu được Lạc Ngưng so với ta xinh đẹp hơn.” Mộc Tín Xa cũng thực thức thời thuận theo lời Anh Mị Sí nói tiếp.

“Tín Xa, sao ngay cả người đều như vậy. . .” Anh Lạc Ngưng mặt càng đỏ , cũng không phải đại hội tuyển mĩ* gì,cũng đều là nam nhân a. . .

*Tuyển mĩ : cuộc thi sắc đẹp (=v= ảnh khen đỏ mặt là phải)

“Ta nói chính là lời nói thật, người xem mặt người đều đỏ.” Mộc Tín Xa giễu cợt hẳn.

Anh Lạc Ngưng cảm thấy được rất xấu hổ lại thẹn thùng, đành phải đem ánh mắt đầu hướng đại ca Anh Thiên Ngạo cầu cứu , mà Anh Thiên Ngạo tiếp thu ánh mắt của hẳn phát ra lúc sau cũng mở miệng .

“Mộc bang chủ tuy rằng xinh đẹp, nhưng ở trong lòng ta vẫn là Lạc Ngưng đẹp nhất.” Anh Thiên Ngạo nói. Hẳn tự nhiên cũng là đứng ở người trong nhà .

Lời này rót vào tai Anh Lạc Ngưng , hẳn thật sự hảo muốn tìm cái hang tiến vào và quên đi, nào có người đang có khách lại nói như vậy ?

Lời này rót vào tai Hàn Tử Hằng , hẳn có tư vị dấm chua, Lạc Ngưng có điều đẹp? Người cứ đợi đi ,buổi tối ta sẽ không cho người bính ta! (=v= mùi chua bộc phát).

Mộc Tín Xa nhin không được cười ra tiếng,tiếng cười của y cũng là mềm nhẹ, làm cho người ta thực thoải mái .

Nhà này thật sự rất thú vị , có thể cảm giác được bọn họ cảm tình sâu đậm , trước kia nghe Anh Lạc Ngưng nói còn có điểm bán tín bán nghi ,các ca ca yêu thương hẳn như thế sao? Hiện giờ hẳn quả thật là tin tới a.

“Các người không cần loạn nói chuyện !” Anh Lạc Ngưng phát ra kháng nghị .

“Được rồi, Lạc Ngưng ngoan.” Anh Mị Sí nhảy ra hồng hẳn, Lạc Ngưng chính là da mặt mỏng, thật đáng yêu. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Mộc bang chủ, thực cảm ơn người lúc trước nguyện ý ra tay cứu Lạc Ngưng, chuyện này ta vẫn để ở trong lòng, nhưng vẫn không thể giáp mặt người nói lời cảm tạ.” Anh Thiên Ngạo chuyển vào chính đề.

“Đại ca, bảo ta Tín Xa là được rồi, tuổi ta nhỏ hơn, nói ra như vậy có vẻ thân thiết hơn không? Còn có, ta lúc trước cũng không có cứu Lạc Ngưng, người không cần theo ta nói lời cảm tạ.” Y lúc trước mặc dù có tâm muốn cứu Anh Lạc Ngưng, nhưng dù sao cũng không thể luân cho hắn lên vũ đài? Cho nên y cảm thấy được Anh Thiên Ngạo thật sự không cần cùng y nói lời cảm tạ.

“Không, người có chút tâm, nói lời cảm ơn vì Lạc Ngưng, tấm lòng không phải ai cũng có, vô luận như thế nào ta đều nên hướng người nói tiếng cảm ơn.” Anh Thiên Ngạo cảm thấy được Mộc Tín Xa là người rất có nghĩa khí, mặc dù cuối cùng không phải y cứu Lạc Ngưng ra, hắn vẫn đối y lòng mang cảm kích.

“Kia cũng là Lạc Ngưng đối ta trước đây có ân, ta chỉ báo đáp hắn mà thôi.” Mộc Tín Xa nói, y chính là báo đáp lại Anh Lạc Ngưng năm đó mà thôi.

Anh Mị Sí xem hai người này một mực khách khí lai khách khí, nếu không ngăn cản bọn họ, thật không biết còn có thể khách sáo bao lâu?

“Đại ca, các người nói tiếp ,đồ ăn đều phải lạnh , da.” Anh Mị Sí nhảy ra ngăn lại bọn họ đang tiếp tục khách sáo.

“Ân, vậy, Tín Xa, ăn một chút gì đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Hảo, cảm ơn đại ca.” Mộc Tín Xa gật đầu.

Thế là mọi người cuối cùng bắt đầu ăn cơm trưa,cùng nhau tán gẫu.

“Như vậy, Tín Xa, người lúc này đến tây khu là có sự tình gì phải xử lý sao? Có hay không cần hỗ trợ gì?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Là muốn xử lý chút sự tình, bất quá đại ca ngài không cần lo lắng, hết thấy ta đều an bài tốt lắm.” Mộc Tín Xa giải quyết xong mới tới nơi này, cho nên cũng không cần hỗ trợ gì cả.

“Mặc kệ như thế nào, có cần thì mở miệng.” Anh Thiên Ngạo còn nói.

“Cảm ơn đại ca, có cần ta nhất định sẽ phiên toái ngài.” Mộc Tín Xa đáp lại.

“Kia. . . Người phải ở bên cạnh đợi bao lâu a?” Anh Húc Kỳ cuối cùng tìm được chỗ có thể chen vào.

“Húc Kỳ, nói chuyện không thể không lễ phép.” Anh Thiên Ngạo sửa lời hắn, sao có thể thẳng hô khách là “Người” chứ?

“Không quan hệ, ta không ngại, không biết Húc Kỳ đệ đệ năm nay bao nhiêu tuổi?” Xem mặt như búp bê, hắn là rất nhỏ đi? (=v= thật sự là từ búp bê).

“Ta? Ta hai mươi sáu tuổi.” Anh Húc Kỳ vui vẻ siêng năng nói.

“Người có hai mươi sáu? Thua ta một tuổi?” Mộc Tín Xa thật không dám tin tưởng.

“Nguyên lai người cùng Lạc Ngưng cùng năm a?!” Anh Mị Sí một mực ngồi đoán tuổi, không nghĩ tới cùng năm với Lạc Ngưng, tuổi trẻ như thế mà là bang chủ, thực không đơn giản.

“Ta không nói qua với các người là Tín Xa cùng năm sao?” Anh Lạc Ngưng nghĩ hắn có đề cập qua, bằng không hắn cũng sẽ không trực tiếp gọi tên y thân thiết như thế.

Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng cũng cùng Anh Mị Sí có cùng ý nghĩ, năm năm trước Lạc Ngưng bị bắt, Mộc Tín Xa cũng đã là bang chủ, xem ra nam nhân này so với bọn hắn tưởng tượng càng không lường được.

“Cho nên ta mới nhỏ hơn người một tuổi, hắc hắc.” Anh Húc Kỳ vui vẻ, người này quả nhiên không chỉ xinh đẹp như Tam ca, mấy năm liên tục kỉ* đều giống nhau, hơn nữa cũng là người có thể dễ ở chung.

*kỉ : niên kỉ

“Người thật đáng yêu.” Mộc Tín Xa nhìn hắn cười đến sáng lạn, thân thủ đi nhu nhu đầu của hắn.

“Các người sao đều như vậy a? Ta không phải tiểu hài tử!” Lại bị nhu đầu? Mỗi lần đều bị xem như tiểu hài tử thực làm cho hấn chịu không nổi!

“Là người a.” Anh Mị Sí cũng phụ họa.

Mọi người nở nụ cười, có Anh Húc Kỳ không khí sẽ thực vui vẻ, chỉ cần hấn không hiểu kỳ mà hỏi những vấn đề không nên hỏi là tốt rồi.

Đang lúc không khí đang vui vẻ, ngoài cửa vang lên một tiếng nhỏ, rồi cánh cửa bị kéo ra, bên cạnh còn có mấy hạ nhân đi theo.

Nguyên lai là Anh Dạ Mạc đã trở lại.

“Kì. . .” Anh Dạ Mạc vừa mới mở miệng liền ngừng lại, bởi vì hấn nhìn thấy bên trong có người xa lạ.

Hấn cư nhiên quên hôm nay có khách, thế là miễn cưỡng đem lời nói nuốt lại.

“Thật có lỗi, ta thất lễ, ta trước tiên lui.” Anh Dạ Mạc ngượng ngùng một chút lễ liền đóng cửa lại rồi đi, theo cánh cửa khép lại có thể mơ hồ nhìn thấy hấn không ổn.

Anh Dạ Mạc uống rượu .

“Thật sự khách khí, đó là Ngũ đệ Dạ Mạc, hấn có chút chuyện không vừa ý thôi, đừng để ý.” Anh Thiên Ngạo nói.

Rõ ràng uống rượu sao? Quả nhiên không cho Húc Kỳ theo đi là không đúng. Anh Thiên Ngạo nghĩ .

“Không, khó tránh khỏi những hoàn cảnh này.” Mộc Tín Xa cười, hấn là thật sự không để bụng, này có không gì mà không phải?

“Kì Kì, người vừa nói người có chuyện gì vội sao? Thời gian không sai biệt lắm đi? Nhanh đi.” Anh Mị Sí đột nhiên không đầu không đuôi nói, cũng đẩy đẩy Anh Húc Kỳ.

“Ta? Ta không có a ta? A! Đúng đúng. . . Có! Ta đều đã quên, ta đây nhanh đi.” Anh Húc Kỳ hiếm khi thông minh, một hồi nghe liền hiểu Anh Mị Sí ám chỉ cái gì, là muốn hấn đi xem Anh Dạ Mạc.

“Vậy người mau đi đi.” Anh Thiên Ngạo nghe cũng đã hiểu, cho phép hấn ly tịch*.

*ly tịch : rời khỏi bữa tiệc.

“Ta đây trước ly khai, các người chậm rãi tán gẫu, ác.” Anh Húc Kỳ cũng là có lễ độ mới đi ra ngoài.

Mộc Tín Xa đem hết thấy xem ở trong mắt.

Những người nhà này thú vị cực kì, nói thẳng không phải được? Cần phải nhiều như vậy sao?

*_*_*_*_*

Ban đêm.

Mộc Tín Xa ở nơi xa lạ ngủ không an ổn, liền đi ra bên ngoài hít thở không khí.

Hấn cảm thấy được phong thủy Anh gia không tồi.

Ban ngày lúc tới, đầu tiên là trải qua một mảnh rừng cây rậm rạp, rồi sau đó mới nhìn thấy toà nhà ẩn thân ở bên trong, nhà này theo kiểu kiến trúc hiện đại, làm cho người ta cảm thấy một loại đối lập mãnh liệt, không biết đột ngột.

Thật sự là thông minh, địa điểm này không chỉ đủ ẩn mật, hoàn cảnh cũng thực tươi mát sáng khoái.

Có lẽ đối hấn người như thế mà nói, có thể rời xa nơi huyên náo chính là tốt nhất . . .

Còn có, không khí nhà bọn họ cũng tốt lắm.

Đối với điểm ấy thật sự làm cho hấn có điểm ghen tị, rõ ràng là một đám người không cùng huyết thống ở cùng một chỗ, lại có thể bồi dưỡng ra cảm tình thâm hậu như thế? Nghĩ sao cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Đang suy nghĩ, hần lại nghe có tiếng bước chân truyền đến, xoay người phát hiện có người hướng bên này đi tới, hần không khỏi có chút đề phòng , ai lại nửa đêm xuất hiện tại đây?

Thân ảnh kia ngày càng tới gần, đều đi tới trước mặt hần, hần mới nhìn rõ dung mạo đối phương. Tuy rằng lúc ấy chính là thoáng nhìn qua, nhưng hần nhận thức khuôn mặt này, hình như kêu là Dạ Mạc ? Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Người là ai? Vì cái gì lại ở nơi này?” Anh Dạ Mạc mở miệng. Hần cũng là một bộ đề phòng, cũng cao thấp đánh giá người xa lạ trước mắt.

“Người nói ta? Mộc Tín Xa, chúng ta giữa trưa gặp qua, không ấn tượng sao ?” Xem ra hần là hoàn toàn không nhớ rõ y , ha hả.

“Mộc Tín Xa? Người chính là Mộc Tuyền bang chủ Mộc Tín Xa?” Anh Dạ Mạc sửng sốt một chút. Cẩn thận hồi tưởng, giữa trưa có thấy ở bên cạnh Tam ca có một khách nhân, chính là hần lúc ấy cũng không có đặc biệt chú ý bộ dáng đối phương.

Thì ra là một người như vậy sao ?

“Đúng vậy.” Mộc Tín Xa cười một chút.

“Thật có lỗi, là ta thất lễ .” Anh Dạ Mạc đối với ngữ khí chất vấn của hần cảm thấy thật có lỗi, đối khách nhân như vậy thật sự rất vô lễ .

“Không cần xin lỗi, cũng không có thể trách người không phải? Dù sao mới thấy qua lần đầu.” Mộc Tín Xa chỉ cảm thấy bọn họ so với giáo đường, gia giáo quả nhiên là được.

“Kia, xin hỏi người lúc này không phải trong phòng, ở đây làm gì?” Hiện tại là rạng sáng, ba giờ, sao không ngủ mà ở đây nhàn hoảng*?

*Nhàn hoảng : thanh nhàn , làm hoảng =.

“Àn. . . Ta thấy chúng ta không nên hỏi đi.” Anh Dạ Mạc cũng không nghĩ muốn nói chuyện với người xa lạ, hần là bởi vì bức dọc trong lòng mới nghĩ đi hít thở không khí .

Buổi sáng đi thăm mộ xong, phát hiện vẫn nhịn không được cỡ bi thống kia, cho nên trước khi trở về liền uống chút rượu. Hần rất muốn tìm Anh Húc Kỳ tâm sự, thế là lúc trở về hỏi hạ nhân y ở đâu rồi trực tiếp đi tìm , hoàn toàn quên có khách người tới thăm, mới có thể lỗ mãng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lúc Anh Húc Kỳ đến bởi hần một chút, hai người nói chuyện rồi hần ngủ luôn, không nghĩ tới khi tỉnh lại đã là giờ này, dù sao cũng ngủ không được , cho nên hần mới ra bên ngoài đi lại một chút.

Vừa mới ra khỏi cửa, liền thấy có bóng dáng kì quái ở bên kia, bởi vậy mới tiến đến coi.

“Đương nhiên hảo.” Mộc Tín Xa không biết hần suy nghĩ cái gì, cũng không tính toán hỏi.

“Ta đây đi trước .” Nếu không phải người khả nghi là được rồi, Anh Dạ Mạc yên tâm đi về phía rừng cây phía trước, ở trong góc sâu có một lương đình nghỉ mát, hần muốn đến đó ngồi.

Nhìn phía Anh Dạ Mạc đi , Mộc Tín Xa cảm thấy vạn phần tò mò, kỳ thật y muốn đi vào xem , nếu Anh Dạ Mạc cũng đi, y cũng muốn đi theo .

Chính là, mới đi không được vài bước Anh Dạ Mạc liền ngừng lại, hần quay đầu nhìn Mộc Tín Xa.

“Người theo ta làm cái gì?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Tò mò người muốn đi đâu.” Mộc Tín Xa trả lời . Dù sao y cũng không ngủ , dù sao cũng phải tìm chút chuyện làm thôi.

“Đừng theo ta.” Không muốn vui đùa gì, nghĩ một người lẳng lặng lại nhảy ra một người theo hần, hần mới không thích.

Trọng điểm là, bọn họ căn bản hoàn toàn không biết!

“Cho ta theo không được sao? Ta sẽ không gây ảnh hưởng cho ngươi.” Mộc Tín Xa cười cười, hần dường như đối y có địch ý ?

Anh Dạ Mạc liền cảm thấy được người này là lạ , tuy rằng ánh sáng có chút hơi tối, nhưng mơ hồ nhìn thấy gương mặt rất được, ánh mắt sáng long lanh , lông mi cũng tinh tế thật dài, cái mũi cùng miệng khéo léo, mặt cũng chỉ so với bàn tay lớn hơn một chút, xem một hồi cũng cảm thấy được với Tam ca có điểm rất giống, bất quá rất đặc biệt là mái tóc dài phần hồng, làm cho người ta rất khó không chú ý đến.

Thanh âm nói chuyện, nói là ôn nhu thì không giống, ngược lại vẫn cảm thấy được có cổ hương vị làm nũng, này không phải thực quỷ dị sao ? Một đại nam nhân trưởng thành như vậy là không thể trách hần, nhưng đối một người xa lạ dùng loại ngữ khí này nói chuyện sẽ không quá đúng đi?

“Không, ngươi vẫn là ở lại này đi.” Anh Dạ Mạc cự tuyệt y, dù sao hần chính là không nghĩ cho y đi cùng.

“Kia. . . Vạn nhất ta phát sinh cái gì nguy hiểm ?” Mộc Tín Xa hướng hần nháy mắt, dùng ánh mắt trăm phần trăm vô hại nhìn hần.

Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy hần nhất định phải hoàn toàn bỏ qua tên quỷ dị này ! Y không có việc gì đối hần nháy mắt để làm gì? Hần đã muốn sợ hãi .

“Sẽ không, Anh gia thực an toàn. Nếu ngươi sợ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, vẫn là trở về đi.” Anh Dạ Mạc tiếp tục cự tuyệt y, .

Cảm giác được Anh Dạ Mạc một mực đối y thích ra khí tức không tốt, Mộc Tín Xa ngược lại hưng trí .

Rất ít có người đối y như thế, nếu không đối mỹ mạo của y có điểm tự tin, thật đúng là bộ dạng y có bao nhiêu khủng bố, mới làm cho hần chán ghét y như vậy.

“Ngươi. . . Thực chán ghét ta sao?” Mộc Tín Xa hỏi hần, ngữ khí đột nhiên đáng thương.

“Ta không nói như thế .” Hần căn bản cái gì cũng chưa nói đi? Chính là y không cần theo hần mà thôi a.

“Nhưng. . . Thái độ của ngươi. . .” Mộc Tín Xa càng nói càng đáng thương, lông mi thật dài rũ xuống.

Anh Dạ Mạc nhìn xuống xúc động phát hỏa ,y rốt cuộc là muốn làm cái gì? !

“Đủ rồi! Muốn đi thì cùng đi.” Y là khách của Tam ca, hần vẫn là nhẫn chút đi. Anh Dạ Mạc chỉ có thể thuyết phục mình như vậy.

“Thật sự. . . ? Cám ơn. . .” Nghe được Anh Dạ Mạc đồng ý cho y cùng, ngữ khí Mộc Tín Xa không đáng thương hề hề nữa, lập tức lộ ra nụ cười.

Nhìn y đổi mặt đến nhanh chóng, Anh Dạ Mạc thực cảm thấy được hần bị đùa giỡn , y quả nhiên vừa mới giả trang !

Anh Dạ Mạc tuy rằng đáp ứng cho y đi cùng, nhưng là không nghĩ cùng y nói cái gì, với hần mà nói, đối phương hoàn toàn chính là một người xa lạ mà thôi, mà hần, rất không thích cũng rất không am hiểu giao tiếp với người xa lạ.

Rạng sáng gió có chút lạnh, hơn nữa càng đi vào bên trong càng cảm thấy lạnh, trên núi độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày vốn khá lớn, ban ngày coi như nóng, nhưng đến buổi tối độ ẩm hạ xuống không ít.

Tại Anh gia -đối Anh Dạ Mạc mà nói là đã quen, cho nên hần mặc bộ áo khoác vận động màu đen mới đi ra , nhưng là đối Mộc Tín Xa vừa mới tới nơi này, y tuy rằng mặc áo dài tay , nhưng rất mỏng.

Mộc Tín Xa cảm thấy được càng đi vào trong,y càng đi càng lạnh, nhưng y cái gì cũng không nói, chính là lẳng lặng đi theo Anh Dạ Mạc đằng trước.

Một lát sau, Anh Dạ Mạc vẫn là ngừng lại,lại quay đầu nhìn nhìn y.

“Người không lạnh sao?” Anh Dạ Mạc có chút để ý, bởi vì Mộc Tín Xa ăn mặc rất mỏng. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Đương nhiên lạnh.” Mộc Tín Xa đáp.

“Vậy người trở về đi, càng đi vào sẽ càng lạnh mà thôi.” Anh Dạ Mạc nói, cho tới bây giờ hắn vẫn nghĩ muốn bức lui y.

“Ta còn tưởng. . . Người sẽ đem áo khoác cởi ra cho ta. . .” Mộc Tín Xa cười, nhưng căn bản không phải ám chỉ, mà là muốn cùng chung áo khoác với hắn.

“Người có hay không suy nghĩ nhiều quá? Ta vì cái gì muốn đem áo khoác cho người?” Nếu là các ca ca, hắn nhất định không nói hai lời liền cởi, nhưng y cũng không phải là ai, bằng cái gì phải đưa y áo khoác. Hơn nữa, là y tự chuốc lấy!

“Ai. . . Đệ đệ người thật sự lạnh lòng nha. . .” Mộc Tín Xa có điểm tiếc nuối.

“Ai là đệ đệ người? Không cần gọi bậy được chứ?!” Anh Dạ Mạc cảm thấy được người này thật sự rất quái lạ, vì cái gì dùng từ thân thiết nói với hắn? Bọn họ có quen thuộc như vậy sao?

“Đệ đệ Lạc Ngưng, chính là đệ đệ của ta a.” Mộc Tín Xa lại cười, một bộ đương nhiên.

“Người luôn coi quen thuộc như vậy sao?” Anh Dạ Mạc có chút chịu không nổi y, phải giả vờ quen thuộc cũng không phải phương pháp như vậy?

“Sao hội, ta là thích đệ đệ người mới như vậy.” Mộc Tín Xa vẫn là cười, cười so với vừa nãy càng kiểu diêm động lòng người.

Nhưng điều này lại làm cho Anh Dạ Mạc càng nghĩ muốn lập tức thoát khỏi người trước mắt này.

Hắn sợ nhất chính là người như thế, loại giả trang quen thuộc lại tự cho là đúng, sẽ làm hắn ách cảm.

“Nhưng ta không thích người.” Anh Dạ Mạc càng ngày càng kiềm chế không được, cũng bất chấp lễ phép, trong mắt hắn hiện ra ý người này không hề có hảo cảm.

Mộc Tín Xa nhìn mặt hắn có chút cứng lại, thân thủ nghĩ muốn giúp hắn thay đổi biểu tình, ai biết mới đúng tới hắn, Anh Dạ Mạc liền phát hỏa.

“Không nên đụng ta!” Anh Dạ Mạc bắt lấy tay y, ánh mắt phun ra lửa.

Anh Dạ Mạc chán ghét người ta chạm hắn, nhất là người không biết.

“Này. . .” Mộc Tín Xa kinh ngạc một chút, không nghĩ tới hắn sẽ phản ứng lớn như thế, chẳng lẽ y sẽ làm bần cái gì sao? Chính là chạm hắn một chút, cần phải nghiêm trọng như thế?

.

Thấy Mộc Tín Xa kinh ngạc, Anh Dạ Mạc mới nhận thấy được hắn thất thố, buông tay y xuống.

“Thật có lỗi, ta chỉ là không thích người khác chạm vào ta.” Anh Dạ Mạc nói, ngữ khí hơi chút êm dịu.

“Như vậy a. . . Là ta không đúng. . . Đệ đệ người sẽ không phải sinh khí. . .?” Mộc Tín Xa lấy lòng. Nhìn hắn phản ứng, hắn là thật thực chán ghét người khác chạm hắn?

Lại bảo đệ đệ? Thật sự là một người nói không nghe.

“Còn có, không cần cứ bảo ta đệ đệ.” Hắn thật sự không thích, nếu phải nói thì nói hết ra là được.

“Kia. . . Người muốn ta gọi thế nào. . .?” Mộc Tín Xa hỏi hắn.

“Anh Dạ Mạc, tên của ta, phải kêu tên, không được gọi ta là đệ đệ!”

“Kia. . . Ta gọi người Dạ Mạc đi?” Mộc Tín Xa nói.

“Tùy người đi.” Dù sao Mộc Tín Xa cũng chỉ là ở đây vài ngày, mấy ngày nay hắn vẫn nên nhẫn nhịn. Anh Dạ Mạc ở trong lòng nghĩ.

“Cám ơn, người thật tốt, Dạ Mạc.” Mộc Tín Xa lại đối hắn cười cười.

Lại nữa? Người này là phản ứng chậm sao ? Vì cái gì hắn nói ra đều biến thành lời hay, không bị hắn dọa chạy còn nói hắn tốt?

Anh Dạ Mạc lại nhìn y trong chốc lát, cuối cùng vẫn là nhịn không được cởi áo khoác của mình.

Khi chạm lấy tay y , phát hiện tay y có chút lạnh .

“Cầm, choàng thêm.” Anh Dạ Mạc nói.

“Cám ơn, Dạ Mạc, người thật sự hảo ôn nhu.” Mộc Tín Xa tiếp nhận áo khoác, rồi mặc vào, áo khoác còn có nhiệt độ cơ thể của Anh Dạ Mạc sót lại, cho nên y lập tức cảm thấy được ấm áp rất nhiều.

Áo khoác của hắn đối Mộc Tín Xa mà nói có chút lớn, chính hắn mặc thì vừa vặn, còn y thì có vẻ không vừa? Người này quả nhiên thực gầy, hơn nữa cẩn thận nhìn, y còn lùn hơn hắn một cái đầu.

“Người không cần dùng cái loại ngữ khí này theo ta nói chuyện.” Hắn chán ghét ngữ khí ôn nhu của y, cùng Tam ca rất giống, hắn có thể chấp nhận Tam ca, nhưng không thích Mộc Tín Xa một đại nam nhân như vậy.

“Ngữ khí của ta. . . ? Xảy ra chuyện gì sao . . . ?” Mộc Tín Xa vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn.

“Thực khó chịu.” Đúng, nghe y nói đều nhanh nổi da gà .

“Như vậy a. . .” Mộc Tín Xa cười khổ. Vẫn là lần đầu tiên có người chán ghét y như thế, cảm giác toàn thân cao thấp đều bị chán ghét hết, thực bất đắc dĩ.

“Đi thôi, quay về.” Anh Dạ Mạc vô tâm tình khi nhìn phiên thoái như vậy, không bằng sớm một chút trở về , Kì Kì trong phòng nằm sẽ lại ra đây.

“Hảo.” Mộc Tín Xa gật gật đầu.

Mộc Tín Xa mới vừa bước đi muốn trở về , dưới chân lại đạp lên một thạch tử, y mất trọng tâm mất thấy sẽ bị ngã, Anh Dạ Mạc phản ứng nhanh chóng kéo y lại, Mộc Tín Xa liền ngã vào ngực hắn.

“Không có việc gì. . . Đi. . .”

Anh Dạ Mạc cúi đầu muốn hỏi Mộc Tín Xa, vừa vặn y nâng mặt lên, môi hắn liền chạm vào môi đối phương. . .

Hắn cơ hồ lập tức kinh hách buông y ra, cũng lui lại một chút, mà Mộc Tín Xa cũng giật mình.

“Thực xin lỗi.” Anh Dạ Mạc mở miệng hướng y xin lỗi.

“Không cần như vậy, người cũng không phải cố ý .” Mộc Tín Xa lắc đầu, y thật cảm thấy được không có gì.

Anh Dạ Mạc không nói một câu, hắn cảm thấy được hôm nay thật sự không thuận lợi, cùng một người xa lạ đây đưa còn không cẩn thận hôn y, ai.

“Kia. . . Chúng ta trở về đi.” Mộc Tín Xa lại mở miệng.

Anh Dạ Mạc đi ở đằng trước, Mộc Tín Xa đi theo phía sau, dọc theo đường đi đều là trầm mặc.

Người đằng trước vẻ mặt ngưng trọng, người phía sau lộ ra một mặt tươi cười khác thường, ánh mắt cũng thẳng tắp nhìn chăm chăm người trước mắt.

*_*_*_*_*

Mộc Tín Xa thay đổi tâm ý, quyết định phiên toái Anh Thiên Ngạo giúp y một chút, trên danh nghĩa là nói muốn đi chơi vài chỗ, Trên thực tế là muốn làm cho Anh Dạ Mạc bồi y ra ngoài.

Chuyện tối hôm qua, làm cho y đối Anh Dạ Mạc nổi lên hứng thú, nghĩ hắn chán ghét y như thế liền cảm thấy được rất vui, hành trình hôm nay càng đáng giá mong đợi. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Anh Dạ Mạc không thể tin ôm đầu gối xồm trên mặt đất.

Vì cái gì hắn vẫn thoát khỏi không được Mộc Tín Xa? Đại ca đột nhiên bắt hắn dẫn y xuất môn, đây là cùng y vui đùa sao? Chẳng lẽ hắn thật sự dành cả buổi chiều cùng tên kia một chỗ?

Một chỗ? Không, thiếu chút nữa đã quên, Kì Kì cũng đi theo , như vậy cũng tốt, ít nhất không cần hắn một người đối mặt tên quái dị kia , hơn nữa có Kì Kì bên người hắn cũng tự tại. Hắn phải cùng một người xa lạ một mình ở chung, không khỏi mất mạng của hắn .

Hơn nữa đối tượng lại là Mộc Tín Xa.

Không biết sao , hắn chính là không muốn cùng Mộc Tín Xa một chỗ, còn hơn trước kia cùng một người xa lạ ở chung đều làm hắn cảm thấy phiền chán.

Mộc Tín Xa cuối cùng đi ra .

Hôm nay y là đơn giản gọn gàng,áo sơmi màu trắng một nửa trong quần, một nửa tùy ý bên ngoài, cà- vạt cũng cố ý để sai, một đầu tóc dài phần hồng tùy ý tán trên người, hôm nay y thoát nhìn mỹ cảm.

Hình ảnh như vậy, hơn nữa bên cạnh còn có một hạ nhân đứng giúp y che ô, làm cho trên mặt Anh Dạ Mạc in ba đường hắc tuyến, y nghĩ y là quý tộc sao? Phô trương cũng thật lớn. Bất quá y thân phận là đại bang chủ cũng phải. . .

“Di, Húc Kì đệ đệ cũng tới rồi?” Mộc Tín Xa từ xa nhìn bên cạnh Anh Dạ Mạc,Anh Húc Kì đang phấn khởi.

“Đúng vậy, muốn đi chơi đương nhiên phải đi!” Anh Húc Kì là người thích náo nhiệt, khi y biết Anh Dạ Mạc muốn dẫn Mộc Tín Xa đi ra ngoài , lập tức ầm ĩ muốn đi cùng.

“Kia hôm nay phải làm phiền Húc Kì đệ đệ chiếu cố ta .” Mộc Tín Xa cười cười.

Tình huống tựa hồ nằm ngoài ý liệu của y, vốn nghĩ chỉ có y cùng Anh Dạ Mạc mà thôi, bất quá không sao cả, y cũng thích Anh Húc Kì.

“Yên tâm, có ta cùng Mạc Mạc , người sẽ thực an toàn.” Anh Húc Kì vỗ vỗ ngực mình, cũng cho y một nụ cười mười phần sáng lạn.

“Mạc Mạc?” Mộc Tín Xa nhìn Anh Dạ Mạc liếc mắt một cái. Mạc Mạc?

“Kì Kì, trước mặt người ngoài không cần gọi ta như vậy.” Anh Dạ Mạc thiếu chút nữa té xỉu, y có thể hay không xem trường hợp nói chuyện a?

“Còn nói ta , người cũng không phải gọi ta Kì Kì?” Anh Húc Kì nói cho hắn sự mâu thuẫn .

“Kia không giống .” Anh Dạ Mạc trực tiếp bác bỏ.

“Làm sao không giống ?”

“Người có điều nhỏ hơn cho nên không giống .” Anh Dạ Mạc lúc này là trợn mắt nói dối.

“Người so với ta nhỏ hơn! Đáng giận!” Anh Húc Kì làm bộ muốn đánh hắn, y chỉ là có khuôn mặt giống búp bê mà thôi, y còn hơn Anh Dạ Mạc ba tuổi mà? !

Nhìn hai người này người một câu ta một câu ầm ĩ, thậm chí còn đánh tới đánh lui, Mộc Tín Xa hoàn toàn không có ý ngăn cản bọn họ , chính là vẫn lộ biểu tình nghiêng ngả nhìn bọn họ.

Cảm giác được tầm mắt của Mộc Tín Xa, Anh Dạ Mạc mới phát hiện hắn cư nhiên đã quên tồn tại của y, nháy mắt lại khôi phục bộ dạng như trước.

“Được rồi, lên xe.” Anh Dạ Mạc nói .

Anh Dạ Mạc phụ trách lái xe, Anh Húc Kỳ ngồi ở phó người lái , Mộc Tín Xa ngồi ở hậu tòa, bên cạnh còn có tùy tùng của y.

“Muốn đi đâu?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Nơi này ta không quen, đều cho Húc Kỳ đệ đệ an bài đi.” Mộc Tín Xa nói.

“Chúng ta đi Lão Nhai shopping đi? Ta nghĩ nhớ tới mỹ thực nơi đó.” Anh Húc Kỳ không chỉ thích chơi, cũng thích ăn uống .

“Tốt, đều nghe Húc Kỳ đệ đệ .” Mộc Tín Xa còn nói.

“A, không cần gọi ta Húc Kỳ đệ đệ ! Gọi ta Kỳ Kỳ là được rồi.” Anh Húc Kỳ muốn thói quen của các ca ca gọi y là Kỳ Kỳ, cảm thấy được Mộc Tín Xa cũng có thể gọi y như thế, bởi vì y là bằng hữu Tam ca thôi.

“Hảo, đã kêu Kỳ Kỳ, vậy người cũng có thể gọi ta Tín Xa là được rồi, chúng ta chỉ kém một tuổi không phải?” Mộc Tín Xa cảm thấy cá tính Anh Húc Kỳ thật sự thực dễ hoà nhập , cùng Anh Dạ Mạc khác hẳn.

Dọc theo đường đi, Anh Húc Kỳ cùng Mộc Tín Xa hai người hữu thuyết hữu tiểu thập phần náo nhiệt , Anh Dạ Mạc chỉ im lặng lái xe, cơ hồ rất ít khi đáp lời, cho dù đáp lời cũng là đáp lại Anh Húc Kỳ.

Trước mặt người ngoài hẳn nhất quán đều là khuôn mặt này, cho nên Anh Húc Kỳ cũng không cảm thấy được kỳ quái. Mộc Tín Xa còn thường thường nhìn qua kính chiếu xem vẻ mặt của hắn, thật đúng là từ đầu tới đuôi cũng không biến đổi a, ha ha.

Đến nơi, đương nhiên tùy tùng lại vì Mộc Tín Xa mà mở ô.

Đều để ở trong mắt Anh Dạ Mạc, cuối cùng làm cho hắn nhịn không được mở miệng.

“Người xác định người phải che ô?” Anh Dạ Mạc hỏi y.

Một đại nam nhân rốt cuộc làm vậy để làm gì? Phơi nắng sẽ chết sao ? Khó trách y một bộ yếu đuối, giống nữ nhân!

“Ân, ta sợ phơi nắng.” Mộc Tín Xa trả lời rõ ràng, y cũng không cảm thấy được có chút không đúng.

“Người có thể hay không khoa trương , chẳng lẽ người xuất môn đều là như vậy?” Anh Dạ Mạc nghe đều muốn mắt trợn trắng , lại còn nói y sợ phơi nắng?

“Ta quả thật là như thế này a.” Mộc Tín Xa nói.

Kỳ thật, là bởi vì làn da y sợ phơi nắng, nếu phơi nắng ... Sẽ sưng đỏ làm cho y rất không thoải mái. Nhưng y cũng không có tính toán nói ra .

“Quên đi, người vui vẻ là tốt rồi.” Anh Dạ Mạc cảm thấy được hắn ngu ngốc, vì cái gì phải cùng y thảo luận vấn đề này? Hẳn sớm nên nghĩ người này căn bản không bình thường. . .

“Tín Xa, người từ từ phải cẩn thận chút, ác, bên này người có hơi nhiều.” Anh Húc Kỳ đối Mộc Tín Xa canh chừng, hảo tâm nhắc nhở nơi này đông người.

Mộc Tín Xa đi phía trước nhìn lại, người thật sự nhiều, có chút phiền toái, xem ra y phải bung dù thì tiện hơn .

“Người ở lại, đưa ô cho ta.” Mộc Tín Xa đối tùy tùng của y nói, tùy tùng liền cung kính ở lại tại chỗ đợi.

“Như vậy đi đường sẽ tiện hơn đi?” Mộc Tín Xa quay đầu đối hai người .

“Đi thôi, đi thôi, ta mang người đi ăn .” Anh Húc Kỳ xem Mộc Tín Xa đã chuẩn bị tốt , liền vội vàng kéo y đi vào trong đám người.

Anh Dạ Mạc cùng Anh Húc Kỳ phân biệt đi ở hai bên Mộc Tín Xa , hai người thân cao vốn cũng thực thấy được , hơn nữa ở giữa Mộc Tín Xa màu tóc rất đặc biệt, ba người một đường đi qua đi lại, cũng trở thành tiêu điểm của mọi người , ai cũng tưởng là Đại Minh tinh đi ra chụp ảnh.

Mộc Tín Xa cầm ô đi trong đám người cũng không dễ dàng, vóc dáng lại so với hai người lùn hơn, ô luôn thường thường vẫn đụng đến đầu hai người , cao nhất là Anh Dạ Mạc.

Anh Dạ Mạc ấn lại suy nghĩ phát hỏa, thân thủ lấy ô trong tay y ra .

“Ta cầm.” Hấn không quá cao hứng nói . Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Ân. . . ? Ta có thể tự cầm.” Mộc Tín Xa không có phát hiện y cầm theo ô đã làm Anh Dạ Mạc mang một lòng phức tạp lớn lao, còn tưởng rằng hấn hảo tâm muốn giúp y bung dù.

“Người nghĩ muốn trạc thương ta cùng Kì Kì sao ?” Vẫn bị ô chạm đến, hấn muốn phát hỏa , chẳng lẽ người này một chút tự giác đều không có?

* trạc : đâm / đụng / chạm.

“Vậy được rồi. . . Cám ơn người. . .” Hiểu được ý tứ của hấn, Mộc Tín Xa cười cười, nguyên lai là bởi vì điều này a. . .

Nhìn y tươi cười, Anh Dạ Mạc bắt đầu cảm thấy được hấn không nên mềm lòng .

Hấn chính là nhện không được nghĩ muốn giúp y mà?

Anh Húc Kì một chút kéo Mộc Tín Xa ăn cái này, một chút ăn cái kia, chính là vui vẻ thật sự, Anh Dạ Mạc tuy rằng không nghĩ cùng Mộc Tín Xa đi dạo phố, nhưng xem Anh Húc Kì vui vẻ như thế, hấn cũng hiểu được nên tâm tình tốt lắm, vừa mới không thoải mái lập tức theo tan thành mây khói.

Chính là đi cứ đi , Anh Dạ Mạc lại phát hiện Mộc Tín Xa giống như càng ngày càng dựa vào hấn, thậm chí rất nhanh dần lấy mình , điều này làm cho tâm tình đang tốt nhất thời phá hỏng.

“Người nhất định phải dán lấy ta gần như thế sao ?” Anh Dạ Mạc nói . Tuy rằng đám đông chen chúc, nhưng là không có chen chúc đến dán vào người khác?

“Này. . .” Mộc Tín Xa chính là xin lỗi đối hấn cười cười, nhưng tựa hồ không tính toán cách hấn xa chút.

“Rốt cuộc là để làm gì? !” Anh Dạ Mạc ngữ khí lại càng kém chút.

“Có người. . . Sờ ta. . .” Mộc Tín Xa nói ra, vừa mới có người một mực trộm sờ hông y.

Nghe xong câu này, Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy hấn mau bùng phát, cũng không phải nữ hài tử bị sờ, một đại nam nhân gặp loại sự tình này không biết nghĩ biện pháp giải quyết sao ? Y rốt cuộc là muốn làm gì a. . . ? !

Chịu không nổi Mộc Tín Xa vẫn hướng trên người hấn dán lấy, hấn đành phải dừng lại cước bộ, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân lén lút đi theo phía sau Mộc Tín Xa.

“Tiên sinh, mời người tự trọng chút.” Anh Dạ Mạc trừng mắt nhìn y liếc mắt một cái ,cũng ra tiếng cảnh cáo.

Nam nhân kia đem mắt chuyển hướng nơi khác, một bộ không có việc gì , cũng không thừa nhận y vừa mới làm gì.

Vốn tưởng rằng cảnh cáo một chút có thể dọa đối phương , ai biết đi không vài bước Mộc Tín Xa lại nhích lại gần hấn.

“Người là nghe không hiểu tiếng người sao ? Gọi người không cần sờ người còn sờ!” Xoay người trực tiếp bắt lấy tay đối phương , quả nhiên bị hấn bắt được, thật sự là biến thái chết, ngay cả nam nhân đều sờ!

“Mạc Mạc. . . ? Xảy ra chuyện gì?” Anh Húc Kì hiện tại mới phát hiện sự tình không thích hợp, vì cái gì Anh Dạ Mạc thoát nhìn giống như muốn vặn gãy tay đối phương, đây là chuyện gì vậy?

“Người hỏi hấn a!” Anh Dạ Mạc lực tay không nhỏ, người nọ đau đến cầu hấn buông tay, chính là hấn mới không để ý tới.

“Dạ Mạc. . . Đừng như vậy. . . Tất cả mọi người đang nhìn. . .” Mộc Tín Xa nhảy ra khuyên hấn, muốn hấn nhanh buông đối phương ra.

Lập tức, Anh Dạ Mạc thật sự muốn mắng người, nhưng sự tu dưỡng không cho phép hấn làm như thế .

Rõ ràng là Mộc Tín Xa giả trang đáng thương cầu cứu hấn, hấn ra mặt giúp y lại đối lấy kết cục này? Quả thực không nên giúp y!

“Người còn dám sờ một lần, ta liền vụn gãy tay ngươi!” Cầm giận buông đối phương ra, Anh Dạ Mạc không quên cảnh cáo y một phen.

Ta tuyệt đối không hề nhúng tay quản chuyện Mộc Tín Xa ! Anh Dạ Mạc ở trong lòng âm thầm hạ quyết định.

Tuy rằng đối phương không dám xằng bậy nữa, nhưng Anh Dạ Mạc cũng căng mặt không hề nói chuyện.

Từ Lão Nhai đi ra, nhìn bầu trời sáng , thế là Anh Húc Kì đề nghị muốn đi biển một chút.

Chạng vạng gió biển có chút lạnh, Mộc Tín Xa cũng mang theo áo khoác, nhưng tính phũ thêm mà thôi, tùy tùng của y lại ở xe chờ, không theo kịp vì hấn bung dù.

Biển nơi này đều là màu thủy lam , phi thường xinh đẹp.

Mộc Tín Xa ngồi xuống hạo hạo thưởng thức biển, cũng không thấy qua biển xinh đẹp.như thế Khó trách rất nhiều người đều thích biển, y cảm thấy được nhiều ít có thể lý giải được.

Dù sao thân phận của y, không có biện pháp làm việc này.

Chưa làm qua chuyện tình, sao có biện pháp lý giải đây?

Một bên bước trên đường có một chút người đang vận động, có đại nhân, tiểu hài tử tay dắt tay tản bộ, gió biển từ từ lướt qua mặt, trong không khí bay theo hương vị nước biển nhẹ nhàng khoan khoái, thời gian tựa hồ như chậm lại, hết thảy đều là sự yên lặng.

Yên tĩnh làm cho Mộc Tín Xa thích cực kỳ, y đã lâu không có thả lỏng qua như thế.

Nhắm mắt , ngẩng mặt, chuyên tâm hô hấp không khí, mỗi một lần hít vào phun ra đều làm cho y cảm thấy được càng thả lỏng , trên mặt cũng không tự giác mỉm cười.

Thật hy vọng thời gian cứ dừng lại như vậy thì thật tốt.

Anh Dạ Mạc vốn muốn tới xe giúp Anh Húc Kì lấy thêm quần áo, lại phát hiện Mộc Tín Xa lộ ra vẻ mặt này, điều này làm cho hấn cảm thấy có điểm không hiểu kỳ lạ.

Người này tuy rằng thực yêu cười, nhưng là làm cho hấn cảm thấy được, là phát ra từ nội tâm nụ cười vẫn là lần đầu tiên.

Y cũng sẽ có một mặt như vậy? Là bởi vì nghĩ đến cái gì vui vẻ như thế ?

Không đúng, y như thế nào thì cũng không liên quan chuyện của ta! Anh Dạ Mạc nói cho chính mình chấm dứt phỏng đoán, hấn không thể cùng người này dây dưa, bằng không người không hay ho chính là hấn mà thôi, thế là không nghĩ tới y, trực tiếp hướng phía xe lấy áo khoác ,lại lần nữa đi đến bờ cát .

Trải qua hít thở không khí, Mộc Tín Xa cảm thấy được y thả lỏng rất nhiều, y chậm rãi mở mắt, ánh vào trước mắt chính là một tảng biển lớn xanh thẳm, tâm tình thật sự tốt lắm.

Y cũng không có theo Anh Húc Kì bọn họ cùng nhau cử động, mà là một mình một người ngồi trên hòn đá, nhìn trên bờ cát, nhìn mọi người.

Song song đó, tầm mắt hấn dừng lại tại nơi chói mắt trên người hai người kia.

Anh Húc Kì một đầu tóc vàng rất sáng mắt, hơn nữa cũng biết y vốn rất hoạt bát, cho nên nhìn y chơi thành như vậy thật cảm thấy được là trong vòng dự kiến. Có điều làm cho y cảm thấy ngoài ý muốn là Anh Dạ Mạc, nam nhân này cũng sẽ có loại vẻ mặt này sao ? Thoạt nhìn phi thường vui vẻ .

Có đúng hay không luôn đối y lạnh nhạt, khẩu khí cũng rất kém cỏi, hấn thật sự chán ghét y thế sao ?

Nhưng là y cũng không chán ghét hắn, ngược lại còn đối hắn rất có hứng thú, dù sao hắn là một trong những nam nhân đối y lạnh nhạt.

Nhưng muốn nói là lạnh nhạt cũng không giống, là như thế này, hắn là tâm phòng đi? Bằng không cũng sẽ không cùng Anh Húc Kỳ ngoạ nháo thành như vậy.

Y hình như là lần đầu tiên nhìn hắn cười, hắn cười lộ lên xem tốt lắm, vốn bộ dạng cũng đủ tuần lãng, hơn nữa tươi cười khêu gợi, đều cảm thấy được hắn rất vừa mắt.

Nhìn thân ảnh bọn họ đùa giỡn, Mộc Tín Xa lại dần dần xuất thần, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm, suy nghĩ của y bị cuốn vào một vòng cơn sóng, chậm rãi xoay chuyển. . .

Thẳng đến khi tiếng Anh Húc Kỳ đột nhiên ở bên tai truyền đến, y mới phát hiện hai người đã ở bên cạnh y.

“Tín Xa, người không thoải mái sao? Sao gọi người cũng không phản ứng.” Anh Húc Kỳ cũng không biết hô y vài lần, chính là y không phản ứng.

“Thật có lỗi, ta đang suy nghĩ, xảy ra chuyện gì sao?” Mộc Tín Xa cười, xem ra y nghĩ đến rất chuyện chứ.

“Chúng ta cần phải trở về.” Anh Húc Kỳ nói.

“Hào.” Mộc Tín Xa ngẩng đầu, nguyên lai sắc trời đều muốn tối. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Thời gian bữa tối

~“Tín Xa, hôm nay ngoạ vui vẻ không? Thật sự thật có lỗi, không có biện pháp đi cùng người.” Anh Lạc Ngưng nói. Bởi vì hôm nay y đi theo Anh Mị Sí, cho nên không có thể bồi y. (bồi lão công thôi :))).

“Thực vui vẻ, Kỳ Kỳ cùng Dạ Mạc đều thực chiều cố ta, người cũng là có chuyện mà.” Mộc Tín Xa trả lời.

Chỉ tiếc, không có biện pháp cùng Anh Dạ Mạc một mình ở chung làm cho y có điểm tiếc nuối nhỏ.

“Đúng vậy, ta mang Tín Xa ăn rất nhiều đồ ác, nhưng y ăn mấy miếng mà thôi.” Anh Húc Kỳ sức ăn rất lớn, cho nên với y mà nói thì cảm thấy được Mộc Tín Xa ăn quá ít.

“Mỗi món đều ăn, cũng không có biện pháp ăn nhiều lắm?” Mộc Tín Xa cười, thật sự mỗi món đều ăn xong y sẽ ăn no mà chết.

“Như vậy thực đáng tiếc, Tín Xa người sức ăn quá nhỏ.” Anh Húc Kỳ nói.

“Ha ha. . .” Mộc Tín Xa cười khẽ.

Anh Dạ Mạc im lặng ăn, hắn cũng hiểu được Mộc Tín Xa sức ăn quá nhỏ, một đại nam nhân ăn cơm không nhiều, khó trách bộ dạng gầy yếu như thế. Tuy rằng Tam ca hắn cũng vậy, nhưng là, Tam ca hắn ngoại lệ!

Hắn chính là không quen nhìn hết thấy Mộc Tín Xa.

“Dạ Mạc, hôm nay có khỏe không?” Anh Thiên Ngạo hỏi hắn.

Anh Thiên Ngạo không phải không biết Anh Dạ Mạc chán ghét người xa lạ, chính là Mộc Tín Xa mở miệng, hơn nữa y cũng hy vọng hắn có thể đi ra ngoài cho khuây khoả, nên mới kêu Anh Húc Kỳ đi theo cùng, nhiều ít có thể chậm lại thích ứng của hắn.

“Ta? Tốt lắm a.” Trừ bỏ cùng Mộc Tín Xa ở chung có điểm chán ghét, những lời này hắn đặt ở đáy lòng chưa nói ra.

“Vậy là tốt rồi, còn sợ người không được tự nhiên.” Anh Thiên Ngạo nói.

Nghe thế, Mộc Tín Xa không khỏi tò mò.

“Vì cái gì lại không được tự nhiên? Là ta rất khủng bố?” Mộc Tín Xa hỏi.

“Không, người đừng hiểu lầm, chỉ là Dạ Mạc nhà chúng ta có điều sợ người lạ.” Anh Thiên Ngạo giải thích .

“Sợ người lạ?” Tuy rằng y nhiều ít có cảm giác Anh Dạ Mạc luôn không cố ý bảo trì khoảng cách với y, nhưng vẫn rất muốn biết đến tột cùng là do chuyện gì.

Lúc này, Anh Dạ Mạc nhảy ra ám chỉ Anh Thiên Ngạo đừng nói nữa , bởi vì hắn cũng không thích cho người xa lạ biết nhiều chuyện về hắn.

“Đại ca. . .” Anh Dạ Mạc gọi hắn.

Anh Thiên Ngạo lập tức hiểu được ý tứ của hắn, cũng đứng lúc đem đề tài ngừng lại.

“Không có việc gì, ăn cơm đi, Tín Xa.”

Mộc Tín Xa hiểu được ý tứ qua lời nói, nếu người ta không muốn nói y cũng sẽ không hỏi nhiều.

Bất quá y ăn không quá nhiều, buổi chiều vừa mới vui chơi một chút mà thôi, một chút cảm giác đói đều không có, nhưng Anh Húc Kỳ cùng Anh Dạ Mạc vẫn còn ăn được.

“Sao không ăn? Đồ ăn không hợp khẩu vị của người sao?” Anh Lạc Ngưng nhìn Mộc Tín Xa buông bát , y còn chưa ăn được không miếng mà?

“Ta không đói bụng.” Mộc Tín Xa nói.

“Như vậy a. . . ? Vậy người nếu thích đồ ngọt . . . Bánh pút-đing thì thế nào. . . ?” Anh Lạc Ngưng nghĩ , không muốn ăn thì ăn chút đồ ngọt hắn là không tồi, hơn nữa hạ nhân nhà bọn họ làm bánh pút-đing thật sự ăn ngon lắm.

“Àn. . . Tốt.” Nếu chính là điểm tâm nho nhỏ hắn là không thành vấn đề, Mộc Tín Xa nghĩ.

Hạ nhân rất nhanh bưng bánh pút-đing lên, Mộc Tín Xa cầm lấy thìa múc một ngụm đưa lên miệng .

Bánh lạnh lạnh , ăn ngon lắm, hơn nữa nhẹ nhàng khoan khoái không có nặng nề, thập phần thích hợp mùa hè, thế là y nhin không được múc nhiều hơn.

Một đại nam nhân cái miệng nhỏ ăn bánh pút-đing cũng đã thực quỷ dị , nhưng Mộc Tín Xa kia há mồm lại còn nhỏ bé hơn, nhìn bộ dáng ăn như vậy, xem ở trong mắt luôn luôn khó có thể nói ra bằng lời. Anh Dạ Mạc dưới đáy lòng nghĩ như thế , cũng không biết hắn là từ thời điểm nào mà bắt đầu nhìn y .

“Ta trên mặt có cái gì sao ?” Phát hiện Anh Dạ Mạc vẫn nhìn mình, Mộc Tín Xa nhin không được hỏi hắn.

“Không. . . Không có gì.” Ở mặt ngoài, Anh Dạ Mạc thập phần trấn định đáp lại Mộc Tín Xa , nhưng ở trong lòng hắn lại là một chuyện khác .

Hắn không có chuyện gì lại đi nhìn người ta? Còn nhìn đến bị đối phương phát hiện, thật là phiền phức.

Mộc Tín Xa trong mắt có một mạt ý cười thần nhiên , chính là rất lạnh nhạt, không ai phát hiện.

“Đúng rồi, Tín Xa, người ngày mai muốn đi?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Àn, mặc dù có chút luyến tiếc, bất quá trong bang có một số việc phải vội, phải đi về.” Mộc Tín Xa nói.

“Có rảnh tùy thời hoan nghênh người đến chơi, còn có, có cái gì cần cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có thể giúp đỡ .” Anh Thiên Ngạo lần thứ hai đối y đưa ra thiện ý.

“Thật sự cảm ơn đại ca, các người thật sự đối Tín Xa thật tốt quá.” Mộc Tín Xa cảm thấy được y tuy rằng mới ở vài ngày mà thôi, lại có thể cảm nhận được tâm ý bọn họ đối y rất chu đáo.

Đại khái là yêu ai yêu cả đường tâm tính đi? Huynh đệ bọn họ cảm tình quả nhiên rất tốt , thật khiến cho người ta cảm thấy hâm mộ lại ghen tị. . .

“Người phải đi ? Sao không ở vài ngày nữa?” Vừa nghe đến Mộc Tín Xa phải đi, Anh Húc Kỳ đột nhiên có điểm luyến tiếc , bọn họ vừa mới quen thuộc một chút sao lại muốn đi a.

“Đúng vậy, nhưng nếu người nghĩ muốn ta, tùy thời hoan nghênh người đến Đông Khu ác.” Mỗi lần nhìn Anh Húc Kỳ lại cảm thấy được chỉ có thể dùng đáng hai chữ yêu để hình dung mà thôi, người này hẳn là đối bất luận kẻ nào đều thẳng thắn như vậy?

“Được rồi. . .” Anh Húc Kỳ không tình nguyện đô đô miệng, cũng chỉ có thể như vậy .

Những lời này nghe vào trong tai Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy khinh thường, không có việc gì ai lại nghĩ muốn y a? Hắn nhất định phải hảo hảo giáo dục Anh Húc Kỳ một chút mới được, phải cách ly Mộc Tín Xa với y xa một chút!

*_*_*_*_*

Mộc Tín Xa ngày mai sẽ trở về.

Y nói có chuyện muốn nói với Anh Dạ Mạc , liền hẹn hắn đi ra bên ngoài.

Anh Dạ Mạc không biết người này sẽ cùng hắn nói cái gì? Hắn cùng y lại không quen, cho dù có nói cũng là cùng Tam ca hắn đi? Vì cái gì chính là chính mình? Nghĩ thế nào cũng không lí giải được.

Bất quá tuy rằng cùng Mộc Tín Xa ở chung một, hai ngày, hắn cũng biết rõ ràng, muốn hiểu biết người này là không có khả năng, y hành động luôn ngoài ý liệu của hắn, hắn thật sự không thể cảm thấy được y là người bình thường.

“Có chuyện gì nói mau đi.” Anh Dạ Mạc thúc giục y có việc cũng nói thật nhanh, hắn muốn rời đi thật sớm.

Hắn tổng cảm thấy được hắn cùng người này bất tự* không quá hợp. . .

“Ngày mai. . . Ta sẽ trở về. . .”

*bất tự : năm sinh Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Mộc Tín Xa là đưa lưng về phía Anh Dạ Mạc , cho nên Anh Dạ Mạc nhìn không thấy trên mặt y là biểu tình gì, nhưng ngữ khí nghe lên chính là quái, cảm giác tựa hồ ẩn hàm lưu luyến không rời ?

Nhưng Anh Dạ Mạc lựa chọn xem nhẹ giọng nói quái dị kia, đại khái là hắn suy nghĩ nhiều quá đi?

“Cho nên ?”

“Dạ Mạc. . . Người là không phải thực chán ghét ta. . . ? Bằng không. . . Vì cái gì tổng đối ta lạnh nhạt như thế. . . ?” Mộc Tín Xa chuyển đầu qua, thành khẩn nhìn Anh Dạ Mạc, hỏi hỏi.

Anh Dạ Mạc hoàn toàn không nghĩ tới y lại hỏi loại vấn đề này, nhưng lại hỏi . . chân thành như thế?

“Người suy nghĩ nhiều quá, ta không chán ghét người.” Cho dù nếu không thích, người ngày mai cũng phải đi rồi, cũng không cần nói trắng đen.

“Thật sự. . . ?” ánh mắt Mộc Tín Xa lóe lóe.

“Thật sự.” Chắc vậy, Anh Dạ Mạc trả lời.

“Vậy. . . Người. . . Thích ta sao?” Mộc Tín Xa đột nhiên hướng đến gần Anh Dạ Mạc từng bước, nhìn ánh mắt hắn hỏi .

Cái này làm Anh Dạ Mạc thật sự bị dọa , hắn thật không ngờ Mộc Tín Xa lại không bình thường đến loại tình trạng này, bọn họ căn bản ngay cả bằng hữu đều không có ? Cái gì mà có thích hay không . . .

“Không có cái gì thích hay không thích, không phải chúng ta mới nhận thức hai ngày ?” Anh Dạ Mạc hơi hơi lui từng bước, trừ bỏ khoảng cách một chút, cũng không cố ý tránh ánh mắt y nhìn thẳng hắn.

Mộc Tín Xa đầu nhanh chóng xoay chuyển một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại đi đến gần hắn, lần này là trực tiếp ôm lấy thắt lưng Anh Dạ Mạc.

“Chính là. . . Ta thích người. . .” Mộc Tín Xa ngẩng đầu, nhìn Anh Dạ Mạc cao hơn mình một đoạn, ngữ khí nói có bao nhiêu mờ ám.

Hắn là muốn trực tiếp đẩy đối phương ra, nhưng thành linh xảy ra tiếp xúc cùng tỏ tình làm cho đầu Anh Dạ Mạc xoay quanh, hắn một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể cúi đầu nhìn tên mặc danh kỳ diệu này.

Kế tiếp động tác Mộc Tín Xa lại lớn mật hơn nữa, y đưa tay vòng qua cổ của Anh Dạ Mạc kéo đầu hắn xuống, nhắc chân, hôn lên môi hắn.

“Ta thật sự. . . Thực thích người. . .” Mộc Tín Xa điểm nhẹ môi hắn một chút ,sau đó lại đối hắn nói như thế.

Anh Dạ Mạc đột nhiên ngăn y ôm trụ tay mình, hơn nữa đẩy y ra.

Cái này làm hắn hoàn toàn thanh tỉnh , hắn lạnh lùng nhìn Mộc Tín Xa liếc mắt một cái, rồi liền xoay người rời đi, ngay cả một câu cũng chưa nói.

Mộc Tín Xa ở phía sau nhìn bóng dáng hắn rời đi , cười cười.

Y giống như dọa đến hắn ?

Nhưng là, thật sự rất muốn mà. y rất muốn Anh Dạ Mạc.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc phụ trách trong Anh Bang chính là sông bạc quy lớn – Bất Lạc Thành.

Bất Lạc Thành quy mô tuy rằng không thể so sánh tiêu chuẩn quốc tế Las Vegas , nhưng nó nhất định cũng đạt trình độ hào hoa xa xỉ , mà nơi này không giống Dạ Sắc hạn chế đường nhân vật tới chơi, phần tử xuất nhập rất phức tạp , vọng tưởng một đêm làm giàu mà kết cục lại tương phản là người của mọi tầng lớp.

Ở trong sông bạc người muôn hình muôn vẻ thấy nhiều, sẽ phát hiện đời người kỳ thật cũng tựa như một ván bài, người có thể may mắn đạt được tài phú thật lớn, cũng có có thể tống gia bại sản lại cái gì cũng đều không chiếm được, nơi này chính là như thế, một nơi cho con người hy vọng cùng tràn ngập tuyệt vọng.

Kỳ thật Bất Lạc Thành vốn là về Anh Mị Sí quản lý , một năm trước Anh Dạ Mạc yêu cầu Nhị ca hắn đem nơi này chuyển cho hắn, tất cả mọi người không quá yên tâm,một nơi phức tạp như thế sợ hắn sẽ nắm trong tay không được, nhưng là hắn thực kiên trì, cũng theo Nhị ca kiến tập một trận sống chết, đến Anh Thiên Ngạo cũng không lay chuyển được hắn nên đành đồng ý .

Mà hắn nghĩ muốn quản lý Bất Lạc Thành, lý do chỉ có một, hắn muốn tìm người, tìm người lúc trước giết chết cha mẹ hắn.

Tuy rằng phụ thân cùng các ca ca đều nói cho hắn hắn là phải buông xuống, nhưng hắn sao có thể bỏ qua được?Vết sẹo trên ngực không có lúc nào không nhắc nhở đoạn quá khứ thống khổ kia , thậm chí hắn cảm thấy được lão thiên gia lựa chọn làm cho hắn sống sót, chính là muốn hắn vì cái chết cha mẹ mà báo thù.

Chỉ tiếc manh mối có quan hệ tới người kia, cũng chỉ còn lại ảnh chụp mơ hồ mà thôi.

Đại khái là lúc trước đã bị kích động quá lớn, trí nhớ của hắn chỉ mơ hồ xuất hiện từng khoảng , hắn muốn nhớ rõ cũng không được, như là cha mẹ hắn lúc trước là người bang phái nào? Hoặc là bọn họ ở khu nào? Hắn hoàn toàn không ấn tượng , con nhớ mang máng diện mạo hung thủ hại chết cha mẹ hắn, cho nên hắn mới hoàn toàn không biết nên tìm đầu mối từ đâu.

Chính là ý niệm báo thù trong đầu, hắn lại thủy chung không quên, cũng không có thể bỏ.

Bởi vì đại ca không muốn hắn báo thù, cho nên cũng cấm bắt luận kẻ nào giúp hắn, hắn vô kế khả thi, mới có thể nghĩ đến Bất Lạc Thành. Bất Lạc Thành lui tới nhiều người, hắn cho rằng nói không chừng ngày nào đó hắn có thể đợi người này xuất hiện.

Cho dù chỉ là một tia hy vọng, hắn cũng không muốn buông tha .

Mà hắn quả thật thực kiên trì, một năm này, trừ bỏ trong nhà, Bất Lạc Thành chính là nhà thứ hai của hắn . Tuy rằng hắn đã muốn từng nhân viên công tác phải nhớ kỹ diện mạo nam nhân kia, nhưng dù sao

cũng là ảnh chụp mười mấy năm trước, hấn vẫn là không yên lòng, chỉ cần hấn có thời gian, vẫn là tự thân xác nhận mỗi một khách nhân tiến Bất Lạc Thành tiêu phí.

Hấn vô luận như thế nào đều muốn vì phụ mẫu báo thù .

Đêm nay, Anh Dạ Mạc lại tới nữa. Hấn đẩy cửa kính nạm vàng tiến vào bên trong, một nam tử trung niên lập tức hướng hấn đi tới, đi theo bên cạnh hấn bắt đầu báo cáo tình trạng hôm nay.

“Tiểu thiếu gia, hôm nay đến đây vài vị khách nhân, có Hứa Phân Cục Trưởng, Trần Nghị Viên cùng với Dư bang chủ. . .” Nam nhân đọc tên khách nhân, chính là những người có thân phận địa vị.

Bất Lạc Thành người dạng gì cũng không cự tuyệt, mặc kệ người là hắc là bạch, đều có thể tiến vào.

Nhưng là, nếu vào Bất Lạc Thành thì phải tuân thủ quy củ, nếu không mặc kệ người là ai, là địa vị gì , tất cả đều không chút khách khí ném ra khỏi cửa.

Bất Lạc Thành quy củ cũng rất đơn giản, thứ nhất là người phải trưởng thành, thứ hai chính là người phải có lợi thế cơ bản, thứ ba chính là nghiêm cấm nháo sự. Nếu trái với hai điều trước, coi như chuyện nhỏ, đến nỗi dám nháo sự , xếp vào sổ đen chính là một bữa ăn sáng, nói không chừng ngay cả mệnh đều không còn.

Anh Dạ Mạc bên nghe đối phương báo cáo ,bên nhìn quét bên trong, thuận tiện đi hướng vài vị cấp quan nhân sĩ cùng bọn chúng chào hỏi.

“Còn có. . .” Nam nhân lại mở miệng .

“Còn có? Nói cái gì mà nói một nửa ?” Anh Dạ Mạc hỏi, nhìn nam nhân giống như có chút chần chờ.

“Mộc Tuyền Bang bang chủ, ở bên trong chờ tiểu thiếu gia. . .” Nam nhân nói.

Hấn biết tiểu thiếu gia nhà mình không thích không có hẹn trước ,chỉ thấy điều tra khách, cho nên mới có điểm do dự có nên hay không nói, dù sao đối phương là nhân vật như vậy cũng vô pháp quay về từ chối. . .
Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Mắt Anh Dạ Mạc trừng lớn chút.

Cái tên kia cứ nhiên tới tìm hấn? Đây rốt cuộc là vui đùa gì? Ngày đó đối hấn làm ra cái loại sự tình kia hiện tại lại muốn nữa sao?

“Không gặp, cứ nói ta không có tới.” Hấn một chút cũng không muốn gặp Mộc Tín Xa, trực tiếp từ chối.

“Chính là. . . Lúc ngài vừa mới vào thuộc hạ đã tới thông báo. . .” Nam nhân nơm nớp lo sợ , rất sợ tiểu thiếu gia nhà họ nổi bão.

“Vậy nói ta mệt mỏi, hôm nay không tiếp khách.” Anh Dạ Mạc nói xong liền tính toán rồi đi, hấn nghĩ thầm đêm nay vẫn là trở về , miễn bị Mộc Tín Xa quẩn lấy .

“Dạ Mạc, thật sự mệt như thế ? Ngay cả gặp mặt ta thời gian đều không có?”

Anh Dạ Mạc đang muốn đi, lại phát hiện thanh âm Mộc Tín Xa đã truyền tới, hơn nữa người hướng chính mình đi tới.

Thực đáng chết! Vẫn là không có thể rời khỏi.

“Đúng, ta thật sự mệt chết đi, cho nên Mộc bang chủ vẫn là mời trở về đi.” Anh Dạ Mạc cố ý dùng ba chữ Mộc bang chủ , kéo xa khoảng cách bọn họ trong lúc đó.

Mộc Tín Xa hôm nay, áo sơmi trắng thêm áo khoác màu đen cùng quần màu đen, nhưng không đeo caravat, y nhất quán phong cách tùy tính, mà áo khoác kia thập phần thích hợp y, đưa cả thân hình y tôn thêm vẻ đẹp.

Hơn một tháng không thấy, người này còn không thay đổi gì.

“Mệt mỏi như thế, không bằng cho ta mát xa cho người?” Mộc Tín Xa một chút đều không có tính toán phải rời khỏi, cũng không vì lời hấn mà bất hoà, ngược lại đối hấn biểu hiện thật sự thân thiện.

“Không cần.” Anh Dạ Mạc quay về cự tuyệt y. Vui đùa cái gì? Hấn ghét nhất bị người khác chạm hấn .

“Như vậy a. . . Chính là nhĩ hảo giống thật sự mệt chết đi a. . .” Mộc Tín Xa trong giọng nói tràn đầy đau lòng, còn đột nhiên đưa tay xoa mặt Anh Dạ Mạc.

Hành động của Mộc Tín Xa làm cho bọn hạ nhân một bên cảm thấy có chút giật mình, hai người này thoạt nhìn giống như có cái gì. . .

Anh Dạ Mạc chậm rãi bỏ tay y xuống, sắc mặt lại càng cứng.

Đã sớm nói cho Mộc Tín Xa hấn ghét nhất bị người ta loạn chạm hấn , y cư nhiên còn dám sờ hấn? !

“Thật sự không có việc gì, người không cần quan tâm, Mộc bang chủ.” Anh Dạ Mạc nói. Nếu không có người đang ở đây, hấn khẳng định sẽ không là ôn hòa như thế.

“Ta sao có thể không lo lắng. . . ? Còn có Dạ Mạc. . . Chúng ta lâu không gặp như thế. . . Chẳng lẽ người cũng không nghĩ muốn ta sao. . . ?” Mộc Tín Xa tiếp tục phát động thể công, tối thể công.

Điều này đều rơi vào trong tai người bên cạnh , trong lòng càng thêm xác định hai người này trong lúc đó nhất định có cái gì , hơn nữa lại nhìn Anh Dạ Mạc kéo tay Mộc Tín Xa rời khỏi.

“Người theo ta .” Anh Dạ Mạc cảm thấy được hấn sắp nhịn không được , người này có tất yếu nói chuyện làm cho người ta hiểu lầm không? Xem ra chỉ có thể lên giải quyết , bằng không không biết y bôi đen chính mình như thế nào!

Anh Dạ Mạc kéo tay y hướng tới phòng VIP , hoàn toàn không phát hiện phía sau Mộc Tín Xa đang cười , cùng với phía sau nhóm nhân viên ánh mắt ám chỉ lẫn nhau.

Anh Dạ Mạc hung hăng đóng sầm cửa lại, đem Mộc Tín Xa kéo lên trên tường, tay ở hai sườn y kìm chặt, tuy rằng là tư thế này rất mờ ám, ánh mắt cũng hung ác trừng y.

Mộc Tín Xa nhìn nhìn khoảng cánh hiện tại của hai người , còn có tư thế này, nhịn không được cười lên, cười đến có chút ý vị sâu xa.

“Mộc Tín Xa, ta rốt cuộc với người có cái gì quá tiết, người thế nào cũng phải chỉnh ta như vậy? !” Nhớ tới vừa mới ở bên ngoài y đối hấn nói này nói kia, còn sờ mặt mình, khiến cho hấn cảm thấy được phát hỏa.

“Dạ Mạc, người bảo ta như vậy ta sẽ thương tâm , chúng ta xa lạ như thế sao ?” Cư nhiên trực tiếp kêu tên chính mình? Y so với hấn lớn cũng không ít? Ngay cả danh họ cũng mang ra gọi, hấn giống như có chút quá phẫn . . .

“Ta với người vốn đã không quen, không cần giả trang quen thuộc!” Mới qua vài ngày người này đã cho là quen a? !

“Chính là. . . Chúng ta đều đã hôn qua. . .” Mộc Tín Xa nói, còn mở to đôi mắt hồn nhiên vô hại nhìn hấn.

Hấn không đề cập tới thì hoàn hảo, nhắc tới chuyện đêm hôm đó Anh Dạ Mạc bị đánh lén, cơn tức lại lớn chút.

“Mộc Tín Xa, ta cuối cùng một lần cảnh cáo người, người nếu dám tùy tiện chạm ta, hoặc là theo ta giả trang quen, ta nhất định sẽ không bỏ qua người!” Anh Dạ Mạc hung tợn cảnh cáo y.

“Như vậy. . . Người muốn như thế nào không buông tha ta. . . ?” Mộc Tín Xa hỏi lại, hấn thật sự sẽ đối y như thế sao?

Anh Dạ Mạc nhất thời nghẹn lời, hấn quả thật là không biết làm sao đối phó y, hấn cảm thấy được thực sinh khí, hơn nữa cũng không nghĩ muốn tới gần người này , bởi vì hấn,vẫn nghĩ muốn phát giận.

“Sao không nói ? Kỳ thật người cũng luyến tiếc đi. . . Dù sao chúng ta. . .” Mộc Tín Xa nhìn hấn không nói lời nào, không sợ chết càng làm tay vòng qua cổ Anh Dạ Mạc.

Lần này Anh Dạ Mạc nhưng thật ra lập tức phản ứng lại , lập tức bắt lấy cổ tay y, gắt gao niết ở trong tay mình, lực đạo to lớn giống như cảnh cáo đối phương, nếu còn dám chạm liền vặn gãy tay y.

Lực tay có điểm lớn, Mộc Tín Xa không khỏi cảm thấy đau, bất quá y cũng không phải người mềm yếu như vậy, một chút đau y vẫn chịu được .

“Dạ Mạc. . . Chúng ta lâu như thế không gặp. . . Người sao lạnh nhạt như thế. . . ?” Nếu chiêu này đối hắn không thể thực hiện được, y liền đổi dùng thế công đáng thương đi?

“Ta đã nói rồi , không cần theo ta giả trang quen thuộc!” Anh Dạ Mạc thật muốn ngay cả miệng y cũng phải khâu lại , thật không biết y sao có thể có chiêu thức như thế?

“Bị người mình thích đối đãi như vậy thực làm cho ta thương tâm. . .” Cũng không biết nói thực hay nói giả, Mộc Tín Xa hốc mắt đã có lệ đảo quanh .

“Mộc Tín Xa, ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào? !”

Anh Dạ Mạc thật không biết hắn rốt cuộc là làm gì trêu chọc đến y , vì cái gì y cứ quẩn lấy hắn không tha?

“Ta. . .” Mộc Tín Xa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương nhìn hắn.

“Nói mau!” Anh Dạ Mạc nhẫn lại suy nghĩ đem y ra bên ngoài ném đi, hung ác nói .

“Ta thích ngươi. . .” Mộc Tín Xa nói.

Nếu ánh mắt Mộc Tín Xa không cần chân thành tha thiết như thế, Anh Dạ Mạc còn có thể cảm thấy được y nói giỡn, chẳng lẽ người này là thật thích hắn? Không thể nào? Vì cái gì? Bọn họ không phải mới thấy qua vài lần gặp mặt sao? Hơn nữa bọn họ đều là nam nhân da. . .

Đủ loại nghi hoặc ở trong lòng Anh Dạ Mạc hiện lên, nếu người này là thật thích hắn, hắn hiện tại nên làm sao? Hắn chính là đối y một chút hứng thú đều không có.

Hoặc là, hắn là đang tính kế cái gì đây?

“Ta không thích ngươi.” Anh Dạ Mạc nói , cuối cùng buông tay y ra.

Hắn lui về sau, cùng Mộc Tín Xa kéo ra một đoạn khoảng cách.

Tác gia trong lời nói:

Mĩ nhân Tín Xa tiếp tục đùa giỡn Mạc đệ đệ Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Ta biết. . .” Mộc Tín Xa rời tay của mình đang phát đau, xem ra có chút bầm xanh ?

“Nếu biết sẽ không đến phiền ta.” Anh Dạ Mạc nói.

Hắn nhất định phải làm cho đối phương hoàn toàn chết tâm mới được, hắn chưa từng nghĩ tới phải cùng nam nhân cùng một chỗ, càng đừng nói đối tượng là y, tên kỳ quái như thế.

“Ta thích ngươi. . . Là chuyện của ta. . . Ta cũng không có miễn cưỡng thích ta. . .” Mộc Tín Xa vẫn là dùng ngữ khí đáng thương hề hề nói .

“Ngươi không có miễn cưỡng ta, nhưng ngươi vẫn quẩn lấy ta!” Anh Dạ mạc nói.

Chẳng lẽ hắn không biết là ăn khóp thực buồn cười sao? Đây không gọi miễn cưỡng thì gọi là gì?

“Ta chỉ là rất thích ngươi. . .”

“Mộc Tín Xa, nếu ngươi thật sự thích ta, sẽ không khiến ta gặp mấy chuyện phức tạp, không cần đến phiền ta, cũng không phải giả trang chúng ta rất quen thuộc.” Anh Dạ Mạc đem tất cả nói ra, hắn chính là không thích Mộc Tín Xa, thật sự không thích.

Nhìn nhìn hần trương ra bộ mặt phần nộ không thôi, Mộc Tín Xa vốn định nói cái gì, nhưng vẫn là từ bỏ .
Dù sao, mục đích của y đạt tới là tốt rồi.

“Ta đã biết. . . Ta sau này sẽ không khiến người bị phức tạp . . .”

Mộc Tín Xa nói như thế , làm cho Anh Dạ Mạc nghĩ y thật sự buông tha .

*_*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc tâm tình không thoải mái về tới Anh gia.

Vốn nghĩ Anh Dạ Mạc sẽ ở Bất Lạc Thành qua đêm, không nghĩ tới hần lại trở lại, hơn nữa biểu tình thoát nhìn rất không vui vẻ , Anh Húc Kỳ nhin không được tò mò đi hỏi hần.

“Mạc Mạc, người hôm nay không phải ở Bất Lạc Thành qua đêm sao? Sao lại trở lại?” Anh Húc Kỳ đi đến bên người hần, đi theo hần ra đình viện ngồi xuống.

“Không được, có chút phiền lòng.” Anh Dạ Mạc phiền lòng ngay cả nói chuyện đều có khí vô lực.

Anh Húc Kỳ có điểm rất nghi hoặc , Anh Dạ Mạc bình thường không tinh thần mười lần có chín lần đều là bởi vì nhớ tới chuyện cha mẹ.

“Lại nghĩ tới ba mẹ của người?” trực giác của Anh Húc Kỳ liên tưởng như vậy.

“Không có, chính là chuyện đơn thuần gây chút phiền lòng .” Anh Dạ Mạc nói.

“Vậy người liền nói cho ta, nói ra không chừng tâm tình người sẽ thay đổi được.” Anh Húc Kỳ không thích nhìn hần buồn như vậy, bởi vì Anh Dạ Mạc là loại người sẽ đem sự tình để ở trong lòng thật lâu.

Không lay chuyển được Anh Húc Kỳ đề nghị, Anh Dạ Mạc sửa sang lại suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đem khoảng thời gian từ trước tới nay nói ra.

“Kì Kì, ta hỏi người, người cảm thấy được Mộc Tín Xa là người như thế nào?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Tín Xa? Hần xảy ra chuyện gì sao? Người sao lại nhắc tới y a?” Vì cái gì Anh Dạ Mạc lại đột nhiên nhắc tới y? Anh Húc Kỳ thật đúng là không hiểu ra sao.

“Bất luận thế nào, người cứ nói người cảm thấy được y như thế nào là được rồi.” Anh Dạ Mạc cũng không biết nên giải thích hần cùng Mộc Tín Xa trong lúc đó phát sinh cái gì, căn bản là quỷ dị đến không được.

“Tín Xa ác, ta cảm thấy được bộ dạng y rất được a.” Muốn nói tới ấn tượng, Anh Húc Kỳ đối y khó quên nhất chính là cùng Tam ca bộ dạng rất được .

“Ta không phải nói diện mạo, ta là nói người cảm thấy được cá tính người này như thế nào?” Hần đương nhiên biết y bộ dạng xinh đẹp a, mắt mọi người cũng nhìn ra được chứ?

“Cá tính? Ân. . . Hần là cũng không tệ lắm đi? Ta nghĩ y cùng Tam ca ôn nhu giống nhau?” Ở trong nhận thức của Anh Húc Kỳ, rất ít khi làm cho hần cảm thấy được người ở chung không tốt.

“Ta không thích tên kia, ta cảm thấy được y không quá bình thường.” Anh Dạ Mạc nói. Trừ bỏ diện mạo ở ngoài, hần không thể cho rằng tên kia cùng Tam ca là cùng một loại người.

Tam ca quả thật là một người ôn nhu lại không lòng dạ , nhưng hần không cảm thấy Mộc Tín Xa cũng là như vậy.

“Không bình thường? Tại sao không? Người vì cái gì lại cảm thấy như thế a?” Anh Húc Kỳ không hiểu Anh Dạ Mạc vì cái gì nói y như thế, bọn họ rất quen thuộc sao?

“Y luôn tựa tiểu phi tiểu, làm cho người ta một loại cảm giác khó có thể nắm lấy , còn có nói chuyện cũng là tổng cảm thấy được không thành thực.”

Đây là cảm giác của Anh Dạ Mạc đối Mộc Tín Xa, hần không thích loại trong ngoài không đồng nhất, ra vẻ người thần bí.

“Mạc Mạc, người cùng Tín Xa rất quen thuộc? Người dường như thực hiểu biết y?” Anh Húc Kỳ cảm thấy được, mình chỉ cùng Mạc Tín Xa ở chung có vài ngày, cho nên mới không thể bình luận người khác là tốt là xấu.

Nhưng cách nói của Anh Dạ Mạc thì có vẻ rất hiểu biết, bởi vì hiểu biết cho nên mới nói như thế.

“Please! Ta sao có thể cùng cái loại người này rất quen thuộc!” Hần tránh y còn không kịp, sao có thể xưng được với quen? Ít hay nói giỡn !

“Ác. . .” Nhưng Anh Húc Kỳ không khỏi suy nghĩ, Mạc Tín Xa rốt cuộc là loại người nào a?

“Quên đi, không nói .” Hần hoàn toàn buông tha cùng Anh Húc Kỳ thảo luận về Mạc Tín Xa.

Quả nhiên hỏi y về vấn đề vẫn là có chút khó khăn , ai kêu tứ ca hần không tâm phòng gì, thử nghĩ trên đời tìm được người làm cho y không thích cũng rất khó đi?

“Mạc Mạc a, vậy, người là vì Tín Xa nên trong lòng không tốt sao?” Anh Húc Kỳ lại hỏi..

“Xem như đi.” Vừa mới mới nhìn y, tâm tình sao mà hảo?

“Người cùng Tín Xa có phải hay không xảy ra chuyện gì? Phát sinh chuyện gì sao?” Tuy rằng y không hiểu Anh Dạ Mạc vì cái gì lại cùng Mạc Tín Xa có dây dưa, nhưng hần nhắc tới đối phương , tám chín phần chính là cùng y có quan hệ ?

“Cũng không có gì, chính là không thích người kia mà thôi.” Anh Dạ Mạc nói.

Đúng, thật sự không thích, hơn nữa thực chán ghét. . .

“Chính là, trước kia người cho dù không thích ai, cũng không thấy qua người vì loại chuyện này mà phiền lòng a.” Anh Húc Kỳ cảm thấy được rất kỳ quái, Anh Dạ Mạc không thích người tính toán, nhưng chưa từng thấy hần đặc biệt đem ai để ở trong lòng.

“Ta khi nào vì y phiền lòng ? !” âm lượng Anh Dạ Mạc không tự giác lớn hơn, dọa Anh Húc Kỳ một bên nhảy dựng.

Hần sao có thể sẽ vì tên kia phiền lòng? !

Nhưng bị Anh Húc Kỳ vừa hỏi như thế, hần cũng hiểu được thật sự có điểm là lạ , hần vì cái gì sẽ đối một cái người xa lạ quan tâm như thế? Đây căn bản không phải cá tính hần a!

“Không có thì không có thôi. . .”

Anh Húc Kỳ nhìn hần như vậy, sao có thể không có, rõ ràng là có! Chính là, bọn họ rốt cuộc phát sinh chuyện gì a? Vì cái gì Mạc Mạc lại sinh khí như thế ? Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Nhất chu tiền. Mạc Tuyển Bang.

Không khí nơi này có chút ngưng trọng. Trên mặt đất có hai người đang quỳ, hai người này tay bị trói sau lưng, trên người cũng có không ít vết thương, thậm chí còn lưu lại máu.

Ngồi ở trước mặt bọn họ đúng là Mạc Tín Xa, bên cạnh còn có hai thủ hạ của y.

Mạc Tín Xa hôm nay, một đầu tóc dài bó lại, phủ áo da màu đen, da khô, vẻ mặt của hần thoát nhìn cùng bình thường không giống nhau, lạnh lùng dị thường, trong mắt tựa hồ còn lén một mặt tàn nhẫn , hần vắt chân, lấy một bộ tư thái cao ngạo nhìn hai người quỳ gối trước mắt.

“Người đâu?” Mạc Tín Xa mở miệng, ngữ khí không hề có độ ấm.

“Chúng ta. . . Thật sự không biết. . . Bang chủ. . .” Một gã nam nhân trong đó mặt bị đánh sưng lên, cho nên nói có chút cổ hết sức.

“Không biết? Người vừa mới nói ba chữ không biết?” Mộc Tín Xa cười , loại này là rất lạnh.

“Bang chủ. . . Thỉnh ngài tha cho chúng ta đi. . . Chúng ta thật sự không biết a. . .” Một gã nam tử khác cũng mở miệng, hần thắm hại hơn, rằng nanh mất hai.

“Các người biết tính ta, dám theo ta nói không biết, sẽ có cái kết cục đều biết ?” Mộc Tín Xa nâng cằm hờ hững nhìn bọn họ, bọn họ hiện tại là ở trước mặt y nói dối?

“Bang chủ. . . Van cầu ngài đừng giết ta. . . Cho dù giết chúng ta. . . Chúng ta vẫn không biết a. . .” Hai người đều sợ hãi, bọn họ sao lại không biết tính cách chủ tử nhà mình ?

Mộc Tín Xa, năm ấy mười chín tuổi coi như làm bang chủ Mộc Tuyền Bang, nhìn bề ngoài mềm yếu nhưng lại che dấu lòng dạ thô bạo, dám làm trái người của y cơ hồ cũng không thể sống được, mà bị y nhìn chúng, căn bản trốn đều trốn không thoát.

“Phải không? Nếu thật sự không biết, vậy các người cũng không có giá trị gì.” Mộc Tín Xa ra hiệu, đội ngũ bên người hiểu được ý tứ của y, thẳng tắp hướng đến hai người trên mặt đất kia.

“Không cần a. . . Bang chủ. . . Không cần. . .”

Người nọ càng là tới gần, hai người lại càng là khẩn trương, xem ra thật sự cũng bị giết.

“Đúng rồi, ta quên nói một việc. . .” Mộc Tín Xa đột nhiên đứng lên.

“Thê tử các người còn trẻ, tiểu hài tử hình như còn nhỏ đi? Thật đáng thương, ta quyết định cho bọn họ chịu nỗi khổ tương tự này, các người đi trước, tối nay bọn họ đi.” Mộc Tín Xa cười cười .

Hai người nghe y nói như thế đều bị dọa đến choáng váng, tuy rằng biết y thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng không nghĩ tới ngay cả nữ nhân, tiểu hài tử cũng không buông tha, không khỏi sợ người này!

Chính là Mộc Tín Xa nếu nói như thế , liền tỏ vẻ y thật sự sẽ làm như vậy. . .

“Ta đã biết. . . Ta nói. . . Cầu ngài không cần đối bọn họ xuống tay. . .” Cuối cùng, một gã nam nhân trong đó thuyết phục .

Nam nhân nói ra tình báo Mộc Tín Xa muốn , Mộc Tín Xa bên nghe bên tự hỏi cái gì.

“Chỉ có vậy?” Mộc Tín Xa hỏi. Tình báo ít như thế ?

“Chỉ có vậy . . . Thật sự không hề giấu diếm nói cho ngài . . . Thỉnh ngài buông tha vợ con của ta đi. . .”

“Đương nhiên, ta nói sẽ giữ lời, sẽ bỏ qua vợ con các người, cho nên hai người các người, hẹn gặp lại, .” Mộc Tín Xa lại cho nhóm y một mặt cười, chính là không khí lúc này giống như nháy mắt đông lại.

Sau khi Mộc Tín Xa rời đi, đầu hai người bị đao vung lên, rơi xuống đất.

Mộc Tín Xa lại tới Tây Khu, khoảng cách lần trước đến bãi phồng Anh Lạc Ngưng đã qua một tháng.

Chính mình cùng Anh Dạ Mạc cũng đã một tháng không gặp , không biết ngày đó rời đi, hần sẽ ra sao ? Y cũng không có quên nam nhân này làm cho y hứng thú .

Mộc Tín Xa lại đến Tây Khu, là bởi vì y đang tìm một người, mà kỳ thật một tháng trước đến thăm Anh Lạc Ngưng cũng là vì mục đích giống nhau.

Đại khái nhất định là duyên phận tốt ? Quản lý Bất Lạc Thành cư nhiên chính là Anh Dạ Mạc, trùng hợp này làm cho y đều muốn cười, không cần dùng nhiều tâm tư là có thể nhìn thấy đối phương, ông trời thật sự là đối y thật tốt quá.

Chính là, sự tình lại ngoài ý liệu của y.

Còn chưa nói đến chính sự, đã bị Anh Dạ Mạc lạnh lùng cự tuyệt một phen, thật đúng là làm cho y muốn cười, nhưng là cười bất đắc dĩ.

Thật không nghĩ tới hần chán ghét y thành như vậy?

Hiếu được chính xác là làm phiền hắn, một chút kẻ hở cũng không cấp cho mình, vô luận dùng thể công nhu tình hay là dùng thể công nước mắt, Anh Dạ Mạc một chút cũng không xem ở trong mắt.

Vì vậy, y sẽ không bởi vì điều này mà lùi bước.

Kỳ thật y vốn cũng không muốn Anh Dạ Mạc như vậy, nhiều lắm chỉ có thể xưng được với có hứng thú, nhưng bị đối phương một lần lại một lần cự tuyệt, y thật là muốn thắng tâm hứa sẽ không để bị thua.

Y nhất định phải làm cho nam nhân này khuất phục mình.

Bất quá, lần này đến Tây Khu dù sao vẫn là có chuyện phải xử lý, nếu ôn chuyện không thoải mái như vậy, trong vòng ngắn hạn y vẫn là an phận, vạn nhất đối con mồi kích thích quá ... Sẽ có thể không tốt.

Một bước lui mười bước tiến, loại chiêu thức này y thật sự thuần thục.

Y lúc này đến Tây Khu, là vì tìm một người.

Những năm gần đây, y chưa từng quên người kia, nếu không phải người kia, cũng không có y hôm nay.

Ta nhất định phải tìm được người.

Nghĩ đến y, ánh mắt Mộc Tín Xa liền thay đổi. Người nọ đúng là ca ca y, Mộc Tín Vọng.

*_*_*_*_*

Vài ngày sau, Mộc Tín Xa lại tới Bất Lạc Thành, nhưng lần trở lại này y học thông minh, làm cái hẹn trước.

Tuy rằng ngay từ đầu vẫn là bị từ chối mấy lần, nhưng y là vì chính sự mà đến, hơn nữa Anh Thiên Ngạo đối y từng có hứa hẹn, cho nên Anh Dạ Mạc không thể cự tuyệt.

Bởi vậy đêm nay, Anh Dạ Mạc cuối cùng đáp ứng gặp y.

Lần đầu tiên nhìn thấy tóc Mộc Tín Xa bó lại, Anh Dạ Mạc cảm thấy được có điểm không quen, hắn bộ dáng này thoát nhìn làm cho người ta khó có thể gần gũi, tuy rằng hắn cũng không tính toán cùng y gần gũi nhiều.

Ánh mắt Mộc Tín Xa hôm nay thoát nhìn cũng không giống, có điểm lãnh đạm, không giống trước đều là cố ý câu dẫn hắn, ngược lại nếu lướt qua mắt y, y sẽ quãng hắn đến nơi nào đó.

“Ta hôm nay đến, là hy vọng ngươi có thể giúp ta lưu ý người này.” Mộc Tín Xa đưa tấm ảnh chụp cho Anh Dạ Mạc xem.

Anh Dạ Mạc tiếp nhận tấm ảnh, tấm ảnh là một gã nam tử, thoát nhìn ba mươi tuổi, khuôn mặt có chút tiêu tụy, nhưng không giống nhân vật đơn thuần, ít nhất theo ánh mắt nam nhân kia, vẫn là nhìn ra được có một cỗ khí phách, đây là trực giác của hắn.

“Y là ai vậy?” Anh Dạ Mạc hỏi. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Một người đối ta rất quan trọng.” Mộc Tín Xa, chính là theo giọng y nghe không ra cảm tình gì.

“Cho nên y là ai vậy?” Mộc Tín Xa cũng sẽ có người quan trọng? Anh Dạ Mạc không khỏi suy nghĩ.

“Àn. . . Người tò mò như thế sao. . . ?” Mộc Tín Xa cuối cùng lộ ra nụ cười, nhưng làm cho người ta cảm thấy được là lạ?

“Người muốn ta giúp người tìm người, dù sao cũng phải cho ta biết y là ai?” Anh Dạ Mạc muốn thu hồi lời nói vừa nãy, còn tưởng rằng y hôm nay khác thường, xem ra cùng bình thường cũng không khác biệt.

Vẫn là làm cho người ta một loại cảm giác không thoải mái.

“Người đã hỏi như thế, ta cũng chỉ hão nói cho người, hần là. . . .Tình nhân của ta.” Mộc Tín Xa nói, hơn nữa tựa tiểu phi tiểu nhìn hần.

“Phải không? Tìm tình nhân ở nơi này?” Anh Dạ Mạc lãnh đạm đáp lại .

“Đúng vậy, rất muốn gặp y nha, vậy làm phiền Dạ Mạc người giúp ta lưu ý nhiều hơn một chút .”

Mộc Tín Xa cười cười. Y cảm giác luôn luôn thực nhanh nhạy, Anh Dạ Mạc rõ ràng đối y theo hai chữ “Tình nhân” mà để ý .

“Lưu ý là được, bắt quá, vì cái gì muốn tìm ta hỗ trợ?” Anh Dạ Mạc hỏi.

Muốn tìm tình nhân tự hần không tìm được sao ? Để làm gì liên lụy đến hần? Nếu đại ca không nói qua chỉ cần Mộc Tín Xa cần trợ giúp thì nhất định phải giúp, hần mới lười quản y nhiều như vậy .

“Nghe nói y phụ cận này có xuất hiện qua, cũng đã tới Bất Lạc Thành, cho nên ta mới muốn mời người giúp ta.” Mộc Tín Xa nói.

Bởi vì hai người che dấu kia nói với y như vậy.

“Dựa vào người đường đường một đại bang chủ, đều biết đạo nhân ở đâu ,tự mình đi thăm dò chẳng phải là nhanh hơn?” Anh Dạ Mạc đưa ra nghi ngờ, Mộc Tín Xa thật sự không tiết lộ cho hần không phải sao?

“Ta vẫn là đang tìm, chính là có chút khó khăn, mới có thể mời người hỗ trợ, dù sao nhiều người thì luôn tốt hơn.” Mộc Tín Xa vốn cũng tưởng như vậy, nhưng là y phát hiện hai nam nhân kia vẫn che giấu y, hại y vô hột tìm không thấy người, thật sự là không nên làm cho bọn họ chết sớm.

Hiện tại manh mối chỉ còn như thế , còn hơn mù quáng tìm, có lẽ tiết lộ qua Anh Dạ Mạc hỗ trợ sẽ càng dễ dàng hơn, dù sao cũng là ở trong phạm vi Anh Bang, tìm người cũng có chút dễ dàng phải không ?

“Ta đã biết, ta sẽ giúp người lưu ý .” Anh Dạ Mạc nói.

“Thật sự là cảm ơn người , ta nghĩ ta cũng nên cáo từ , chậm trễ người nhiều thời gian thật sự là thật có lỗi.” Mộc Tín Xa đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Anh Dạ Mạc cũng đứng lên, dựa vào lễ phép vốn định đưa y tới cửa , nhưng Mộc Tín Xa lại uyển chuyển cự tuyệt, cứ như vậy ly khai.

Anh Dạ Mạc cảm thấy được bị người này làm cho hồ đồ , chẳng lẽ là lần trước đối y không được làm phiền hần, cho nên y cuối cùng hiểu ?

Như vậy cũng tốt, đỡ phải hần vì cử chỉ khó hiểu của y mà cảm thấy phiền lòng.

Bất quá, đối phương thật là người tình của y sao? Tuy rằng hai người thoát nhìn rất xứng đôi, nhưng trông bên kia thấy là lạ?

Nhưng cái này liên quan gì tới hần? Tên kia trưởng thành như vậy, nam nhân yêu nhau cũng là bình thường đi?

Chính là, vì cái gì hần cảm thấy được có chút khó chịu? (=v= anh ăn dấm chua)

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc một cả đêm đều không chợp mắt, tầm mắt hần gắt gao tập trung nhìn trên Huỳnh Mạc.

Người nọ không phải ai khác, chính là Mộc Tín Xa.

Lần trước nói phải nhờ mình hỗ trợ, không vài ngày y lại đến Bất Lạc Thành , nhưng lần này y không phải một người đến, mà có một nam nhân đi theo.

Người nọ là Cao Nghị Viên, ở các nơi trên cả nước đều được hoan nghênh,người Hắc Bạch Lưỡng Đạo của y đều rộng lớn, cho nên Mộc Tín Xa nhận thức y cũng không ngoài ý muốn.

Chính là xem hai người bọn hần hỗ động,có vẻ cảm tình tốt lắm?

Cao Nghị Viên trong tay lấy bài, Mộc Tín Xa ngồi ở một bên, ánh mắt hai người câu dẫn nhau, Mộc Tín Xa còn vẫn đối hân cười, lúc Cao Nghị Viên thắng bài, sẽ cầm chặt tay Mộc Tín Xa đùa giỡn, Mộc Tín Xa cười càng thêm sáng lạn kiều mỹ đáp lại y.

Hai người này đã như vậy một giờ, Anh Dạ Mạc cũng ngồi ở trước Huỳnh Mạc nhìn chăm chăm bọn họ một giờ.

Hắn thật sự không thể lý giải Mộc Tín Xa, ngoài miệng nói thích hắn, kết quả lại đột nhiên nhảy ra một tình nhân, hiện tại lại cùng một nam nhân thân thiết một chỗ, hắn thật sự hoài nghi, chẳng lẽ chỉ cần là nam nhân y đều có thể ai đến cũng không – cự tuyệt?

Hắn không phải thật buồn cười sao? Cấp bậc của hắn cư nhiên cùng những người này là giống nhau?

Tuy rằng hắn biết không nên đối với chuyện của Mộc Tín Xa không nên nhúng tay hoặc quan tâm, nhưng mỗi khi hắn chú ý tới, hắn đã sớm không biết đem chuyện của y nghĩ tới bao nhiêu lần.

Hắn giống như có điểm để ý tới y, điều này làm cho hắn thủy chung đoán không ra.

Nhưng cái này cùng cá tính của hắn thật sự không hợp a! Hắn chán ghét cùng người xa lạ ở chung, bởi vì không muốn hao khí lực đi lý giải đối phương, nhưng Mộc Tín Xa người xa lạ này lại luôn làm cho hắn phải hiểu biết y.

Có loại ý niệm này trong đầu, hắn thật sự thực đáng sợ, không phải sao?

Mộc Tín Xa cười đã lâu, y cảm thấy được mặt mình cười đến kéo căng, nhưng lại phải chịu được đối phương vẫn hướng trên người mình, sờ qua tay y.

Nam nhân bên cạnh là Cao Nghị Viên, người của y vốn rộng lớn, cho nên cùng y gặp liền quen biết. Y biết mình đi Tây Khu, liền mời mình ra gặp mặt, vốn là y cực độ không muốn, bởi vì y biết ý tứ của Cao Nghị Viên, cho nên tất yếu không muốn cùng y một chỗ.

Nhưng y đột nhiên nghĩ tới, có lẽ có thể lợi dụng đối phương bởi hắn diễn một tuồng kịch, kích thích Anh Dạ Mạc một chút, cho nên đáp ứng lời mời đối phương, hơn nữa đề nghị phải tới Bất Lạc Thành thoải mái một chút.

Cao Nghị Viên không nghĩ tới Mộc Tín Xa lại dễ dàng đáp ứng, hơn nữa là cả buổi tối, Mộc Tín Xa luôn đối y cười đến mê người, lẽ tạ thần ý làm cho y ôm, y quả thực là vui vẻ hết sức, hoàn toàn không phát hiện tâm tư Mộc Tín Xa căn bản là không ở trên người y.

Mộc Tín Xa một mực chờ, chờ Anh Dạ Mạc xuất hiện, y rõ ràng thấy Anh Dạ Mạc đi vào, nhưng đã qua một giờ, hắn lại chậm chạp không có hiện thân.

Y thật sự cảm thấy được nếu cười tiếp mặt sẽ tê dại, thế là quyết định sử dụng chiêu cuối cùng.

Anh Dạ Mạc, ta cũng không tin người không ra. Mộc Tín Xa trong lòng vạn phần nắm chắc.

Ván này, Cao Nghị Viên bắt được một ván bài tốt, thắng không ít, hắn vui vẻ hướng Mộc Tín Xa khoe ra, Mộc Tín Xa cũng mỉm cười đến gần bên tay y nói cái gì đó, rồi mới ở trên mặt Cao Nghị Viên hạ xuống một nụ hôn.

Cao Nghị Viên vui vẻ cực kỳ, cũng muốn hôn lại Mộc Tín Xa, Mộc Tín Xa hào phóng bưng mặt mình lên, cho hắn ở trên mặt hôn một cái. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Anh Dạ Mạc quả thực xuất hiện, hắn lạnh lùng nhìn hai người trước mắt, trong đầu lộ vẻ vừa mới từ Huỳnh Mạc thấy thân ảnh hai người thân thiết.

Cao Nghị Viên vừa thấy Anh Dạ Mạc, lập tức đứng dậy cùng hắn chào hỏi.

“Dạ Mạc, đã lâu không gặp, gần đây khoẻ chứ?” Cao Nghị Viên vươn tay cùng hắn nắm.

“Đa tạ Cao Nghị Viên quan tâm, ta tốt lắm.” Anh Dạ Mạc cũng vươn tay, nhưng ánh mắt hẩn dừng ở trên người Mộc Tín Xa, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Cao Nghị Viên liếc mắt một cái.

Cao Nghị Viên đương nhiên nhìn ra hẩn đang nhìn Mộc Tín Xa, còn tưởng rằng hẩn là tò mò, cho nên giúp bọn hẩn giới thiệu.

“Ta giúp các người giới thiệu một chút, Tín Xa, vị này chính là tiểu thiếu gia Anh Bang Anh Dạ Mạc, cũng là người quản lý Bất Lạc Thành; Dạ Mạc, đây là bang chủ Đông Khu Mộc Tuyền Ban Mộc Tín Xa.”

“Cao Nghị Viên, cảm ơn người giúp chúng ta giới thiệu, bất quá, chúng ta nhận thức.” ngữ khí Mộc Tín Xa thực ôn nhu, còn ẩn dấu cười cười.

“Thật sự?” Cao Nghị Viên nhìn Anh Dạ Mạc liếc mắt một cái, Anh Dạ Mạc gật đầu.

“Ha ha ta thật sự là lão hồ đồ, các người đều là hồn trên đường, hơn nữa lại có danh tiếng như thế, đương nhiên là nhận thức thôi.” Cao Nghị Viên cảm thấy được y thật sự là ngớ ngẩn, quên mất bọn họ phân biệt là Đông Khu cùng Tây Khu rất có thể lực bang phái hắc đạo, sao có thể không biết?

“Cao Nghị Viên, nhĩ hảo giống cùng Mộc Bang Chủ rất quen thuộc?” Anh Dạ Mạc hỏi y. Chắc là rất quen thuộc đi!

“Ta cùng Tín Xa? Tính là quen sao? Ha ha ha.” Cao Nghị Viên là rất muốn nói quen, nhưng lại sợ Mộc Tín Xa mất hứng, nhìn sắc mặt y kìa.

“Sao không quen? Đều hôn đến trên mặt còn không phải?” Anh Dạ Mạc lạnh lùng nói. Hẩn nhìn về phía Mộc Tín Xa, muốn biết y làm sao trả lời?

“Dạ Mạc người cũng thật là, ha ha.” Cao Nghị Viên nghĩ Anh Dạ Mạc là cố ý trêu chọc bọn họ, cho nên không để ý.

“Tiểu thiếu gia, nhĩ hảo giống đối chuyện ta cùng Cao Nghị Viên cảm thấy hứng thú?” Mộc Tín Xa nói, còn cố ý dùng ba chữ tiểu thiếu gia gọi hẩn.

“Một chút hứng thú đều không có.” Anh Dạ Mạc trả lời, nhưng ngữ khí cùng biểu tình này hoàn toàn không giống như là không thèm để ý.

Mộc Tín Xa thế nhưng kêu hẩn là tiểu thiếu gia? Không khỏi rất căng đi! Anh Dạ Mạc cảm thấy có chút tức giận.

“Cao Nghị Viên, người nói. . . Chúng ta là quan hệ gì?” Mộc Tín Xa tiếp theo kéo trụ tay Cao Nghị Viên, ôn nhu nhìn y.

“Này. . . Chúng ta là. . . ?” Cao Nghị Viên cũng bị y làm cho hồ đồ, bọn họ rốt cuộc là tính quan hệ gì? Tuy rằng y là thực thích Mộc Tín Xa đúng vậy, nhưng là Mộc Tín Xa luôn cự tuyệt y a.

“Cao Nghị Viên, ta đối với người là quan hệ gì một chút cũng không hứng thú, nhưng là, ta phải nói cho người, ta cùng Mộc Bang Chủ có quan hệ.” Nhìn bọn họ cùng nhau kéo tay, ánh mắt Anh Dạ Mạc lại lạnh hơn.

“A? Quan hệ gì?” Cao Nghị Viên không hiểu Anh Dạ Mạc muốn nói cái gì, chính là cảm thấy được không khí giống như không thích hợp?

“Ta cũng rất muốn biết chúng ta là quan hệ gì. . . ?” Mộc Tín Xa đem ánh mắt câu tới Anh Dạ Mạc, y thật muốn nghe xem hẩn sẽ nói cái gì.

“Mộc Bang Chủ là tình nhân của ta, chúng ta chính là loại quan hệ này.” (=v= chưa gì đã công bố rồi)

Anh Dạ Mạc nói xong, thân thủ liền kéo Mộc Tín Xa qua bên mình.

Cao Nghị Viên sửng sốt một chút, y hoàn toàn muốn làm rõ đây là chuyện gì, nhưng là nhìn biểu tình Anh Dạ Mạc cực kỳ lạnh, lại nhìn Mộc Tín Xa khóe miệng ý cười, y đột nhiên tỉnh ngộ.

Nguyên lai chính mình bị đùa giỡn.

Bất quá Cao Nghị Viên tính tình tính hảo, y vốn đã cảm thấy được kỳ quái, vì cái gì Mộc Tín Xa lại nguyện ý đáp ứng gấp mặt, hơn nữa đêm nay lại nhiệt tình như thế, nguyên lai chính là bị lợi dụng chọc giận Anh Dạ mạc thôi.

Nguyên lai hai người này là quan hệ như vậy a. . .

Hắn cười khổ , quên đi, theo bọn họ đi thôi. Chỗ thông minh của y mở ra, y cũng không cố chấp, hơn nữa không bởi vì địch mà mất tín nhiệm, vả lại song phương đều là người có quyền thế, hắn cũng không nghĩ đến tội.

“Ta đây thật sự là thật có lỗi , Tín Xa không sớm nói cho ta biết một chút, nếu hiện tại đã biết, ta đây liền đi ra , ha ha.” Cao Nghị Viên cười đến hào sảng, thuận tiện đi tìm bậc thang.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, hắn rút cuộc vừa mới nói loạn cái gì? Cái gì tình nhân của ta? Nhưng lại không hiểu đem Mộc Tín Xa kéo lại, sao đều cảm thấy được là hắn tranh giành tình nhân.

Trời ạ! Hắn rút cuộc đang làm đây? !

“Dạ Mạc. . . Chúng ta khi nào biến thành tình nhân . . . ?”

Thanh âm Mộc Tín Xa kéo Anh Dạ Mạc chú ý, hắn thiếu chút nữa đã quên người còn tại trong tay hắn, bị hắn nắm ở trong tay.

Anh Dạ Mạc nhìn bốn phía, quả nhiên có một đồng người đối bọn họ ánh mắt đầy tò mò , thế là hắn rõ ràng đem Mộc Tín Xa tiến vào phòng chuyện dung của Bất Lạc Thành.

“Người. . . Kéo ta tới phòng muốn làm cái gì. . . ? Chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn. . .” Mộc Tín Xa cố ý e lệ hỏi hắn, ngữ khí lộ vẻ mờ ám.

“Bên ngoài nói chuyện không tốt.”

Nhìn y phản ứng, thật sự làm cho Anh Dạ Mạc rất muốn nói: ngươi không cần suy nghĩ nhiều quá, cái gì cũng sẽ không làm!

“Ác. . . Kia. . . Ngươi nghĩ muốn theo ta nói cái gì. . . ?” Mộc Tín Xa nhìn nhìn hắn nắm tay mình, không biết hắn có hay không biết nắm tay mình thật sự chặt?

“Này. . .” Giống như cũng không có gì. . .

Đúng vậy, hắn không phải nói với y cái gì, vậy kéo y vào phòng làm gì?

“Dạ Mạc. . . Ta biết ngươi khí lực rất lớn. . . Nhưng là ta thật sự rất đau. . . Có thể buông tay không?” Mộc Tín Xa bị hắn lỏng đau , có nhớ mấy ngày trước hắn nắm tay mình đến bầm xanh, y cũng chỉ hảo thỉnh hắn buông tay .

Anh Dạ Mạc bị y nói như thế mới phát giác vẫn còn nắm tay y, lập tức thả ra, tay Mộc Tín Xa thật đúng là bị hắn nắm đến in dấu vết .

“Cám ơn. . . Cho nên. . . Ngươi có thể nói cho ta biết. . . Chúng ta là thời điểm nào biến thành tình nhân không. . . ?” Mộc Tín Xa nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy ý cười, hắn cũng không có quên truy cứu chuyện này.

“Đó là nói giỡn , không cần xem là thật sự.” Anh Dạ Mạc hoàn toàn không nghĩ thừa nhận hắn vừa mới nói qua cái gì.

“Chính là. . . Vui đùa. . . ?” Mộc Tín Xa hỏi.

“Trừ bỏ vui đùa còn có thể có cái gì?” Đúng vậy, vừa nãy là hắn nói lung tung!

“Ân. . . Ta nghĩ ngươi thích ta . . .” Mộc Tín Xa nói, ngữ khí nghe ra có điểm tiếc nuối.

“Đây là chuyện không có khả năng !” Thích ngươi ? Đùng nào loạn, sao có thể? !

Mộc Tín Xa đột nhiên im lặng, nhìn biểu tình như bình tĩnh, đầu lại rất nhanh vận chuyển.

“Người. . . Làm gì mà không nói?” Mộc Tín Xa không có đáp lại lời hắn, ngược lại làm cho Anh Dạ Mạc cảm thấy không quen.

“Ta đang suy nghĩ.” Mộc Tín Xa nói.

“Suy nghĩ cái gì?” Chẳng lẽ lại muốn tính kế cái gì với hắn sao?

“Àn. . . Dạ Mạc. . . Người có hay không cùng nam nhân thượng qua giường. . . ?” Mộc Tín Xa đột nhiên hỏi. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Rõ ràng loại vấn đề này muốn làm rồi tung lên, nhưng ánh mắt hắn lại trong suốt thuần khiết tượng như cái gì đó ,một chút cũng sẽ không như loại người nhắc đến vấn đề này.

“Cái gì? !” Anh Dạ Mạc cảm thấy được ánh mắt muốn rút ra, y vừa mới nói cái gì?

Thăm , người này càng ngày càng không bình thường ? Cự nhiên hỏi hắn có hay không cùng nam nhân thượng qua giường?

“Có. . . Hoặc không có. . . ?” Mộc Tín Xa không hỏi hắn, nếu hỏi sẽ không buông tha . Hơn nữa là y thật sự muốn biết.

“Không có!” Anh Dạ Mạc cảm giận trả lời, hắn không có chuyện gì mà cùng nam nhân trên giường?

Mộc Tín Xa lại im lặng một chút, rồi mới hướng Anh Dạ Mạc đi qua .

Y đi đến trước mặt Anh Dạ Mạc , ôm lấy thắt lưng hắn, đem mặt mình dán vào trong ngực hắn.

“Người muốn theo ta làm thử không. . . ? Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa ngẩng đầu, đột nhiên dùng thanh âm thực hấp dẫn người âm hỏi hắn.

Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy cả người sợ hãi lên, này lại là cái gì? Mộc Tín Xa này thật đáng sợ!

“Không cần!” Anh Dạ Mạc không cần suy nghĩ, liền trực tiếp đẩy y ra.

Mộc Tín Xa đại khái là không nghĩ tới Anh Dạ Mạc lại cự tuyệt dứt khoát như thế, trong khoảng thời gian ngắn có chút mất thần, nhưng hắn vẫn khôi phục rất nhanh.

“Thật sự. . . Không theo ta làm thử xem. . . ?” Mộc Tín Xa chưa từ bỏ ý định lại hỏi hắn một lần nữa.

“Không cần!” Hắn vì cái gì phải cùng một người không bình thường thảo luận vấn đề này? Hơn nữa hắn vì cái gì phải cùng một người không bình thường làm loại chuyện này? !

Mộc Tín Xa cắn cắn môi một chút, hốc mắt đột nhiên ảm một tầng lệ quang.

“Ta đã biết. . . Người đã thật sự chán ghét ta như thế. . . Ta đây vẫn là buông tha cho người đi. . . Dù sao nam nhân bên ngoài nhiều như vậy. . . Tùy tiện tìm một người có thể người thích ta. . . Tựa như Cao Nghị Viên. . . Ta xem ta phải cùng hắn làm . . .” Mộc Tín Xa nói rất đáng thương, vừa nói xong liền xoay người muốn đi mở cửa.

Chính là Anh Dạ Mạc lại đi trước y ngăn lại cửa đã mở được một nửa.

Mộc Tín Xa vừa mới nói cái gì? Hắn muốn đi tìm Cao Nghị Viên? Hắn muốn cùng Cao Nghị Viên làm loại chuyện này? !

“Ta có cho phép người đi tìm hắn sao ? !” Anh Dạ Mạc rống y, không phát hiện ngữ khí hắn hiện tại, căn bản là biểu thị công khai Mộc Tín Xa là của hắn .

“Chúng ta cũng không phải quan hệ gì. . . ? Người làm gì quản ta nhiều như thế. . . ?” Mộc Tín Xa như trước đáng thương hề hề nói vẫn là nghĩ thân thủ muốn mở cửa chạy lấy người.

“Ai nói chúng ta không quan hệ ? !” Anh Dạ Mạc kích động hô to, đóng cửa không cho y đi ra ngoài.

“Kia. . . Chúng ta rốt cuộc là quan hệ gì. . . ?” Mộc Tín Xa ản lệ quang nhìn hấn, bộ dáng thoát nhìn giống như Anh Dạ Mạc nên cho y một câu trả lời.

“Ta vừa mới nói không thật sự rõ ràng , ngươi là tình nhân của ta!” Lời vừa ra khỏi miệng, Anh Dạ Mạc liền hối hận.

Muốn chết, sao diên khùng nói câu này?

“Ngươi nói thật sự. . . ? Không gạt ta?” Mộc Tín Xa thật cẩn thận cùng hấn xác nhận một lần.

“Thật sự!” Ai, chính mình thật sự là diên rồi, sao lại xem một người nam nhân là tình nhân? Lại không muốn y đi ra bên ngoài cho nam nhân khác chạm loạn. . .

Mộc Tín Xa cuối cùng bật cười, vui vẻ đi đến phía trước ôm Anh Dạ Mạc.

Anh Dạ Mạc bất đắc dĩ, người này thật sự thích loạn ôm hấn, ai.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa đột nhiên lại ngẩng đầu gọi hấn.

“Lại sao vậy?” Anh Dạ Mạc cũng cúi đầu nhìn Mộc Tín Xa dán vào trong lòng ngực mình cọ đến cọ đi.

Mộc Tín Xa kiễng chân, nhắm ngay miệng Anh Dạ Mạc, y ôm thắt lưng rồi hôn vài cái, phát ra tiếng đáng yêu chiêm chiêm .

Anh Dạ Mạc lúc này cũng không có đẩy y ra, chỉ có điểm không biết làm sao nhìn Mộc Tín Xa kia mang cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đưa đến, hấn cũng không biết hấn xảy ra chuyện gì, thân thủ lại đột nhiên ngăn chặn hậu não Mộc Tín Xa, cho miệng y cố định ngay miệng mình, không cho y hôn.

Rồi hấn mới nhắm mắt lại, bắt đầu vươn đầu lưỡi liếm đối phương, lực đạo tay cũng càng lúc càng lớn, hấn có điểm thô lỗ chà đạp môi Mộc Tín Xa , không ngừng hút dưỡng khí trong miệng y, đối y vừa cắn vừa hôn , tay kia thì cũng vòng qua thắt lưng Mộc Tín Xa để cho y kề sát vào mình.

Mộc Tín Xa kỳ thật không dự đoán được tình thế lại phát triển trở thành như vậy, y quả thật là ôm tâm tính chơi đùa khiêu khích Anh Dạ Mạc ,nhưng hiện tại y thật sự lúng túng , bị Anh Dạ Mạc chế trụ, ngay cả trốn đều trốn không thoát, hơn nữa hấn còn mãnh liệt dùng sức, ngay cả một chút khe hở thở dốc cũng không cho y, y cảm thấy được rất nhanh hít thở không thông .

Nhưng lại thực vừa lòng người này cuối cùng thông suốt , xem ra đêm nay hy sinh thực đáng giá.

Anh Dạ Mạc hôn hồi lâu mới buông y ra, Mộc Tín Xa cuối cùng có thể nhân cơ hội hấp khí, y nhẹ nhàng thở gấp , hơi thở vẫn phát trên mặt Anh Dạ Mạc, làm cho Anh Dạ Mạc nhin không được lại bưng mặt y hôn vài ngụm.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa thật vất vả tìm khe hở phát ra âm thanh.

Anh Dạ Mạc ừ một tiếng đáp lại y, nhưng vẫn không ngừng ở trên mặt y hôn lại hôn.

Hấn cơ hồ không muốn dừng hôn Mộc Tín Xa.

“Chúng ta. . . Đến trên giường đi. . .” Mộc Tín Xa cảm thấy được đầu muốn ngất đi , y bị Anh Dạ Mạc hôn đến muốn chóng mặt, không chỉ có chút thiếu khí, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Anh Dạ Mạc dừng hôn, đem Mộc Tín Xa từ chỗ ngồi đến trên giường, cũng đặt y dưới ở dưới chính mình.

“Dạ Mạc. . . Hôn ta. . .” Mộc Tín Xa sờ mặt hấn , còn liếm liếm môi chính mình, tiếp tục hấp dẫn hấn.

Anh Dạ Mạc không nói hai lời lại hôn y, Mộc Tín Xa thì vòng qua cổ hấn, hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt của Anh Dạ Mạc .

Hai người hôn rất khó chia lìa, chỉ cần một bên rời đi một bên liền lập tức hôn lại, hoàn toàn không để không gian cho đối phương rời đi.

Mộc Tín Xa vươn tay muốn thoát quần áo hấn, nhưng không nghĩ tới Anh Dạ Mạc lại bởi vì động tác này đột nhiên bừng tỉnh lại ,rút môi hấn ra.

“Dạ Mạc. . . ?” ánh mắt Mộc Tín Xa mê ly nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không muốn làm sao ?

“Ta sẽ mặc y phục. . . Như vậy được không?” Anh Dạ Mạc đối y lộ nụ cười xin lỗi, rồi kéo lại quần áo.

Nếu Mộc Tín Xa hiện tại là thần trí thanh tỉnh, có lẽ sẽ phát hiện trong mắt Anh Dạ Mạc một tia bất an, cùng với y cầm quần áo mà tay run nhè nhẹ, nhưng Mộc Tín Xa thần trí sớm không rõ, đầu óc y hiện tại chỉ muốn cùng Anh Dạ Mạc làm mà thôi, y không biết Anh Dạ Mạc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng là không nghĩ miễn cưỡng hắn.

“Vậy làm như vậy đi. . .” Mộc Tín Xa không nghĩ tự hỏi nhiều như vậy, y đem đầu Anh Dạ Mạc kéo xuống, rồi lại hôn hắn. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Mộc Tín Xa thoát quần áo của mình, đem thân hình trần trụi hiện ra ở trước mặt Anh Dạ Mạc .

Da hắn tốt lắm, trắng thướt hồng nộn, dáng người không nghĩ là gầy, nhưng lấy thể trạng nam nhân mà nói cũng coi như tinh tế, màu tóc dài phần hồng kia khiến y thật sự đẹp hơn, làm cho người ta cảm giác toàn thân y đều phần phần nộn nộn, Mộc Tín Xa thật sự có khả năng làm nam nhân phát điên, sẽ làm người ta rất muốn áp y ,không ngừng chà đạp y.

Anh Dạ Mạc bắt đầu chạm vào trước ngực phần hồng thù du của y,rất nhỏ và khéo léo, chính là nho nhỏ như vậy mới càng đáng yêu, càng làm cho người ta muốn hái.

“Tín Xa. . .” Anh Dạ Mạc cũng nhin không được kêu y một tiếng, hắn không biết Mộc Tín Xa sao có thể đẹp như thế?

Mộc Tín Xa đầu óc càng ngày càng căng ra, y cảm thấy được còn muốn càng nhiều, càng nhiều, khát vọng Anh Dạ Mạc có thể thỏa mãn y, lửa càng thiêu càng mạnh.

“A. . . Dạ Mạc. . . Ta muốn. . . Aha. . .”

Mộc Tín Xa thân thủ đem đầu Anh Dạ Mạc hướng tới trước ngực đè xuống, Anh Dạ Mạc há mồm hút chỗ này một ngụm, y lập tức mất cảm run một chút.

“Đúng. . . Cho ... ta càng nhiều nữa. . . Ha a. . .” Mộc Tín Xa thích như vậy, thích Anh Dạ Mạc đối y như vậy, làm cho y cảm giác thực thoải mái.

Nghe được Mộc Tín Xa rên rỉ, Anh Dạ Mạc cũng hiểu được hắn càng ngày càng nóng , không tự giác lại tăng thêm lực đạo, bắt đầu đối y lại nhu lại kéo, sử dụng rằng nhanh không ngừng khê cắn, Mộc Tín Xa không chịu nổi đùa giỡn mà run rẩy, còn có tiếng rên rỉ mềm mại của y, làm cho hắn cảm thấy được sắp phát cuồng .

Hắn không biết nam nhân rên rỉ cũng có thể gợi cảm như thế, thật giống như giai điệu mang độc, làm cho hắn như thế nào nghe cũng không chán.

Anh Dạ Mạc vốn định đưa tay tìm xuống phía dưới, nhưng khi hắn sờ Mộc Tín Xa, Mộc Tín Xa lại đột nhiên cầm tay hắn.

Anh Dạ Mạc hoang mang y vì cái gì không cho hắn chạm, vốn Mộc Tín Xa nằm phía dưới lại đột nhiên chuyển hắn áp xuống dưới, rồi khóa gối ở trên hắn.

Anh Dạ Mạc chỉ có thể mờ mịt nhìn y, Mộc Tín Xa như vậy là muốn làm cái gì?

“Dạ Mạc. . . Ta đến. . .” Mộc Tín Xa cười cười, cúi đầu hôn cái miệng của hắn.

Mộc Tín Xa nghĩ chính là, Anh Dạ Mạc chưa từng cùng nam nhân làm qua, vì làm cho hắn lưu lại ấn tượng tốt, vẫn là y đến đi, y nắm chắc có thể làm cho hắn thoải mái, như vậy mới có thể làm cho Anh Dạ Mạc sau này còn muốn cùng y làm.

Y luôn như vậy, tính kế rất nhiều, nhưng Anh Dạ Mạc lại không biết.

Mộc Tín Xa quỳ gối hai lên hai chân của Anh Dạ Mạc, kéo quần hần xuống, bắt đầu vuốt ve phân thân hần, Anh Dạ Mạc thì nhắm mắt lại, tay Mộc Tín Xa âm áp nhỏ bé bao phủ phân thân hần, làm cho hần có loại vui sướng nói không nên lời.

Mộc Tín Xa rất nhẹ nhàng vì hần vỗ về chơi đùa, y một chút cũng không nóng nảy, rất có kiên nhẫn, chậm rãi thăm dò, thẳng đến khi trong tay dần dần lớn lên, Mộc Tín Xa mới đưa một tay cầm tóc mình, một tay cầm cự vật cực nóng của hần, vươn cái lưỡi mê người vì hần mà khê liếm.

Thình lình xảy ra cảm giác ngứa ngáy làm Anh Dạ Mạc mở mắt, hần có điểm ngốc nhìn Mộc Tín Xa trước mắt, y cứ nhiên dùng gương mặt xinh đẹp cùng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia vì hần làm loại chuyện này? Mộc Tín Xa như vậy quả thực khiến hần không biết nên làm gì.

Cảm giác được Anh Dạ Mạc đang nhìn mình, Mộc Tín Xa nâng nâng ánh mắt, hướng Anh Dạ Mạc câu dẫn, giấy tiếp theo đột nhiên một ngụm nuốt vào dục vọng của hần.

“A. . . .” Anh Dạ Mạc bị y ngậm như thế, chỉ cảm thấy y rất có kỹ xảo? Làm cho hần siêu thoải mái. . .

Mộc Tín Xa cũng quá câu người, hần thật sự muốn nghĩ áp y, siêu nghĩ muốn áp y.

Nguyên lai hần cũng có dục vọng muốn áp một người nam nhân sao?

Mộc Tín Xa thực chu toàn tiếp tục vì hần liếm lộng, mỗi một chỗ cũng không buông tha, còn nghĩ phân thân Anh Dạ Mạc ngay trước liếm đến ẩm ướt sáng bóng, vừa sưng vừa trưởng, bên trên nhảy lên gân xanh cảm giác tùy thời sẽ muốn phun ra.

Tiếp theo, Mộc Tín Xa cũng cởi sạch nửa người dưới của mình, chỉ chốc lát sau, trên người hoàn toàn không còn gì cả.

“Tín Xa. . . Cho ta. . .”

Anh Dạ Mạc rất nhanh cảm thấy nhẹn không được, hần muốn, hần muốn đem Mộc Tín Xa đặt ở dưới thân hảo hảo xỏ xuyên y.

“Ta đương nhiên sẽ cho người. . .” Mộc Tín Xa nghiêng miệng hôn hần, trấn an hần.

Biểu tình Anh Dạ Mạc giờ phút này hận không thể lập tức đưa y ăn luôn, điều này làm cho Mộc Tín Xa thật sự vừa lòng, chính là muốn đến loại trình độ này thôi. . .

Anh Dạ Mạc chỉ muốn Mộc Tín Xa đặt ở dưới hần, nhưng Mộc Tín Xa tránh được tay hần đang vươn tới, ngược lại trực tiếp khóa gối trên thắt lưng hần.

“Tín Xa. . . ?” Anh Dạ Mạc lại khó hiểu, không phải nói sẽ cho hần sao? Kia vì cái gì không cho hần làm?

“Như vậy sẽ càng thoải mái. . .” Mộc Tín Xa cười đến quỵến rũ cực kỳ.

Hần nhìn Mộc Tín Xa khóa gối ở trên người, y vươn ngón trở mảnh khảnh để vào trong miệng ngậm một chút, thẳng đến khi dính đầy ẩm ướt nước bọt mới lấy ra, rồi mới hướng huyết khẩu phía sau vói vào.

Y hành động như vậy làm Anh Dạ Mạc không khỏi ngẩn người, người này cứ nhiên tự giúp chính mình làm trơn, có thể hay không rất miễn cưỡng?

“Ân. . . Ân. . . A. . .”

Mộc Tín Xa có chút ăn đau cắn cắn môi, cảm giác môi rất nhanh bị cắn đứt, nhưng y vẫn tiếp tục đưa tay tham nhập, một chút ý tứ muốn dừng lại đều không có.

Anh Dạ Mạc rất muốn ngăn y lại, nhưng Mộc Tín Xa lại đối hần lắc đầu, muốn hần cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần làm.

Trong chốc lát sau, trên mặt Mộc Tín Xa đỏ ửng càng ngày càng nhiều, ngón tay y trừu lộng tốc độ cũng nhanh hơn, nhưng là, y cũng không thêm ngón thứ hai đã đem ngón trở rút ra, tiếp theo nâng mông y lên, đem huyết khẩu đối phân thân nóng rực của Anh Dạ Mạc trực tiếp gối xuống.

“A. . . Aha. . . A. . . Ngô. . .” Mộc Tín Xa lau mồ hôi lạnh, y một bên chậm rãi đè xuống, miễn lộng đau Anh Dạ Mạc, một bên còn phải thích ứng nơi nhỏ hẹp đó.

Đau, nhưng còn hơn đi.

Anh Dạ Mạc lại bị Mộc Tín Xa như vậy dọa đến choáng váng, y vừa mới chỉ dùng một ngón tay làm trơn thôi, sao lại trực tiếp tiến tới, người này quả nhiên không giống người bình thường, hẳn rồi cuộc nên đối y làm sao mới tốt?

Nhưng hẳn không thừa nhận cũng không được, kỳ thật như vậy còn tràn đầy thoải mái, nhất là khi phân thân toàn bộ đều đi vào trong cơ thể Mộc Tín Xa, cái loại cảm giác hưởng thụ tuyệt vời. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Mộc Tín Xa bắt đầu chậm rãi cao thấp đong đưa , ngay từ đầu còn không thích ứng được quái vật ở trong cơ thể, nhưng càng động lại càng cảm thấy được thoải mái, làm cho y nhận không được đem hai tay để ở trên bụng Anh Dạ Mạc , ở trên đầu tận tình băng băng.

“Ô. . . A a. . . Hô. . . Ha ha. . .”

Mộc Tín Xa phóng thả rên rĩ , y không nghĩ giấu diếm mình có bao nhiêu hưng phấn, dù sao thoải mái y cũng đã kêu.

Hậu huyết chậm rãi như thói quen ra vào, y cũng đưa tay hướng tới dự vọng đã muốn sưng bắt đầu bộ lộng .

Anh Dạ Mạc nhìn Mộc Tín xa như vậy, y một bên bộ lộng chính mình, một bên dùng tiểu huyết ăn phân thân hẳn ,biểu tình trên mặt lại một bộ thoải mái đến không được, cùng với thở dốc rên rĩ mê người. . .

Nên Mộc Tín Xa rất *** loạn sao? Không, hẳn sẽ không nói như thế , hẳn cảm thấy được chỉ có thể dùng hai chữ “Gợi cảm” để hình dung Mộc Tín Xa trước mắt.

Nguyên lai cùng nam nhân làm tình là loại cảm giác này a?Không có giống như hẳn tưởng tượng , không thể chấp nhận.

Mộc Tín Xa ra sức vận vẹo thắt lưng, kết hợp cùng cực đại của Anh Dạ Mạc cao thấp bộ lộng, y cảm thấy được như vậy thực thoải mái, cũng tin tưởng Anh Dạ Mạc sẽ càng thoải mái .

Anh Dạ Mạc thật là thoải mái đến không được, hẳn cảm thấy được bị bao vây ở bên trong y ,phân thân bị ma sát thật sự dễ chịu, cũng nhận không được hô hấp lấy khí.

“Dạ. . . Mạc. . . Ta nghĩ bắn. . . Cùng nhau. . .” Mộc Tín Xa cúi đầu nhìn về phía Anh Dạ Mạc, phân thân của y đã có điểm run rẩy , y chính là nhẫn nại không muốn sớm xuất ra.

Anh Dạ Mạc hiểu được ý tứ của y, cũng thấy phân thân xinh xắn ngay trước bí ra chất lỏng , nhưng hẳn cảm thấy được còn chưa đủ , thế là chỉ có thể bưng thắt lưng Mộc Tín Xa lên hướng vào phân thân của hẳn mãnh liệt cao thấp trườ sấp , muốn cho hẳn đạt tới cao phong, cũng cùng Mộc Tín Xa leo đến đỉnh điểm.

“Đúng. . . Mau. . . Mau nữa. . . Hảo lớn. . .” Anh Dạ Mạc thêm lực đạo, Mộc Tín Xa lại càng thư thái, sát nhập càng sâu cảm giác tốt lắm, hẳn rất thích.

Anh Dạ Mạc xác thực quả thật càng dồn sức, ở bên trong cơ thể y trườ sấp hơn mười lần, hai người cuối cùng bắn ra, Mộc Tín Xa trực tiếp mềm nguyên ngã vào trong ngực Anh Dạ Mạc thở dốc, y bắn ra chất lỏng còn dính lên áo Anh Dạ Mạc .

“Dạ Mạc. . . Ta rất thích. . . làm với người. . .” Mộc Tín Xa thở gấp liên tục nói , ngừng đầu lại hôn hôn Anh Dạ Mạc.

“Ân. . .” Anh Dạ Mạc không biết nên làm sao đáp lại y mới tốt, y rốt cuộc là thích hẳn ,hay là thích cùng hẳn làm a?

“Nhĩ hảo lớn. . . Làm cho ta thật thoải mái. . .” Mộc Tín Xa tại phương diện này luôn luôn trực tiếp nói, loại này nói một chút cũng không e lệ, .

Đám vương bát đần kia cư nhiên dám ở trong này nháo sự, thật sự là không đem quy củ bọn họ để vào mắt, nếu đã vậy cũng đừng trách hần không khách khí, nhìn mệnh hần có bao nhiêu lớn, bị dẫn đi giáo huấn có thể sống cũng không tính là may mắn!

Anh Dạ Mạc đang xử lý vẫn cảm thấy được có tầm mắt vẫn bắn về phía mình, nhưng hần nhìn trái phải xung quanh cũng không thấy được người nào, quay đầu ngẩng lên mới phát hiện, ở lầu hai khu quầy bar có một người nam nhân, nam nhân kia nhìn hần, còn đối hần cười.

Nguyên lai là Mộc Tín Xa.

Anh Dạ Mạc mặt không chút thay đổi quay về nhìn y một cái, rồi mới lại cúi đầu xử lý tiếp.

Mộc Tín Xa này người thật sự có chút nguy hiểm, đối hần mà nói.

Dễ dàng đánh chiếm tâm phòng hần, tiến vào trong lòng hần, rồi chiếm cứ không đi.

Hần không biết tình cảm hần đối Mộc Tín Xa có phải hay không cái gọi là thích? Ở trong ấn tượng của hần, hần chưa từng cảm thấy được hần đặc biệt thích qua ai, đương nhiên, hần thích người nhà của hần, nhưng này là thân tình, không phải tình yêu. Cho nên hần không hiểu được cảm giác hần đối Mộc Tín Xa có thể chính là tình yêu không?

Hần thật sự không thể giải thích, chỉ cảm thấy được người này nhất cử nhất động đều làm cho hần quan tâm, hơn nữa càng làm cho hần giật mình chính là, hình như là lần đầu tiên cùng y bắt đầu gặp mặt vẫn là dạng này.

Mộc Tín Xa giống như câu dẫn hần, có khi hần lại cảm giác mình bị đối phương đùa bỡn mà thôi, tất cả hết thảy đều nhìn nhịp bước của đối phương, mà hần lại bị mất phương hướng.

Hần đối mình như vậy cảm thấy bất đắc dĩ, cũng thực hao tổn tâm trí, nhưng không có biện pháp nào, hần nhưng thực để ý y, bằng không cũng sẽ không bị thôi thúc cùng y lên giường . . .

Ai, có thể là vậy đi? Cho dù hần cố gắng muốn không chế bản thân, nhưng nhất định không ngăn cản được Mộc Tín Xa này? Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Anh Dạ Mạc cuối cùng xử lý xong mọi việc, hần tiến tới lầu hai, mục tiêu đương nhiên là Mộc Tín Xa vừa mới một mực đối hần phóng điện.

Khu quầy bar lầu hai là nơi Bất Lạc Thành dành cho nhiều khách nhân đến thả lỏng, người có thể lựa chọn ở trong này thanh thoi uống vài chén rượu thư giãn thể xác và tinh thần, cũng có thể thỉnh nhân viên phục vụ đưa xuống lầu.

Anh Dạ Mạc trực tiếp hướng nơi Mộc Tín Xa đang ngồi, cúi người từ phía sau ôm y, ở trên mặt y hạ xuống một nụ hôn, mới với một chiếc ghế bên cạnh ngồi cạnh y.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa quay đầu nhìn hần, duỗi tay hướng mặt hần, muốn sờ sờ khuôn mặt tuần tú kia.uy

Anh Dạ Mạc không biết ý đồ của y, chỉ thấy ngón tay mảnh khảnh kia, nhìn không được bắt lấy bàn tay nhỏ bé của y đang đưa tới, đưa đến bên miệng hôn một cái mới buông ra.

“Như thế nào muốn hôn ta a. . . ?” Mộc Tín Xa cười khẽ.

Một bàn tay mềm sờ trên mặt Anh Dạ Mạc, hần thực thích bàn tay nhỏ chạm đến, đại khái là một loại biểu hiện thân thiết.

“Ân.” Anh Dạ Mạc đáp lại y, cũng trực tiếp cầm lấy ly rượu của Mộc Tín Xa đưa lên miệng uống hết.

Hần muốn biết Mộc Tín Xa đang uống thứ gì.

“Ha ha. . .” Mộc Tín Xa nhìn hần như vậy thì cười .

Vừa mới ôm hôn, hiện tại hần lại uống qua ly rượu y uống, tiểu tử này hiện tại cũng không kiêng dè. Tuy rằng khu quầy bar không có mấy con tiểu miêu, bất quá trước kia còn chán ghét ở trước mọi người bày ra vẻ thân thiết , hiện tại hoàn toàn lại là bộ dáng này.

Không thể không nói, Anh Dạ Mạc này thật đúng là cực kỳ thú vị. Mộc Tín Xa cầm lại ly rượu, ngậm trụ nơi Dạ Mạc vừa uống hút lấy một ngụm.

Anh Dạ Mạc giương mắt đánh giá bộ dạng Mộc Tín Xa hôm nay,sau đó có chút nhăn mi lại.

“Sau này không được mặc như vậy .” Thân thủ hần đem cúc áo của Mộc Tín Xa thắt lại, phòng ngừa cảnh xuân tiết ra ngoài.

Thật không biết bộ dáng này của y đã cho bao nhiêu người thấy ?

“Vì sao. . . ?” Mộc Tín Xa biết rõ còn hỏi. Vốn y đang thi hành tiểu kỹ xảo, phản ứng của Anh Dạ Mạc làm cho y thực vừa lòng, càng phát ra nụ cười đẹp hơn .

Anh Dạ Mạc không nói hai lời liền nghiêng thân hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn đang giương giương nụ cười .

“Ta không thích người cho người khác xem.” Anh Dạ Mạc buông miệng y ra lúc sau mới nói.

Mộc Tín Xa sao có thể cho người khác xem? Đừng nói giỡn!

“Ha ha. . .” Mộc Tín Xa phát hiện Anh Dạ Mạc phản ứng so với y đoán tốt hơn nhiều , lại làm cho y càng muốn đùa đùa hần .

“Không để cho người khác xem. . . Vậy để cho ai xem mới được. . . ?” Hần nâng cằm hỏi Anh Dạ Mạc, lại dùng ánh mắt câu dẫn hần.

“Cho ta xem là được .” Anh Dạ Mạc nhẹ nhàng nhéo chiếc cằm khéo léo của y một chút , coi như trừng phạt.

Người này thực cố ý!

“Ấn. . . Ta đây sẽ cân nhắc . . .” Mộc Tín Xa nói , còn ngẩng đầu làm ra bộ dáng suy xét.

“Không cần cân nhắc ,liền quyết định như vậy!” Còn muốn cân nhắc cái gì? ! Không cần cân nhắc!

“A. . . ? Không thể không ngờ. . . Người bá đạo như thế. . . ?”

Người này quả nhiên thực đáng yêu, rất đáng yêu . Mộc Tín Xa nhin không được cười trừ .

“Có lẽ đi.” Anh Dạ Mạc nói.

Hần không biết có tính là bá đạo không , nhưng mà, hần không thích Mộc Tín Xa tùy tiện đối người khác thả điện hoặc là câu dẫn nam nhân khác.

Bất quá khiến Anh Dạ Mạc không hài lòng không chỉ có y phục mà thôi, ngoài ra kiểu tóc của y, vì sao phải biến thành như vậy? Bình thường cột lên không được sao? Hoặc là trực tiếp buông rũ đều có thể a, buộc thành thế này tùy ý nhu hoà căn bản là cố ý câu dẫn người thôi!

Anh Dạ Mạc cảm thấy không được, hần không thích, thế là duỗi thân thủ vòng qua đầu y, một đầu tóc dài của Mộc Tín Xa buông hết xuống.

Như vậy quả nhiên tốt hơn nhiều. Anh Dạ Mạc nghĩ .

Mộc Tín Xa thì mỉm cười nhìn hần, tất cả phản ứng của Anh Dạ Mạc đều vượt qua mong đợi của y, y thật sự muốn ở trong này câu dẫn hần trực tiếp làm một lần, bất quá, y cũng không phải loại *** loạn đến chẳng phân biệt được nơi này là nơi nào, xem ra chỉ có thể nhin xuống .

Đây là Mộc Tín Xa đang giấu khuôn mặt ôn nhu như nước, tươi cười giữa vũ trụ nhỏ bé, Anh Dạ Mạc đương nhiên không biết tất cả hết thấy đều là y bày ra, hần không biết bị Mộc Tín Xa dắt đi .

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa cười đủ, buông xuống đôi chân đang vắt lên.

“Xảy ra chuyện gì sao ?”

“Ta ngày mai phải đi về .” Mộc Tín Xa nói. Lại bên này cũng một đoạn thời gian, nên quay về bang xử lý nội vụ .

Thật vất vả mới cùng Anh Dạ Mạc tiến thêm một bước, y kỳ thật không muốn về sớm, bất quá đổi phương thức, tạm thời xa nhau, treo ham muốn của Anh Dạ Mạc tựa hồ cũng là một lựa chọn không tồi?

Anh Dạ Mạc thoáng im lặng một chút, trở về nhanh như thế sao ? Bất quá dù sao Mộc Tín Xa cũng là bang chủ, hiển nhiên không được làm theo ý mình.

“Ta đã biết.” Anh Dạ Mạc trả lời y, lựa chọn từ ngữ thích hợp nhất.

“Àn. . . ? Cứ như vậy. . . ?” Mộc Tín Xa sững sốt một hồi, lạnh nhạt một câu “Ta đã biết” mà thôi?

“Bằng không muốn như thế nào?” Chẳng lẽ muốn hắn nói với y không cần đi sao ? Tuy rằng hắn có điểm muốn nói y ở lại vài ngày, bất quá không phải có vẻ thực cố tình gây sự sao? Y không phải có chuyện phải làm?

Mộc Tín Xa trầm mặc, Anh Dạ Mạc có điểm so với y tưởng tượng khó có thể đoán được, còn tưởng rằng hắn sẽ đối y lưu luyến không rời, hoặc là nói chút gì đó.

Bất quá như vậy cũng không hỏng việc, y cũng không thích loại người bám dính, hơn nữa, Anh Dạ Mạc luôn ngoài ý liệu của y, mới có thể khiến y đối hắn có hứng thú?

“Được rồi.” Mộc Tín Xa cười, y lần thứ hai cầm lấy ly rượu, đem rượu còn lại trong ly uống một hơi cạn sạch.

“Ta đây đi trước đi.” Mộc Tín Xa đứng dậy, ôm ôm Anh Dạ Mạc, hơn nữa ở trên mặt hắn hôn một cái.

Thân thủ Anh Dạ Mạc cũng đáp lại y, cảm nhận được độ ấm trên người y truyền đến, lại hôn nhiều hơn mấy lần không tha mới để y rời đi.

*_*_*_*_*

Anh gia đang ở hội nghị tổng kết cuối tháng.

Tuy nói là hội nghị, kỳ thật chỉ là đơn giản báo cáo một chút tình hình trong khách sạn tròn và méo thế nào , sơ lược có sự kiện trọng đại phát sinh nào mà thôi.

Anh Lạc Ngưng sở hạt khách sạn – Dạ Sắc, công trạng tháng này cũng rất tốt , trừ bỏ trước kia bị Lục Phong phá hủy tổn thất ở ngoài, từng ngày cơ hồ đều là thành tích huy hoàng, xem ra lúc trước Anh Thiên Ngạo lo lắng quả nhiên là quá mức , Anh Lạc Ngưng phi thường xứng đáng với chức vụ. (Truyện về anh này thế nào thì đọc về bộ của anh ý nha ^^~).

Anh Húc Kỳ đặc biệt sở hạt khách sạn lớn – Viễn Nghênh. Viễn Nghênh gần đây mới ra nhiều nghiệp vụ hạng nhất, công trạng tuy rằng không bằng Dạ Sắc chói lóa , nhưng tính vững chãi lớn dần, Anh Thiên Ngạo đánh giá nghiệp vụ đơn thuần này rất thích hợp cá tính đơn thuần của Anh Húc Kỳ . (Truyện về anh này đang kiểm).

Anh Dạ Mạc sở hạt chính là sông bạc – Bất Lạc Thành, nơi này tiền tài lưu động tốc độ nhanh, có thể một đêm kiếm được rất nhiều, cũng có thể sẽ lỗ ra ngoài, nhưng tổng thể mà nói, là lỗ không ra tiền, lợi nhuận cũng sẽ càng mất càng lớn mà thôi, Anh Dạ Mạc theo Anh Mị Sí trong tay tiếp nhận nơi này, coi như kinh doanh rất có bộ dáng .

Còn Anh Mị Sí, tuy rằng không có quản lý đặc biệt nơi nào , nhưng chuyện của y chính là tạp điểm*, hỗ trợ Anh Thiên Ngạo xã giao, rốt cuộc cũng phải đi nhìn thoáng qua bọn đệ đệ. Y vốn nghĩ đem Bất Lạc Thành chuyển cho Anh Dạ Mạc lúc sau là có thể thanh nhàn chút, nhưng đại ca hiển nhiên không chịu cho y hưởng nhàn, cho nên y vẫn là mệnh khổ từng nơi ngược xuôi, ngược lại so với trước kia càng mệt. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Vừa mới bắt đầu đem điểm tâm lên , lòng Anh Dạ Mạc đứng ngồi không yên , khi báo cáo xong tâm trạng chỉ muốn đi khỏi, mặt khác có điểm thất thần, không biết suy nghĩ cái gì, thoát nhìn giống như phiền não?

Anh Thiên Ngạo đã sớm phát hiện Anh Dạ Mạc có điểm không thích hợp, bất quá y cũng không vạch trần, suy nghĩ đợi hần phục hồi lại tinh thần ,nhưng xem ra hần cũng không có ý tứ hoàn hồn, ngược lại càng ngày càng xuất thần .

“Dạ Mạc, suy nghĩ cái gì mà nghĩ đến xuất thần như vậy?” Anh Thiên Ngạo vẫn là lên tiếng hỏi hần.

Bất quá Anh Dạ Mạc hoàn toàn không có nghe Anh Thiên Ngạo đang gọi hần,hoàn toàn bất giác tiếp tục đi vào cõi thần tiên.

Anh Húc Kỳ nhìn hần không có phản ứng, đành phải kéo kéo áo hần một lần.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh Dạ Mạc hồi thần, nhìn về phía Anh Húc Kỳ, không biết y muốn làm gì?

“Đại ca gọi người .” Anh Húc Kỳ chỉ chỉ Anh Thiên Ngạo, sắc mặt đại ca có điểm khó coi, thăm.

“Đại ca? Có việc gì sao?” Anh Dạ Mạc hốt hoảng , nhìn về hướng Anh Thiên Ngạo, thăm, sắc mặt đại ca quái lạ.

“Người quả nhiên là đang suy nghĩ .” Anh Thiên Ngạo thiếu chút nữa phát hỏa, cư nhiên đang họp hần lại xuất thần , còn đem lời nói của y như gió thổi bên tai? .

“Ta? Không. . . Đó là. . .” Anh Dạ Mạc sưng sốt một chút, thật sự là không xong, hần cư nhiên xuất thần suy nghĩ cái gì chứ?

“Mạc Mạc, người phiền não chuyện gì sao?” Anh Lạc Ngưng hỏi, nhìn Anh Dạ Mạc khác thường thực sự có điểm quái, y không khỏi lo lắng

“Không. . . Không có chuyện gì.” Ai, cái này hần sao mà nói? Căn bản là chuyện khó nói. . .

“Còn nói không có, người xem khuôn mặt người, rõ ràng là phiền não chuyện gì, chẳng lẽ lại nghĩ tới ba mẹ người?” Anh Mị Sí cũng mở miệng, bình thường Anh Dạ Mạc mà như vậy, chín mười phần đều là vì chuyện ba mẹ thân sinh hần.

“Thật sự không có.” Anh Dạ Mạc bắt đầu dĩ cười cười, tuy rằng có thể lý giải suy nghĩ của Nhị ca , nhưng hần quả thật không phải phiền điều này.

Ai. . . Kỳ thật, hần chỉ là có chút nhớ Mộc Tín Xa mà thôi.

Mộc Tín Xa trở về bất tri bất giác đã qua hai tuần,mới ngắn ngủn hai tuần mà thôi, hần lại phát hiện càng ngày càng muốn gặp y .

Thật sự phi thường muốn gặp y, rất muốn ôm y cũng rất muốn hôn y , hần chưa từng nghĩ tới mình cư nhiên lại nhớ tới một người đến vậy , mà còn là đối tượng làm cho hần khó có thể hiểu rõ.

Nhưng chuyện của hần cùng Mộc Tín Xa , cũng không không biết xấu hổ ở trước mặt các ca ca nói ra, rốt cuộc bọn họ xem như quan hệ gì, ngay cả chính hần cũng đều không hiểu .

Chính là có tầng quan hệ kia mà thôi, có thể tính là tình nhân không?

Anh Húc Kỳ nhìn nhìn nét mặt Anh Dạ Mạc , đột nhiên liên tưởng đến cái gì, nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền thốt ra.

“Mạc Mạc, người lại vì Tín Xa mà phiền não?” Anh Húc Kỳ hỏi, tỉ mỉ quan sát phản ứng của hần.

Vừa hỏi xong,cả thân thể Anh Dạ Mạc cứng đờ. Hần thật sự sẽ bị Anh Húc Kỳ hại chết. . . Bình thường ám chỉ y đều không nói rõ tên, hiện tại cư nhiên trực tiếp nói trúng tim đen.

Quả nhiên,khi mọi người nghe Anh Húc Kỳ nhắc tới Mộc Tín Xa, cũng cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

“Tín Xa? Dạ Mạc, người cùng Tín Xa xảy ra chuyện gì?” Anh Thiên Ngạo hỏi. Y không rõ Anh Dạ Mạc sao lại cùng Mộc Tín Xa dính dáng đến chuyện gì?

“Sao có thể, ta cùng y không quen.” Anh Dạ Mạc cố ý nói lạnh nhạt, tính toán che dấu sự thật.

“Nhưng ta quả thật nghe được Kì Kì nói lại hết.” Anh Mị Sí cũng muốn tiến vào làm loạn một chút, y thích nhất làm loạn sự tình.

“Ta sao biết y lại nói thế nào?” Anh Dạ Mạc không muốn bị nhìn thấu, tiếp tục nói lạnh nhạt.

“A? Mạc Mạc, lần trước người rõ ràng . . .” Anh Húc Kì muốn vì mình mà biện giải, chứng minh y không phải nói lung tung, nhưng lập tức bị Anh Dạ Mạc lấy tay che cái miệng của y.

Hành động này của Anh Dạ Mạc xác định là giấu đầu lòi đuôi, cái này nhìn thế nào cũng là có vấn đề !

“Dạ Mạc, nói thực ra!” Anh Thiên Ngạo rất không thích huynh đệ trong lúc đó có bí mật gì, nhất là từng đệ đệ phát sinh sự tình gì, y nhất định phải biết, bởi vì hắn thân là đại ca uy nghiêm cùng với trách nhiệm.

“Đại ca. . . Ta. . .”

Đại ca đã có điểm sinh khí, hắn nếu không nói thật cũng không được, vấn đề là, hắn phải nói thế nào? Nên giải thích làm sao mới tốt?

“Mạc Mạc a. . . Người. . . Sẽ không phải là theo Mộc Tín Xa có một chân đi?” Anh Mị Sí hay nói giỡn hỏi hắn, y tuyệt đối không phải thần thánh gì, nhưng suy nghĩ của y luôn đúng ý, chuyện này . . .

“Ta. . . Này. . .” Không thể nào? Có rõ ràng như thế sao? Vì sao Nhị ca lại nhìn ra được? Anh Dạ Mạc không khỏi cảm thấy bối rối.

Anh Dạ Mạc không phải người nói dối, thấy bộ dáng hắn phun ra nuốt vào, nói rõ là bị Anh Mị Sí nói trúng rồi.

“Ách. . . Không thể nào? Các người lúc nào phát triển trở thành như vậy? !” Anh Mị Sí cũng bị dọa, y chỉ nói a nói lung tung mà thôi, không nghĩ tới cư nhiên là thật ?

Anh Dạ Mạc cảm thấy được hắn hiện tại giống như bị mọi người vây quanh bức cung, nhưng hắn lại không biết giải thích làm sao mới tốt.

“Ta không biết ta nên nói làm sao. . .” Hắn chỉ có thể thở dài để biểu đạt hắn không biết làm sao.

“Ta xem, ta hỏi cái gì người phải trả lời cái đó .” Anh Thiên Ngạo quyết định trực tiếp hỏi, như vậy thì nhanh hơn.

“Vâng, đại ca. . .” Đại ca nói hắn như vậy, hắn có thể nói không sao ? Thối Kì Kì, đều do người làm hại. Chỉ hy vọng đại ca đừng hỏi cái gì rất sâu xa là được. . .

“Người cùng Tín Xa đang kết giao sao?” Anh Thiên Ngạo đưa ra vấn đề quan trọng nhất, chính là xác định quan hệ hai người.

“Có lẽ đi. . .” Chính hắn cũng không xác định được, bởi vì hắn thật sự không biết hắn cùng Mộc Tín Xa có thể xưng là quan hệ tình nhân.

“Có lẽ? Còn có có lẽ?” Đáp án này chung quy cái nào cũng được ? Nào có người lại không biết mình có đang kết giao hay không?

“Thực xin lỗi, đại ca, nhưng ta thật sự không quá khẳng định . . .” Anh Dạ Mạc xấu hổ nói .

Tổng không thể bởi vì chính mình thuận miệng nói một câu y là tình nhân của mình, thực tại là tình nhân của mình rồi đi? Cũng không biết Mộc Tín Xa nghĩ thế nào. . . Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

“Được rồi, câu hỏi đầu tiên đã xong. Câu thứ hai, người cùng Tín Xa thường gặp mặt?” Trừ bỏ hơn một tháng trước Mộc Tín Xa ghé qua, chẳng lẽ bọn họ lên gặp nhau? Nhớ lại lúc trước, Mộc Tín Xa chỉ định nhất định phải là Dạ Mạc bởi y đi chơi, đã cảm thấy được sự tình không thích hợp . . .

“Hai tuần trước y từng có đến nghỉ ngơi vài ngày, mời ta hỗ trợ chút chuyện , cho nên gặp qua vài lần, chỉ vậy thôi.”

Vừa nói xong, mới phát hiện hắn cùng Mộc Tín Xa thật sự chưa gọi là thân quen. . . Trừ bỏ đến làm khách lần đó không nói, mới cùng y gặp lần thứ ba đã lên giường a.

“Mới gặp vài lần đã phát triển trở thành như vậy? Người cũng thật lợi hại.” Anh Mị Sí xen mồm, tiểu tử Dạ Mạc này thật đúng là nhìn không đến, hảo.

“Nào có phát triển trở thành như thế nào, người ít nói lung tung .” Anh Dạ Mạc trừng y. Nhị ca mỗi lần thích quấy rối, nếu ngăn lại không kịp, chuyện sẽ bị y từ bé xé to.

Anh Thiên Ngạo cũng trừng mắt lườm Anh Mị Sí, ánh mắt kia ẩn ý cảnh cáo y, nếu nói thêm một câu nữa sẽ đá y ra ngoài, Anh Mị Sí đành phải giả chết im lặng ...,lảng tránh ánh mắt đại ca.Sau đó Anh Thiên Ngạo mới hỏi tiếp.

“Như vậy, người thích Tín Xa không?”

“Hắn là vậy đi. . .” Bằng không luôn để ý chuyện của y, còn cùng y xảy ra quan hệ như vậy? Anh Dạ Mạc nghĩ.

“Như vậy,câu cuối cùng, các người tiến triển đến trình độ nào rồi?” Anh Thiên Ngạo cuối cùng đưa ra vấn đề lớn nhất, bất quá câu này hiển nhiên khiến Anh Dạ Mạc khó có thể mở miệng.

Câu hỏi trí mạng đã tới, hắn cùng một người gặp không vài lần đã thượng giường, nói ra có thể hay không rất hoang đường ? Nhưng đại ca hỏi thì không thể không trả lời, hơn nữa hắn cũng không dám ở trước mặt đại ca nói dối.

“Thì. . . Làm một lần. . .” Anh Dạ Mạc cúi đầu xuống, tuy rằng trả lời câu hỏi Anh Thiên Ngạo đưa ra, nhưng thanh âm rất nhỏ .

“Cái gì? !” Trừ bỏ Anh Dạ Mạc, tất cả mọi người trăm miệng một lời đồng thời phát ra tiếng kinh ngạc.

Tiếp theo là một mảnh lặng im, các ca ca đều ở trong lòng tự hỏi gì đó.

Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy rất nhanh hít thở không thông , hắn quả nhiên rất khoa trương sao? Nhưng ma loại không khí này cũng quá. . .

Mặc kệ là ai, cũng đã khai hết. . .

Thật vất vả đợi có người nói chuyện, là nhị ca Anh Mị Sí, ánh mắt y biến đổi, khó khi được thận trọng đã mở miệng.

“Mạc Mạc, vấn đề này rất trọng yếu, người phải thật sự trả lời ta.” Anh Mị Sí nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa so với người sói rất không giống nhau.

“Đại ca muốn hỏi gì?” Nhị ca sao lại nghiêm túc như thế ? Chẳng lẽ là chuyện rất trọng yếu?

“Đệ. . . Sẽ không là bị áp đi? !” Anh Mị Sí hỏi ,còn thật sự không phát hiện y vừa hỏi xong thì sắc mặt những người khác đều thay đổi, tất cả mọi người rất muốn trực tiếp nện y một quyền khiến y câm miệng.

“Cái gì? !” Hắn có hay không nghe lầm? Nhị ca hắn vừa mới hỏi hắn cái gì? Đầu y thật đúng là đầy chuyện hạ lưu . . .

Anh Dạ Mạc cự tuyệt trả lời vấn đề này, quá ngây thơ ! Nhị ca hắn cũng không bình thường, hắn cư nhiên đã quên, còn tưởng rằng muốn hỏi hắn chuyện gì quan trọng, khiến hắn cư nhiên nghe theo , thật sự là ngu ngốc!

Nhưng Anh Dạ Mạc càng không trả lời, Anh Mị Sí lại càng muốn biết.

“Mạc Mạc a, người phải biết rằng, bị đặt ở phía dưới sẽ không xứng với nam nhân Anh gia.” Anh Mị Sí lại là một câu nói dối không hề cần cứ.

Lời này nghe vào tai Anh Lạc Ngưng, y nghĩ trong bụng, ta còn không phải bị người đè ép, thối Anh Mị Sí!

Anh Dạ Mạc cảm thấy không nên để ý tới lời nhại ca hán, ai bị ai áp rất trọng yếu sao? Tuy rằng hiểu được Mộc Tín Xa chỉ có thể bị hán đặt ở phía dưới, nhưng hán tuyệt đối sẽ không nói cho y.

“Anh Mị Sí, đầu óc người toàn loại tư tưởng lại, người thật là nam nhân Anh gia sao?” Anh Thiên Ngạo nhin không được nói y vài câu.

Mà lời này nghe vào trong tai Hàn Tử Hằng, y ở trong lòng đảo cặp mắt trắng dã, Anh Thiên Ngạo người còn dám nói người khác, người thì sao?

“Đại ca. . . Ta nào có. . .” Hán chính là lo lắng Anh Dạ Mạc bị Mộc Tín Xa ăn luôn mới như thế hỏi thôi, dù sao tên kia thoạt nhìn cũng không phải lương thiện ngay thơ a, không giống Lạc Ngưng của y.

Nói đến Lạc Ngưng của y, Anh Mị Sí lập tức hướng tới người bên cạnh tiến sát vào, ôm ôm thắt lưng y, vẫn còn Lạc Ngưng hảo, tính tình hảo, người lại dịu ngoan, làn da cũng rất được, còn có khi làm chuyện kia lại thực đáng yêu. . . Khụ khụ! Hán vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng tưởng tượng tiếp sẽ khiến y cảm thấy được không khỏi phát hoả, không kiềm chế được là có thể nguy rồi.

“Dạ Mạc, đây là cuộc sống tình cảm của người, ta cũng không hỏi nhiều lắm, chỉ cần chính người biết đang làm cái gì là tốt rồi.” Anh Thiên Ngạo nói, ánh mắt cũng trừng tay Anh Mị Sí kia đang bắt quy củ, làm cho y không thể không thu tay.

“Đệ biết, cảm ơn đại ca.” Hán thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo đại ca không có làm hán khó dễ, cũng không hỏi đến gốc đến ngọn.

Nhưng kỳ thật Anh Thiên Ngạo có điểm kinh ngạc, bởi vì Anh Dạ Mạc không phải đứa nhỏ dễ thu phục, tám kiếp thì quan hệ cá nhân vẫn mờ nhạt, mới chung nhau không bao lâu đã tiến triển thành như vậy, không lẽ Mộc Tín Xa quá lợi hại sao?

Cũng không phải y nghĩ xấu Mộc Tín Xa, nhưng y cùng Hàn Tử Hằng giống nhau, cũng cho rằng Mộc Tín Xa không phải là người đơn thuần, hơn nữa y đứng đầu nhất bang, hiển nhiên có khả năng bảo hộ rất tốt đệ đệ hồn nhiên của y, đương nhiên, Anh Mị Sí là ngoại lệ.

Nếu Dạ Mạc thích y, đại ca y cũng chỉ có thể thuận theo hán, chỉ có thể hy vọng Mộc Tín Xa đối lão đệ nhà bọn họ là thật tâm, bằng không Dạ Mạc y có cá tính tử tâm, chỉ sợ sẽ ăn không ít khổ. . .

*_*_*_*_*

Hôm nay, là sinh nhật Mộc Tín Xa tròn hai mươi bảy tuổi.

Mộc Tuyển Bang hôm nay cũng không như tưởng tượng rất náo nhiệt, thậm chí so với ngày thường còn càng tiêu điều hơn, ngày vui tới lại không có một chút hương vị vui mừng, nói đến cũng là rất kỳ quái.

Chỉ có nhân tài Mộc Tuyển bang mới biết, đại bang chủ Mộc Tín Xa bọn họ là không chúc mừng sinh nhật, cho nên mặc dù là ngày nhật tử, cũng chỉ có thể trầm trầm vượt qua.

Mộc Tín Xa ngồi dựa vào lan can ban công lầu ba, ánh mắt có điểm phức tạp nhìn bầu trời đêm xa xa gần người, đứng bên cạnh chính là hạ nhân nhìn hán lớn lên, cũng là trưởng bối, hán là Nghiêm thúc.

Nếu nói sinh nhật hôm nay đại biểu một ngày quan trọng của một người đi vào cõi đời này, đối với Mộc Tín Xa mà nói, hôm nay cũng là ngày y chết đi cũng lần thứ hai sống lại. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

“Thiếu gia, thời tiết lạnh, bằng không thì vào nhà đi?” Nghiêm thúc thủ tại ở một bên hỏi, Mộc Tín Xa mặc đơn giản một bộ quần áo, so với đầu thu ban đêm mà nói, vẫn là quá ít.

“Nghiêm thúc. . . Ta còn muốn ngồi. . .” Mộc Tín Xa hữu khí vô lực nói, thanh âm y nghe ra lại phi thường suy yếu.

“Vậy lão lấy thêm áo khoác cho thiếu gia.” Xoay người đi vào trong phòng, Nghiêm thúc vì Mộc Tín Xa cầm thêm áo khoác trở ra.

Mộc Tín Xa cũng không nhúc nhích, ánh mắt càng ngày ứ đọng, Nghiêm thúc tự động giúp y phủ thêm áo khoác.

Mộc Tín Xa như vậy, Nghiêm thúc xem ở trong mắt, ở trong lòng lại đau, lão ở Mộc gia làm quản gia cũng đã ba, bốn mươi năm, có thể nói lão đã nhìn y từ bé lớn lên.

Lão sao lại không biết trong lòng thiếu gia đang đau?

Sinh nhật hàng năm, tất cả mọi người sẽ vui vẻ đợi chúc mừng, nhưng với y mà nói, hôm nay cũng là ngày y thống khổ nhất, cho dù đã qua nhiều năm, y vẫn bị nhốt trong quá khứ không ra được. . .

“Nghiêm thúc. . .” Mộc Tín Xa ra tiếng gọi lão.

“Vâng, Nghiêm thúc tại đây.”

Nghiêm thúc đi đến bên cạnh Mộc Tín Xa đợi y sai bảo, nhưng Mộc Tín Xa lại đưa đầu tựa vào bờ vai của lão, một câu cũng không nói.

Mộc Tín Xa hiện tại thoát nhìn so với bình thường hoàn toàn không giống, y hình dạng mảnh mai, nếu bị va phải sẽ vỡ.

“Thiếu gia, không có việc gì.” Nghiêm thúc vỗ vỗ lưng y, muốn an ủi y.

“Nghiêm thúc. . . Ta vì sao lại biến thành như vậy. . . ?” Giờ phút này, ánh mắt Mộc Tín Xa thoát nhìn đầy đau thương, nếu so với bình thường thì hình tượng hoàn toàn tương phản.

Nghiêm thúc cũng không có đáp lời, lão biết nếu vẫn còn an ủi cũng không với nỗi đau thương trong lòng thiếu gia, chính là lựa chọn lẳng lặng làm bạn ở bên người y, chờ y bình tĩnh trở lại.

“Nghiêm thúc. . . Người cũng chán ghét ta như vậy đi. . . ?”

Nếu ngay cả chính lão chán ghét mình, còn ai sẽ thích y đây?

“Sẽ không, Nghiêm thúc cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới.” Nghiêm thúc lại vỗ vỗ lưng y, trong lòng lão cũng giống Mộc Tín Xa không phải là đầy bi thống?

Tuy rằng không phải thân sinh đứa nhỏ, nhưng lão nhìn thiếu gia từ bé đến lớn, cảm tình đã sớm như là người nhà, cho nên Mộc Tín Xa thống khổ, lão sống cũng không cảm thấy được dễ chịu.

“Ta thật sự nghĩ muốn chết, như vậy sẽ quên đi. . .” Đúng vậy, Mộc Tín Xa không chỉ một lần nghĩ tới, vì sao lúc trước y không chết để quên đi, kéo dài cuộc sống này, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

“Thiếu gia! Nghiêm thúc đã nói, người không được nói như vậy!” Lão rất không thích Mộc Tín Xa nói y muốn chết, đứa nhỏ này rõ ràng còn có tiền đồ tốt, thật sự không tất yếu phải sống trong quá khứ!

Chính là trong lòng y đau, lòng khép lại, chỉ cần một ngày không cởi bỏ, y vĩnh viễn như vậy.

Mộc Tín Xa không nói nữa, y im lặng dựa vào Nghiêm thúc, yên lặng đau lòng.

Mộc Tuyền Bang vốn chính là hắc đạo thế gia, ở Đông khu cai quản hai, ba mươi năm, tất nhiên bang phái rất có thế lực. . .

Phụ thân Mộc Tín Xa, cũng là tiền nhiệm bang chủ, y có hai thê tử, cũng có thể là vợ cả, vợ bé, hai nữ nhân này vì y sinh hạ đứa nhỏ, lão đại là Mộc Tín Vọng, mà Mộc Tín Xa là lão yếu.

(=v= Bó tay với tên 2 anh em nhà này, Vọng với chả Xa, đang ra ta để anh Xa là Diêu, nhưng lười chính QT từ Xa thành Diêu, nên mọi người thông cảm a~).

Ở Mộc gia, cũng không có cái gọi là vợ cả cùng vợ bé chiến tranh, tương phản lại, cảm tình hai nữ nhân còn tốt lắm, cho nhau tôn kính cùng bao dung, ngay cả Mộc Tín Vọng cùng Mộc Tín Xa cũng vậy, huynh đệ tình cảm vững vàng thường thường làm kẻ khác cảm thán, cho dù là thân huyết thống cũng không nhất định có thể tốt như thế.

Mộc Tín Vọng lớn hơn Mộc Tín Xa sáu tuổi, đối Mộc Tín Xa mà nói, ca ca y là một người khiến y thực sự kính, đã ôn nhu lại có năng lực, làm cho y thật sự thực kính ái.

Mà lúc đó Mộc Tín Xa, kỳ thật so với hiện tại cũng có khác biệt rất lớn, y cũng từng đơn thuần quá, thậm chí luôn cần mọi người che chở bảo hộ, nếu thật muốn dùng từ hình dung cá tính y ngay lúc đó, đại khái chính là phi thường đơn thuần, yêu làm nũng đi?

Người thừa kế bang chủ Mộc Tuyền Bang, mặc kệ là ai, đều cho rằng không thể không thuộc về Mộc Tín Vọng, Mộc Tín Xa cũng muốn như vậy, y phi thường hy vọng ca ca y ngưỡng mộ có thể tiếp nhận vị trí này, y tuyệt đối sẽ không theo ca ca tranh đoạt.

Nhưng tới rồi cuối cùng, vị trí bang chủ cũng rơi xuống trên người Mộc Tín Xa, kết quả ngoài dự đoán, không chỉ có người ngoài bất ngờ, ngay cả bản thân Mộc Tín Xa cũng vạn phần đột nhiên cùng kinh ngạc.

Tất cả đều có thể đổ lỗi cho..., khi sinh nhật Mộc Tín Xa mười tám tuổi, đã xảy ra một chuyện . . .

Năm đó.

Mộc Tuyền Bang vì chúc mừng Mộc Tín Xa cuối cùng trưởng thành, tổ chức một hội chúc mừng long trọng, thân là lão đại bang phái Đông khu, việc vui hiển nhiên hấp dẫn không ít người tiền đến chúc mừng.

Mộc Tín Xa đương nhiên cũng thật cao hứng, bởi vì y cuối cùng đã trưởng thành, với y mà nói đây là một khởi đầu mới, rất nhiều chuyện trước kia không thể làm, hiện tại có thể làm.

Tỷ như, việc thứ nhất y muốn là ném thử chút rượu.

Trước kia mọi người luôn không cho y uống, nói y còn chưa trưởng thành tuyệt đối không được, hiện giờ y trưởng thành, đương nhiên nhất định phải thưởng thức loại tư vị thuộc về “Đại nhân”.

Hương vị rượu không có như mỹ vị y tưởng tượng, có điểm đắng chát cùng cay nhát, y cũng không phải thực thích, nhưng bởi vì hôm nay thật sự là thật là vui, cho nên y uống không ít rượu.

Mộc Tín Vọng đêm nay đã nhìn Mộc Tín Xa ít nhất cầm ba, bốn ly rượu mà uống, Tín Vọng cảm thấy được y uống nhiều lắm, thế là đi qua ngăn y đang tiếp tục uống.

“Tín Xa, đừng uống nữa, đệ uống nhiều lắm.” Thân thủ Mộc Tín Vọng cầm lấy ly rượu trong tay y.

“Ca, đệ vui vẻ thôi.” Mộc Tín Xa cười, tuy rằng rượu uống không tốt, lại có loại cảm giác làm cả người lâng lâng.

“Vui vẻ cũng không nên uống nhiều, một vừa hai phải.” Mộc Tín Vọng còn nói, y thật sự đối đệ đệ yêu làm nũng không có cách.

“Hảo thôi. . .” Mộc Tín Xa đô miệng, y đã trưởng thành ca ca còn quản mình như vậy, quả thực vẫn đem y xem là tiểu hài tử!

Mộc Tín Vọng nghĩ Mộc Tín Xa thật sự nghe lọt, nói nói mấy câu sau lại rời khỏi, đi tiếp đón khách nhân.

Mộc Tín Xa vừa thấy Mộc Tín Vọng rời đi, lại trộm cầm một ly rượu đi đến góc sáng sửa uống. Cứ như vậy, Mộc Tín Xa uống xong sáu, bảy ly rượu, bắt đầu có điểm không thẳng được rượu.

Y cảm thấy được đầu càng ngày càng choáng, thân thể có chút mềm nhũn, hơn nữa mí mắt càng ngày càng nặng, cảm giác hảo muốn ngủ, do vậy y bất chấp hôm nay là vai chính yến hội, lắc lắc thân mình tính toán lên lầu nằm một chút. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Mắt sắc của Mộc Tín Vọng thấy Mộc Tín Xa phải rời khỏi, lại nhìn thân hình y loạng choạng, đại khái cũng đoán được y nhất định giấu mình uống trộm vài ly . Ai, tiểu tử này đã nói rồi lại không nghe?

Bất đắc dĩ Mộc Tín Vọng đành phải đi theo sau y, lo lắng y đi như vậy có thể đến phòng ngủ hay không.

Quả nhiên tựa như mình lo lắng, Mộc Tín Xa căn bản ngay cả nhìn đường đều không được, một chân không vững đã ngã xuống đất , Tín Vọng ở phía sau thấy thế liền chạy nhanh đến nâng y dậy.

“Tín Xa, ca không phải kêu đệ không được uống nhiều sao ? Đệ xem xem, ngay cả đi đường đều đi không nổi.” Mộc Tín Vọng thở dài.

Nghe thấy thanh âm Mộc Tín Vọng truyền đến, Mộc Tín Xa thực tự nhiên lập tức đối hân làm nũng .

“Ha hã. . . Ca. . . Bằng không ca ôm đệ đi. . . Ôm đệ đi ngủ. . . Được không. . . Ôm đệ. . .” Đã uống rượu cũng đã trưởng thành, còn quần lấy Mộc Tín Vọng chặt chẽ làm nũng.

Mộc Tín Vọng nhìn y không có biện pháp, thật sự một phen ôm lấy y, hướng phòng Mộc Tín Xa đi đến.

Mộc Tín Xa đưa tay vòng lên cổ Mộc Tín Vọng, đầu cũng tựa vào bờ vai của hân, dùng tư thế thoải mái để cho Mộc Tín Vọng ôm.

Nháy mắt, Mộc Tín Vọng cứng ngắc thân mình, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh môi nhỏ trưng hồng diễm lệ của y, bắt đầu cảm thấy được bản thân có điểm khô nóng .

Mộc Tín Vọng rõ ràng biết được cảm giác hiện tại của mình là gì, cũng biết vì sao lại như vậy.

Hân, thích đệ đệ cùng cha khác mẹ, thích dung mạo động lòng người, có một điểm tính cách tinh quái, lại rất yêu đối hân làm nũng.

Hân biết hân không nên có ý nghĩ như vậy, nhưng hân thích Mộc Tín Xa thích vô cùng, lại chỉ có thể đem bí mật này giấu ở trong lòng cả đời mà thôi. . .

Mộc Tín Vọng đem tầm mắt dời đến nơi khác, tận lực không cho bản thân nhìn cánh môi đỏ mọng mê người kia, miễn cho bản thân không khống chế được.

Hân đi nhanh hơn cước bộ, muốn đưa Mộc Tín Xa lập tức đưa tới phòng ngủ rồi rời đi, hân phải hảo hảo bình tĩnh mới được.

Thật vất vả đạt được mục, đem Mộc Tín Xa thả lên giường, nhưng tay y còn vòng trên cổ hân không chịu buông.

“Tín Xa, tới phòng rồi, mau buông tay ra.” Mộc Tín Uy ôn nhu gọi y.

Mộc Tín Xa mở to mắt nhìn nhìn bốn phía, là phòng y, là giường y, y cuối cùng có thể hảo hảo ngủ một giấc , y yêu làm nũng nhịn không được ở trên mặt Mộc Tín Vọng ấn một nụ hôn.

“Ca. . . Cảm ơn người. . .” Mộc Tín Xa buông tay ra, trực tiếp nhắm mắt lại ngủ.

Trên mặt truyền đến nhiệt độ làm cho Mộc Tín Vọng hoảng thần, hân không thể tự kiềm chế nhìn khuôn mặt Mộc Tín Xa ngủ, bởi vì do rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của y ửng hồng, thoát nhìn thật sự phi thường mê người. . .

Cơ hồ không thể khắc chế , thân thủ hân xoa khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của Mộc Tín Xa.

Mộc Tín Xa bởi vì uống không ít rượu, thân thể vốn còn có điểm khô nóng, tay Mộc Tín Vọng thủ ở trên mặt y có cảm giác ngược lại có vẻ lạnh lẽo, cảm thấy được cổ lạnh lẽo kia làm y thoải mái, nhịn không được thân thủ cầm tay Mộc Tín Vọng dán lên trên mặt.

Mộc Tín Xa làm như vậy khiến Mộc Tín Vọng cuối cùng nhẫn nại không được .

Hân nâng đầu Mộc Tín Xa nhẹ nhàng dán lên môi mình, hương vị của y làm hân mê luyện, kim lòng không đậu vờn đầu lưỡi hướng vào trong tìm kiếm. . .

Mộc Tín Xa cảm thấy được hô hấp không nổi, hơn nữa hót hoảng cảm giác trong miệng có thứ gì đó, y mở mắt, lại thấy mặt Mộc Tín Vọng xuất hiện ở trước mặt mình.

Vài giây sau, y cuối cùng từ giữa hoảng hốt mà bình tĩnh lại .

Đại ca cứ nhiên hôn y? !

Y bắt đầu từ chối , hai tay đánh Mộc Tín Vọng, muốn đại ca buông y ra.

Nhưng Mộc Tín Vọng mất phương hướng , sau khi một ngụm thưởng thức hương vị của Mộc Tín Xa, tựa như bị trúng độc mà không thể kiềm chế , mặc cho Mộc Tín Xa hô khóc muốn hấn dừng tay, hấn cũng vô pháp dừng lại.

Thẳng đến khi hấn ở trên người Mộc Tín Xa phóng ra dục vọng, hấn mới nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn của y tràn đầy nước mắt, đang dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hấn.

Hấn cứ nhiên cường bạo đệ đệ hấn. . . !

Mộc Tín Vọng cơ hồ lập tức ra khỏi phòng, hấn không biết nên dùng dạng gì đối diện Mộc Tín Xa, cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Bị chà đạp một một phen, nước mắt cứ rơi cứ rơi, y không thể tin được người mà y kính yêu, cứ nhiên đối y làm ra loại chuyện này. . .

Mộc Tín Xa vô lực tựa vào vai Nghiêm thúc, nước mắt chậm rãi chảy xuống dưới khuôn mặt, cho tới bây giờ y đều không thể quên chuyện đêm hôm đó đã xảy ra.

Nghiêm thúc là người duy nhất biết chuyện này, cho nên ở trước mặt Nghiêm thúc, Mộc Tín Xa mới có thể thần nhiên như vậy, cũng chỉ có Nghiêm thúc biết, bộ dạng y hiện tại, cũng là bộ dáng nguyên bản của y.

Mộc Tín Xa cảm thấy có chút mệt mỏi, hồi tưởng nhiều lần y lại không muốn nhớ rõ sự tình lúc sau, đầu kêu loạn , y nói cho Nghiêm thúc nghĩ muốn nghỉ ngơi , Nghiêm thúc liền đỡ y vào phòng.

Nghiêm thúc mới vừa đem y an trí ở trên giường, còn có người đến gõ cửa âm ỉ, lão đi ra ngoài nhìn một chút mới lại tiến vào.

“Xảy ra chuyện gì, Nghiêm thúc?” Mộc Tín Xa gương ánh mắt có điểm nặng trĩu hỏi.

“Này. . . Thiếu gia, có khách người đến.” Nghiêm thúc nói .

“Khách nhân?” Đã trễ thế này sao lại có khách đến?

“Lão cho người đi nói cho hấn, thiếu gia muốn nghỉ ngơi .” Nghiêm thúc còn nói.

“Àn, cũng tốt.” Y hôm nay cũng không có tâm tình gặp khách , hơn nữa đã trễ như thế.

“Kia, Nghiêm thúc trước tiên lui , thiếu gia hảo hảo nghỉ ngơi .”

“Hảo, cảm ơn người, Nghiêm thúc.”

Nhưng Mộc Tín Xa đột nhiên lại gọi Nghiêm thúc khi vừa bước ra khỏi cửa.

“Chờ. . .”

“Vâng, thiếu gia còn có điều gì muốn phân phó ?”

“Là khách nhân nào muốn gặp ta?” Tuy rằng không nghĩ gặp khách, nhưng Mộc Tín Xa vẫn tò mò rốt cuộc trễ như vậy còn có ai đến ?

“Nói là tiểu thiếu gia Anh bang.” Nghiêm thúc trả lời .

Dạ Mạc? Mộc Tín Xa từng sốt một chút.

Hấn sao lại tìm đến y?

“Nghiêm thúc, đừng làm cho hấn đi, ta muốn gặp hấn.”

Mộc Tín Xa vội vàng xuống giường, tùy tay cầm bộ quần áo khoác lên, muốn đi gặp Anh Dạ Mạc. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Anh Dạ Mạc đến đây, tới gặp Mộc Tín Xa.(Ha hả)

Mộc tín xa trở về bộ dáng cũ, sẽ thấy vô tiêu vô tức, dường như biến mất.

Anh Dạ Mạc cảm thấy được có chút nhớ y , nhưng không biết nên dùng lý do gặp y , hơn nữa y không liên lạc, không phải nói rõ y cũng không nhớ hẳn sao ? Hẳn lại càng không có lập trường chủ động đi tìm y ?

Cho dù như thế nào, hẳn vẫn rất muốn gặp y, thật sự rất muốn gặp y.

Buổi chiều nhàn rỗi cùng Tam ca tán gẫu , thuận miệng hỏi chút chuyện liên quan đến Mộc Tín Xa , lại ngoài ý muốn biết được hôm nay lại là sinh nhật y.

Hắn nghĩ nghĩ, đây có thể xưng được với một lý do để tới gặp y? (=)) Cứ đến đi anh, việc gì phải ngại a)

Dù vậy, thời gian rời nhà cũng đã trễ, đến bên này cũng đã quá trễ, vừa tới thì nhóm thủ hạ nói cho hẳn, y phải đi ngủ, muốn hẳn ngày mai lại đến.

Ngày mai sao ?Anh Dạ Mạc đột nhiên cảm thấy cười được cũng là thật tốt , liều mạng chạy tới , kết quả vẫn là không theo kịp cùng ngày sinh nhật của y đối y nói lời sinh nhật khoái hoạt a?

Anh Dạ Mạc ngẫm ngẫm chỉ có thể quên đi, hẳn vẫn nên trở về , vừa mới đi tới cửa, chợt nghe thanh âm quen thuộc truyền đến .

“Dạ Mạc? Thật là anh?” Mộc Tín Xa từ trên lầu đi xuống ,có điểm không thể tin được người trước mắt thật là Anh Dạ Mạc.

Nghe được tiếng của y, Anh Dạ Mạc quay lại.

Cuối cùng gặp được y suốt ba tuần nhớ nhưng. . . (=)) ày, anh yêu mất rồi, ha hả).

Mộc Tín Xa mặc dù có điểm kinh ngạc, cũng có điểm vui sướng, Anh Dạ Mạc cứ nhiên lại chủ động tìm đến y? Y hướng đến vị trí Anh Dạ Mạc đứng, ở trước mặt hẳn ngừng lại.

“Không phải đã ngủ ?” Anh Dạ Mạc hỏi y.

“Đã ngủ, nhưng nghe là anh đến liền tỉnh.” Mộc Tín Xa cười khê, lập tức khôi phục lại con người trước kia .

Y phát tay ý bảo người khác rời đi, đem không gian lưu cho y cùng Anh Dạ Mạc.

“Em xảy ra chuyện gì? Khóc. . . ?” Anh Dạ Mạc thấy trên mặt y đậm đậm lệ ngân, nhìn không được thân thủ sờ sờ mặt y, y sao lại khóc?

“Àn. . . Bởi vì rất nhớ anh a. . .” Mộc Tín Xa cười cười, đùa Anh Dạ Mạc.

“Phải không?” Anh Dạ Mạc đương nhiên biết y là hay nói giỡn, người này hẳn là không có khả năng muốn hẳn a ? Nếu thật sự nghĩ muốn hẳn , sao có thể toàn bộ tin tức đều không có ?

“Đương nhiên. Bất quá, lúc này sao anh lại tới đây?”

Thẳng thắn mà nói, y là có nhớ Anh Dạ Mạc, nhưng y không nghĩ cho hẳn biết nhiều , đây chỉ là loại trò chơi tình yêu, bên nào thật sự, bên nào giả dối.

“Hôm nay là sinh nhật em?” Anh Dạ Mạc nói, thuận tiện xác nhận một chút.

Mộc Tín Xa ngẩn người, Anh Dạ Mạc sao lại biết hôm nay là sinh nhật y? Ân. . . Đại khái là Anh Lạc Ngưng nói cho hẳn?

“Ân. . . Cho nên. . . ?” Mộc Tín Xa vẫn không hiểu , sinh nhật của y cùng hẳn đến bên này có liên quan gì.

“Tín Xa, sinh nhật khoái hoạt.” Anh Dạ Mạc nói , cũng cúi đầu hôn hôn cái trán Mộc Tín Xa.

Mộc Tín Xa có điểm không thể tin nhìn người trước mắt, chẳng lẽ là hấn riêng lại đây cùng y nói lời sinh nhật khoái hoạt?

Không biết vì sao, Mộc Tín Xa nhất thời cảm thấy được trong lòng có cỗ cảm giác khó có thể nói, nhưng y vẫn rất nhanh ngăn chặn tình hình khác thường kia.

“Chỉ. . . như vậy?” Mộc Tín Xa lại thay đổi khuôn mặt, lần này cố ý đỏ đỏ miệng, bất mãn nhìn Anh Dạ Mạc.

“Cái gì. . . ?” Cái này Anh Dạ Mạc bị y làm cho hồ đồ, cái gì tên là” Chỉ như vậy?”

“Quà sinh nhật đâu. . . ?” hơn nữa thân thủ Mộc Tín Xa đưa lên ý tứ muốn quà .

“Quà. . . Ta đi vội. . . Quên . . .” Anh Dạ Mạc hơi xin lỗi nói. Hấn là nhanh nhanh chạy tới, đương nhiên không có thời gian chọn lựa quà a. . .

“Hừ! Thực không thành ý. . .” Mộc Tín Xa cố ý quay mặt, dương trang sinh khí.

Nhưng kỳ thật căn bản y muốn không phải quà, Anh Dạ Mạc riêng lại đây gặp y cũng đã là món quà tốt nhất .

Y không nghĩ tới, cách nhiều năm như vậy lại thu được quà sinh nhật, chính là Anh Dạ Mạc vì y nói ra một câu sinh nhật khoái hoạt, càng không nghĩ tới, y cứ nhiên lại bởi vì một câu nói đơn giản này mà cảm động không thôi.

Y nghĩ, y đã sớm không hy vọng chuyện sinh nhật xa vời này. . .

“Em sinh khí. . . ?” hành động của Mộc Tín Xa khiến Anh Dạ Mạc không biết làm sao mới tốt, mà lấy thời gian này cũng không kịp bù quà cho y ?

“Anh phải đền bù em. . .” Mộc Tín Xa nói.

“Bù, anh bù, em muốn quà gì?” Chỉ cần hấn có thể, Mộc Tín Xa muốn gì hấn đều mua cho y là được.

“Thực không thành ý. . . Ngay cả quà đều muốn em suy nghĩ. . .”

Anh Dạ Mạc bất đắc dĩ, di thân đến trước mặt y.

“Em muốn gì cứ nói, anh thật sự rất có thành ý.”

Mộc Tín Xa nhìn nhìn ánh mắt chân thành kia, tuy rằng cảm thấy được còn chưa có ngoạn đủ, nhưng quyết định khi dễ hấn nữa.

“Kia. . . Em muốn anh. . .” Mộc Tín Xa lập tức nhào tới hấn, ôm chặt lấy Anh Dạ Mạc.

Anh Dạ Mạc không khỏi bật cười, người này luôn như vậy, đem hấn đùa giỡn xoay quanh, còn tưởng rằng y bởi vì hấn không mang quà tới mà sinh khí, kết quả chỉ là đùa hấn mà thôi ?

“Xem ra anh chỉ có thể dâng lên chính anh .” Anh Dạ Mạc nâng cằm y lên, hôn hôn y một chút.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc dắt Mộc Tín Xa ,đi vào phòng , trực tiếp đem Mộc Tín Xa ném phịch lên giường của y.

“Dạ Mạc. . .” Cơ hồ là Anh Dạ Mạc dán lấy trên thân y, Mộc Tín Xa lập tức ngẩng mặt cùng hấn hôn nồng nhiệt.

Anh Dạ Mạc hôn, phong cách đồng nhất như trước, dường như muốn càn quét hút sạch mình, liều mạng hút không khí trong miệng y, làm cho y sắp mất khí, nhưng y lại thực thích như vậy, điều này làm cho y cảm giác nam nhân này khát vọng như thế nào.

Ở trong miệng hai đầu lưỡi giao triền ,xúc cảm ẩm ướt cả khoang miệng, cái loại tư vị khiến người khô nóng, rồi lại ngọt nị tuân theo bọn họ luyện tiếu rời nhau, rồi gần như điên cuồng ôm hôn đối phương, thật giống đồ ăn ngon nhất trên đời này, làm bọn hấn một ngụm tiếp theo một ngụm nhắm nháp ,một chút ý tứ dừng lại cũng không muốn.

Anh Dạ Mạc thật không ngờ, thời gian ngắn ngủi không gặp Mộc Tín Xa, hần nhưng lại rất nhớ y, nhất là lúc hôn y một khắc kia, hần cảm thấy đã không thể kháng cự .

Mặc kệ Mộc Tín Xa muốn nghĩ thế nào, hần quyết định , Mộc Tín Xa chính là người của Anh Dạ Mạc hần.
Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Nghe được thanh âm người dưới thân càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng Anh Dạ Mạc mới buông miệng đối phương ra, bởi vì hần biết Mộc Tín Xa đã bị hôn đến sắp thở không nổi .

Ngược lại, Mộc Tín Xa lại luyến tiếc Anh Dạ Mạc rời đi , cho dù y còn đang thở gấp, như trước vẫn không ngừng trác hôn môi Anh Dạ Mạc .

“Tín Xa. . .” Nhìn y chủ động, Anh Dạ Mạc thật sự cảm thấy y quá đẹp , nhẹ nhàng kêu tên y.

“Dạ Mạc. . . Đừng có ngừng. . . Ta còn muốn. . .” Mộc Tín Xa chớp chớp ánh mắt câu dẫn mê người, y muốn Anh Dạ Mạc tiếp tục, không được ngừng.

Anh Dạ Mạc lần thứ hai cúi đầu hôn lên miệng y, ấn vài nụ hôn mới dời trận địa chuyện lên vành tai ửng hồng, hần đem vành tai khéo léo kia ngậm ở trong miệng hút lấy, thẳng đến khi nó chịu không nổi trở nên sưng đỏ, mới vươn đầu lưỡi liếm mát nó.

Môi tiếp tục đi xuống phía cổ xinh đẹp, Anh Dạ Mạc không muốn để sót một chỗ mà hôn từng nơi, sử dụng đầu lưỡi liếm mát đường cong trắng nõn, mỗi một chỗ bị hần chạm qua, đều làm cho Mộc Tín Xa dưới thân sung sướng run rẩy.

“Dạ Mạc. . . Như vậy thật thoải mái. . . Cho ...em nhiều nữa. . . Em nghĩ muốn anh. . .”

Mộc Tín Xa đêm nay so với lúc trước nhiệt tình hơn, rõ ràng hần còn chưa có làm gì, đã cảm thấy khó nhịn , hần tuy rằng không hiểu vì sao, nhưng hần không để ý, bởi vì hần cũng bị bức đến điên rồi.

Anh Dạ Mạc cởi quần áo Mộc Tín Xa vứt qua một nơi, cũng đem nửa người dưới của y lột sạch, thân thể y bại lộ quang loã ở trước mặt hần.

Y vẫn là phần phần nộn nộn như vậy, hần càng nhìn lại càng thêm hưng phấn, khiến phân thân hần đã có điểm sưng lại trường lớn hơn.

Hướng tới trước ngực nộn hồng khéo léo của y, phát hiện nơi đó đã sớm ngạnh lên, thân thủ hần nhéo nhéo nó, y khó nhịn a một tiếng, thân thể lại run lên.

Anh Dạ Mạc không vội đem nó ngậm mát vào, mà chỉ không ngừng dùng tay nhu niết, hần muốn nhìn một chút xem nó sẽ trường thêm hay không , như thế mới càng ngon miệng.

Động tác của Anh Dạ Mạc thật sự không tính là ôn nhu, lực đạo có chút lớn, Mộc Tín Xa cảm thấy bị hần vuốt ve có điểm đau, lại không chán ghét loại cảm giác này, hơn nữa sau đau đón tiếp theo đó là khoái cảm, làm cho y lần nữa run rẩy không thôi.

“Giúp em mát. . . Dạ Mạc. . . Đừng lộng. . . Rất. . . Rất trường. . .” Mộc Tín Xa mở miệng, y cảm thấy trước ngực của mình hai điểm kia như sắp nổ tung , nếu còn bị lộng tiếp. . .

Tiếp nhận lời của y, Anh Dạ Mạc mới buông tay mình ra, quả nhiên đúng như y nói, nhũ tiêm khéo léo của y đã sưng đến không tưởng , cảm giác nếu tiếp tục sẽ nhỏ ra máu a, hồng hồng điểm điểm quả thực dụ dỗ hần vươn đầu lưỡi liếm một lần, mới bắt đầu ngậm nó vào miệng.

Khoang miệng hần bao vây điểm nhỏ truyền đến sự ẩm áp, khiến Mộc Tín Xa cảm thấy được thực thích, y nhẹ nhàng ôm đầu của hần, thoải mái cảm thụ khoái cảm theo nơi đó truyền đến.

Không chỉ có trong miệng ngậm hút điểm nhỏ non nớt của y, một tay Anh Dạ Mạc cũng hướng hạ phúc phía dưới, cầm bộ vị đã trưởng đại của y, bắt đầu chậm rãi vuốt ve .

“A . . . Ô . . . A a . . .”

Cảm nhận được Anh Dạ Mạc đưa tay xoa phân thân mình, Mộc Tín Xa cảm thấy một tầng sóng mạnh khoẻ cảm đột nhiên xuất hiện.

Tiếp theo Anh Dạ Mạc buông mỹ vị trong miệng ra, chuyển qua đem đầu bản thân vùi đầu ở giữa bắp đùi của y, vì y chiếu cố vật ẩn trong nơi đó, đầu tiên hắn lấy tay giúp nó mơn trớn một hồi, sau đó mới vươn đầu lưỡi liếm nó.

Lần đầu tiên Mộc Tín Xa được hưởng vị đạo nơi này, hắn với y dường như có cảm giác giống nhau, mỹ vị mê người như thế, y ngay cả nơi này đều phần hồng đáng yêu, khiến người ta không khỏi nghĩ muốn ăn nhiều mấy lần.

“Ô . . . Em muốn càng nhiều. . . Không cần liếm. . . Giúp em ngậm nó. . . A . . . Hô . . . A a . . .” Liếm còn chưa đủ, Mộc Tín Xa chỉ muốn Anh Dạ Mạc giúp y ngậm vào hảo hảo liếm liếm một phen.

Mộc Tín Xa đêm nay dị thường xem ở trong mắt Anh Dạ Mạc, hắn có thể dần dần quen được, y đại khái cái gì cũng có thể nói ra? Thật khó tưởng tượng là từ cái miệng nhỏ nhắn mê người kia nói ra, nam nhân này luôn làm hắn cảm thấy thực kinh ngạc.

Như Mộc Tín Xa mong muốn, Anh Dạ Mạc bắt đầu vì y hàm lỏng, một ngụm lại một ngụm vì y phun ra nuốt vào.

“Đúng. . . Cứ như vậy. . . Đừng dừng. . . A . . . Ha. . . Thật thoải mái. . . Ha. . . Rất thích. . .” Khoái cảm mãnh liệt làm Mộc Tín Xa cảm thấy được y sắp điên nhanh rồi, miệng Anh Dạ Mạc ẩm áp khiến y thật thoải mái, thật sự rất thư thái.

Miệng Anh Dạ Mạc ngậm mút phân thân y, tay lại ác liệt để trên điểm đỏ vuốt ve ẩn ẩn, còn dùng bàn tay che chọn bộ ngực y, lúc gãi, lúc lại nhu lại nhéo.

“A a . . . Ô . . . Ha ha. . . A . . . Dạ Mạc. . . A . . .” Mộc Tín Xa không khỏi hô ra tiếng.

Anh Dạ Mạc luôn có điểm thô lỗ đối đãi y như vậy, nhưng thân thể lại vì thế mà phản ứng dâng trào.

Phun ra phân thân của y, Anh Dạ Mạc đem nó kéo cao, vươn đầu lưỡi nơi đó từng chỗ từng chỗ liếm đến trơn bóng ẩm nóng, hiển nhiên cũng không buông tha tiểu cầu phần nộn kia, gần như tham lam mút lấy nó.

Dưới kích thích lớn, trên đỉnh phân thân Mộc Tín Xa hơi hơi chảy ra chất lỏng, Anh Dạ Mạc thấy thể liền vươn đầu lưỡi liếm liếm, có vị tanh nhàn nhạt, mùi không nặng cũng không làm kẻ khác cảm thấy chán ghét.

“Tín xa. . . Em muốn bắn. . . ?” Anh Dạ Mạc hỏi, Mộc Tín Xa chắc nhẹn không được nữa?

“Ân. . . Em muốn. . . Nhưng em có thể nhẫn. . . Dạ Mạc. . . Anh mau vào. . . Chúng ta cùng nhau. . .” Y quả thật nghĩ muốn bắn, nhưng y muốn chờ Anh Dạ Mạc, muốn chờ hắn cùng nhau phóng thích.

Anh Dạ Mạc hiểu ý của y, hắn đem người Mộc Tín Xa xoay ngược đưa lưng về nhau, nâng mông y lên, bài khai cánh mông của y, lộ ra mật huyết phần nộn mê người.

“Tín Xa. . . Anh trước giúp em làm trơn. . .”

Anh Dạ Mạc vươn một ngón tay, dính chút nước ướt bọt của mình, liền hướng huyết khẩu chậm rãi tìm kiếm. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

“A ô. . .” Đột nhiên bị dị vật xâm lấn, Mộc Tín Xa vẫn không thể chịu nổi, ngay từ đầu tiến vào luôn đau a...

Anh Dạ Mạc cẩn thận đem ngón tay tham nhập bên trong, hơn nữa chính ngón tay chưa tiến vào hắn đã lui ra, giảo động lặp đi lặp lại động tác, hy vọng người dưới thân có thể nhanh chóng thích ứng dị vật..

Dựa vào lần trước Mộc Tín Xa chỉ vì hấn làm trơn bằng một ngón tay, Anh Dạ Mạc quyết định giúp y làm trơn triệt để, chậm rãi gia tăng từng ngón tay tiến vào.

“Ha a a. . . Ô. . .” Mộc Tín Xa muốn bảo bỏ ra, nhưng loại đau này y có thể chống đỡ.

Chính là, Mộc Tín Xa cảm thấy sắp nhịn không nổi, tuy biết Anh Dạ Mạc muốn vì y làm trơn, nhưng y sợ nếu còn như vậy sẽ chịu không được sẽ bắn ra trước.

Y muốn Anh Dạ Mạc trực tiếp đi vào.

“Ha. . . Dạ Mạc. . . Đừng lộng. . . Ân. . . Trực tiếp cho em đi. . . A. . . Mau cho em. . .” Mộc Tín Xa cầm tay hấn nói.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt Mộc Tín Xa, Anh Dạ Mạc đại khái hiểu ý của y, suy nghĩ một chút, hấn vẫn giải khai khổ hạ, thả ra vật گیر cao.

Tiểu phân thân của hấn đã sớm sưng đến không tưởng được, tùy thời có thể thượng trường.

Anh Dạ Mạc đưa mông y đến gần phân thân của mình, cầm bộ vị để trước mặt huyết chậm rãi đâm vào.

“A. . . A. . . !”

Anh Dạ Mạc đang tiến vào trong cơ thể y, Mộc Tín Xa cảm thấy rất đau, nhưng cắn môi tận lực nhịn xuống.

Rất nhanh, thân thể Mộc Tín Xa từng bước thích nghi, không lập tức đem phân thân Anh Dạ Mạc ăn vào, mà mở miệng muốn Anh Dạ Mạc động.

“A. . . Mau động. . . Dạ Mạc. . . Làm cho em thoải mái. . . Ô a. . .”

Anh Dạ Mạc nâng cánh mông khéo léo đáng yêu của y lên, bắt đầu đâm vào tiến ra, lúc đầu bởi vì khẩn trương vào bên trong cho nên hấn không dám quá mức dùng sức, thẳng đến khi cảm giác không rõ kia chậm rãi thối lui, hấn mới bắt đầu yên tâm lao tới.

Cười ở trên người y làm, cảm giác so với lần trước bị động cùng Mộc Tín Xa làm còn thoải mái hơn rất nhiều, lần này quyền chủ động trong tay hấn, hấn muốn dụng lực hoặc nhanh hơn, đều do hấn quyết định.

Anh Dạ Mạc một tay nâng mông y tiến vào, một tay hướng dưới khổ y, bịt chặt lỗ nhỏ trên phân thân không cho y bắn ra.

“A. . . A. . . A. . . A. . . A. . . .”

Bị khoái cảm che kín toàn thân, tùy Anh Dạ Mạc ở trên người mơn trớn một lần, cũng kêu một lần, bởi vì y rất thư thái, thoải mái đến hoàn toàn không muốn giấu diếm. . .

“Dạ Mạc nhanh. . . Em muốn bắn. . . Anh nhanh lên. . . A a. . . Buông ra. . .”

Mộc Tín Xa cũng muốn nhả lâu hơn, thân thủ y bắt lấy tay Anh Dạ Mạc nắm phân thân mình, muốn hấn nhanh bỏ ra, y chịu đến khổ sở, thật sự nhịn không được.

Anh Dạ Mạc vẫn không giải khai tay mình ra, vẫn kìm lại nói không cho y giải thoát, dùng thêm tốc độ mãnh liệt ở trong thân thể y ra vào, làm cho bản thân nhanh đạt tới cao trào.

“Tín Xa. . . Anh muốn bắn. . .”

Tốc độ lại nhanh hơn chút nữa, hấn cuối cùng buông tay cầm phân thân y ra, hai tay chuyên tâm đỡ mông y, dùng sức tiến vào.

“A. . . Đến đây đi. . . Đều bắn cho em. . . Ha. . .” Mộc Tín Xa mời hấn cùng y cùng nhau phát tiết.

Thân thể Anh Dạ Mạc khẩn trương, đem dục vọng nóng như lửa toàn bộ bắn vào trong người Mộc Tín Xa, y cũng cảm giác được trong nháy mắt Anh Dạ Mạc đạt được cao trào, an tâm phát tiết dục vọng nhần chịu đã lâu.

Sau khi phát tiết, Anh Dạ Mạc chậm rãi đem phân thân rút ra khỏi người y, thuận tay đem y ngồi trên đùi mình, cúi đầu hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của y.

“Tín Xa. . . Người quá tuyệt vời. . .” Anh Dạ Mạc nhin không được khen y. Mặc kệ là thân thể hay là phản ứng của y, đều làm cho hắn cảm thấy thật thoải mái.

“Của anh lớn. . . Dạ Mạc. . . Thật thoải mái. . .” Mộc Tín Xa bên hấp khí bên khen hắn.

Hai người cùng nhau thở nhẹ.

“Phần quả này em vừa lòng không?” Hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của y, Anh Dạ Mạc hỏi Mộc Tín Xa.

“Quá vẹn toàn ý . . .” Mộc Tín Xa cũng hôn hắn một chút xem như chứng tỏ.

Y sao lại không hài lòng? Anh Dạ Mạc có thể ở cùng sinh nhật của y hôm nay, khiến trong nháy mắt quên đi đoạn thống khổ kia , thật sự so với cái gì đều khiến y thỏa mãn .

Sau khi tẩy qua, hai người rúc vào trên giường, Mộc Tín Xa tựa vào lòng hắn, Anh Dạ Mạc còn là vòng qua thắt lưng y, ôm lấy phần bụng không tì vết.

Mộc Tín Xa có một nghi hoặc rất muốn hỏi hắn, vừa nãy, Anh Dạ Mạc vẫn mặc áo cùng y làm, y thật sự không biết, vì sao Anh Dạ Mạc phải như vậy?

Rốt cuộc là bí mật gì không thể cho ai biết? Chẳng lẽ. . . Dáng người hắn không tốt? Nhưng hắn thoát nhìn là người có vận động a, hơn nữa lấy chiều cao cùng dáng người của hắn mà xem ,hắn không đến nỗi kém?

“Dạ Mạc, em có thể hỏi anh một vấn đề không?” Mộc Tín Xa vẫn quyết định mở miệng hỏi .

“Àn? Hỏi đi.”

“Anh. . . Vì sao không muốn cởi áo. . . ?” Y thật cẩn thận hỏi , không biết Anh Dạ Mạc có thể vì vấn đề này mà giận y.

Anh Dạ Mạc rõ ràng vì câu hỏi này sợ run một chút, cũng trầm mặc một đoạn thời gian.

“Kỳ thật ta. . . Từng bị thương. . . Có vết sẹo ở. . .” Anh Dạ Mạc nói.

Hắn cũng không biết hắn xảy ra chuyện gì, trước kia hắn tuyệt đối không có khả năng cho người khác biết chuyện này, cũng không hoàn toàn bởi vì tự ti, mà nghĩ đến sẽ phải giải thích vết sẹo kia khiến hắn trở nên phiền não , hơn nữa hắn cũng không phải người am hiểu nói dối cho có lệ, cho nên hắn không muốn cho người ta biết việc này.

Nhưng hiện giờ, hắn cảm thấy nếu đối tượng là Mộc Tín Xa , dường như có thể. . .

“Vết sẹo. . . ? Người do gì mà bị thương . . . ? Rất nghiêm trọng. . . ?” Mộc Tín Xa ngẩng đầu nhìn nhìn hắn.

“Đều là chuyện quá khứ . . .”

Hít sâu một hơi, Anh Dạ Mạc đối y chậm rãi nói ra , chính là cha mẹ vì bảo hộ hắn mà chết, cùng với lí do bị thương và may mắn sống sót, tiếp theo được Lí Khiêm thu dưỡng vào Anh gia.

Mộc Tín Xa nghe hắn nói đoạn quá khứ kia , tuy có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó, tâm lí cũng hung hăng đau đớn theo, lại nhìn khuôn mặt Anh Dạ Mạc trở nên càng ngày càng thống khổ , y nhin không được đành ngăn hắn nói tiếp.

“Đủ rồi. . . Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa xoay người ôm chặt hắn, đối hắn lắc đầu, muốn hắn không cần nói tiếp . Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Y đột nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao cá tính Anh Dạ Mạc lại lãnh đạm .

Tâm phòng của hắn đem tất cả những ai muốn tiếp cận đều cự tuyệt, không thích kết tình thâm giao, cũng không thích bị người chạm vào, tất cả là bởi vì vết thương trong lòng hắn . . .

“Em có thể. . . Nhìn vết sẹo của anh không. . . ?” Y muốn nhìn, muốn nhìn đến tột cùng là một vết sẹo hình thù gì, lại làm Anh Dạ Mạc sợ hãi bị người khác thấy.

Anh Dạ Mạc do dự một chút, vẫn không thể cự tuyệt thỉnh cầu của Mộc Tín Xa , hắn chậm rãi cởi cúc áo, lộ ra dáng người màu đồng khỏe mạnh rắn chắc.

Dáng người Anh Dạ Mạc phi thường cường tráng, so với tưởng tượng của Mộc Tín Xa còn hơn nhiều lắm, nhưng là giờ phút này hấp dẫn ánh mắt Mộc Tín Xa nhất chính là vết sẹo trước ngực trái kia.

Cho dù qua đã lâu, còn có thể thấy sự việc kinh hoàng năm đó . . .

Mộc Tín Xa nhìn không được thân thủ xoa xoa vết sẹo trước ngực kia, ánh mắt y giờ phút này thoát nhìn lại âm trầm , y thấy Anh Dạ Mạc cảm thấy đau lòng, lúc ấy mới nhỏ như vậy, đã trải qua sinh lý tử biệt.

“Tín Xa. . . Đừng nhìn nữa . . .” Anh Dạ Mạc cảm thấy không được tự nhiên, hắn sợ vết thương xấu xí kia sẽ làm dọa Mộc Tín Xa.

Vết thương này trong quá khứ từng rất đau, tuy rằng hắn đã chấp nhận sự thật , nhưng cũng không muốn nói thêm. Hắn thủy chung cùng người khác bảo trì khoảng cách, cũng không muốn cùng người quá mức thân mật, chỉ vì sợ người khác biết được bí mật như vậy.

Mộc Tín Xa lại lắc lắc đầu, đột nhiên hướng tới vết sẹo hôn vài cái, Anh Dạ Mạc nhất thời ngây ngẩn cả người, không hiểu vì sao y lại có hành động đó ?

“Tín xa. . . Em. . .”

“Dạ Mạc. . . Em sẽ bảo vệ anh. . . Tin tưởng em. . . Em nhất định sẽ bảo vệ anh tốt. . .” Trước khi hôn lên môi Anh Dạ Mạc, Mộc Tín Xa nói dứt quãng.

Cùng lúc đó, mặc cho ai cũng không thấy trong mắt Mộc Tín Xa rất kiên định.

Chính là Mộc Tín Xa tự kỷ . (=))!~)

*_*_*_*_*_*

“Hảo nhảm chán ác. . .” Những lời này, không biết Anh Húc Kỳ đã nói lần thứ mấy, y buồn đến bắt đầu nhảm chán a .

Anh Dạ Mạc ở một bên nhìn dáng vẻ của y ,cảm thấy được vừa đáng yêu vừa buồn cười, thân thủ nhu nhu đầu tứ ca của hắn.

Sự tình là như vậy.

Lúc trước Mộc Tín Xa nhờ Anh Dạ Mạc giúp y tìm người, ngày trước phát hiện đúng một nơi, cho nên Mộc Tín Xa nói y hôm nay lại đây một chuyến, khi hắn đem chuyện này nói cho Anh Húc Kỳ, hắn không biết vì sao y ầm ĩ đòi theo cho bằng được tới Bất Lạc Thành gặp Mộc Tín Xa .

Đội cũng đã hơn một giờ, ngay cả nhân ảnh Mộc Tín Xa cũng không thấy, Anh Húc Kỳ chờ đến nhàm chán, cho nên mới đổi hắn biểu đạt bất mãn.

“Đại ca đi vào chơi máy tính đi? Y tới đệ sẽ gọi đại ca.” Anh Dạ Mạc biết hắn chán nản, vẫn nên tìm chút chuyện cho y làm tiêu diệt thời gian.

“Không cần, ca phải chờ ở đây.” Anh Húc Kỳ kiên trì. Y đem cằm tựa vào trên bàn, mắt nhìn nhìn đại môn có điểm tan tác.

Bất quá Mộc Tín Xa thật đúng là đến quá lâu.

Từ lúc gặp mặt Mộc Tín Xa ngày sinh nhật y, hắn cảm thấy được khoảng cách cùng đối phương nhất thời kéo gần lại rất nhiều, có đôi khi Mộc Tín Xa qua gặp hắn vài ngày, có khi hắn đi qua tìm y.

Kiểu kết giao như vậy, làm Anh Dạ Mạc cảm giác bọn họ giống tình nhân cuồng nhiệt hạnh phúc ngọt ngào.

Tuy rằng có đôi khi hấn cảm thấy khó có thể nắm lấy y, nhưng còn hơn là thái độ lúc trước y đối với hấn, hấn hiện tại đã thoải mái hơn.

Hấn cảm thấy thật sự hoàn toàn thích nam nhân Mộc Tín Xa này, hơn nữa là thích cực độ, tình cảm của hấn đối với y cũng càng ngày càng mãnh liệt, nếu không bởi vì khoảng cách quá xa, đúng là hấn muốn mỗi ngày đều lái xe qua Đông khu, chỉ cần thấy y cũng là quá đủ.

Hấn thật sự, phi thường, phi thường thích Mộc Tín Xa.

“Mạc Mạc, hình như tới rồi.” Anh Húc Kỳ thoáng nhìn ngoài cửa có thân ảnh tiến vào, nâng đầu dậy. Anh Dạ Mạc cũng nhìn qua. Đúng vậy, đó là Mộc Tín Xa, mái tóc hồng nhạt luôn hấp dẫn mọi ánh mắt.

Anh Húc Kỳ cao hứng phấn chấn rời ghế chạy thẳng qua, còn Anh Dạ Mạc chậm rãi tiêu sái đi sau lưng y.

Thật không biết Kỳ Kỳ hưng phấn chuyện gì? Anh Dạ Mạc nghĩ.

Rất nhanh, đã thấy Mộc Tín Xa hướng phía Anh Húc Kỳ đi qua, Anh Húc Kỳ cười đến sáng lạn, Mộc Tín Xa cũng cười khê, bộ dáng hai người này nhìn giống như đã rất quen thuộc, nếu không biết rõ, chỉ sợ lại nghĩ bọn họ là một đôi tình nhân.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa vừa thấy hấn đến, lập tức tiến tới ôm lấy hấn.

Anh Dạ Mạc tuy rằng không có nói, nhưng cũng đáp y ôm một chút mới buông ra, dù sao đây là nơi công cộng, hành động thân thiết vẫn nên tạm gác lại, lén làm là được. (=))~)

Anh Húc Kỳ ở một bên xem bọn hấn, y đã không giống trước kia bởi vì nhìn hai nam nhân thân mật ôm nhau mà cảm thấy kinh ngạc, ai kêu phương diện này y đã bị ảnh hưởng nhiều, bị bách bởi các ca ca, đương nhiên nhiều ít đều biết.

Bất quá lý trí vẫn có khoảng cách, nếu không biết Mạc Mạc và Tín Xa cùng một chỗ, y chỉ sợ vẫn sẽ liên tưởng hướng tới người kia.

Không đợi hai người đã lâu không có thời gian hảo hảo ôn chuyện, Anh Húc Kỳ đã kéo Mộc Tín Xa đi.

“Mạc Mạc, Tín Xa cho ca mượn một chút, từ từ sẽ trả lại đệ.” Anh Húc Kỳ bỏ lại một câu.

Anh Dạ Mạc vẫn không biết Anh Húc Kỳ đến tốt cùng muốn làm cái gì, dù sao nếu Mộc Tín Xa không ngại thì tốt rồi, hấn cùng y cũng không phải thiếu thời gian một chỗ với nhau. Anh Húc Kỳ kéo y tìm một gian phòng VIP đi vào.

“Kỳ Kỳ, đệ muốn theo ta nói chuyện gì?” Mộc Tín Xa hỏi. Không hiểu hấn có chuyện gì muốn nói, còn phải chỉ khai Anh Dạ Mạc?

Y vốn nghĩ cùng Anh Dạ Mạc hảo hảo ngọt ngào một chút, không nghĩ lại sát ra tên Anh Húc Kỳ này, bất quá nhìn hấn thực sự có chuyện trọng yếu muốn nói, được rồi, hấn đành hy sinh một chút thời gian cùng Anh Dạ Mạc ở chung nghe hấn nói.

Xa mặt cách lòng, muốn gặp lúc không thấy được nhau, đợi cho thật sự gặp nhau, không bao lâu lại vội vàng rời đi, cảm giác rất ray rứt.

Y tuy rằng không phải loại người thích cả ngày cùng tình nhân dính một chỗ, bất quá dù sao cũng là kì tình yêu cuồng nhiệt, vẫn sẽ hy vọng cùng đối phương bên người?

“Cái kia. . . Tín Xa, kỳ thật ta có chút chuyện muốn hỏi. . .” Anh Húc Kỳ nói.

“Ân, người hỏi.” Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Đại ca có biết Mạc Mạc thực thích đại ca?” Anh Húc Kỳ mở đầu hỏi.

“Ta biết a Mạc thích ta a, ta cũng thích a Mạc.” Mộc Tín Xa cười, này xem là vấn đề gì?

“Không, không, đệ là nói, Mạc Mạc phi thường, phi thường thích đại ca.” Anh Húc Kỳ sợ Mộc Tín Xa nghe không hiểu ý của hắn, nhấn mạnh lời nói.

“Này. . . ? Vì sao đệ lại cảm thấy được như vậy?” Ngay cả bản nhân y cũng không nghĩ, thật không biết Anh Húc Kỳ sao lại nghĩ như thế ?

Tuy cũng loáng thoáng cảm giác được, còn hơn chính y thích hắn, Anh Dạ Mạc đối y thích hơn rất nhiều.

Bất quá cũng thực bình thường phải không? Nếu nói y thả năm, sáu thành tâm lực để đạt tình cảm đối phương, thì hắn ít nhất phóng bảy, tám phần tâm lực ,hiển nhiên so với y hơn không ít.

“Chính là cảm giác a.” Anh Húc Kỳ nói.

“Cảm giác. . . ? Ha ha. . . Kỳ Kỳ người thật sự rất đáng yêu . . .” Cái gì tên là cảm giác? Thật đúng là lý do thú vị.

“Tín Xa, đệ là nói thật.”

Ngừng một chút, Anh Húc Kỳ lại tiếp tục nói.

“Đệ cùng Mạc Mạc cảm tình tốt lắm, đệ hiểu y, cho dù chuyện gì y cũng không nói, đệ cũng có thể hiểu.”

(Đoạn này y là a Mạc – a Xa , còn hắn là a Kỳ ~)

Hắn bình thường có điểm trì độn, nhưng có lẽ từ nhỏ cảm tình hai người đặc biệt tốt, hơn nữa Anh Dạ Mạc không thường giải thích y là tình nhân của hắn, cho nên mỗi khi cảm xúc y bị dao động, mặc dù y không nói, hắn tổng cảm thấy có thể loáng thoáng cảm nhận được .

Cùng Mộc Tín Xa kết giao cũng là như vậy, cho dù y ở trước mặt người khác biểu hiện thật sự âm trầm, thậm chí cũng không nói hai người ở chung lúc đó, nhưng hắn tin tưởng không chỉ có mình hắn cảm nhận được , các ca ca khác hắn cũng nghĩ như vậy?

Đối với Anh Dạ Mạc sợ người lạ như vậy, tâm phòng hải tử nặng nề, hiện tại không hề giữ lại cảm tình mà phó xuất cho Mộc Tín Xa .

Mộc Tín Xa nhìn mặt Anh Húc Kỳ thật sự cảm thấy được y không nên phản bác gì, hơn nữa y cũng từng nghe Dạ Mạc đề cập qua, trên đời này hiểu y nhất chỉ sợ là Anh Húc Kỳ

Cho nên thoát nhìn qua, lời Anh Húc Kỳ nói rất nhiều lại có vài phần chân thật ..

“Tín Xa, đại ca đối Mạc Mạc nhà chúng ta có thật tâm không?” Anh Húc Kỳ nhìn y không trả lời, lại hỏi thẳng.

Chân tâm? Vấn đề này lại hỏi Mộc Tín Xa .

Y sẽ có chân tâm sao? Y cũng không cảm thấy được sẽ dùng chân tâm đối một khúc tình cảm, y chỉ đúng lúc nắm chắc mà thôi, mặt khác , y chưa từng nghĩ qua.

Bất quá y đối Anh Dạ Mạc quả thật là khác thường, đã dùng không ít tâm huyết, ngay cả chính hắn cũng hiểu được có thể giống như bây giờ cùng anh đêm mạc duy trì trứ”Tình nhân” quan hệ, đã muốn không quá giống phong cách của hắn .

Bất quá y đối Anh Dạ Mạc quả thật đặc biệt, đã dùng không ít tâm huyết, ngay cả chính bản thân y cũng không thể hiểu được có thể cùng Anh Dạ Mạc duy trì quan hệ “Tình nhân”, đó không phải phong cách của y .

Trước kia, y đều cùng những người khác kết giao ngắn ngủi cũng là do quan hệ thân thể, nếu nói về tình cảm, y căn bản thấy không cần thiết.

Nếu cuối cùng cũng rời đi, cần gì theo đuổi tình cảm?

Có điều y cũng cảm thấy dị thường, y chỉ giải thích : bởi vì Anh Dạ Mạc cùng y tương phùng gặp nhau, cũng phải bỏ ít khí lực mới thành người yêu, cho nên y mới không giống trước kia rất chán ngán mà xa nhau.

“Đệ hỏi như thế khiến đại ca mất hứng sao?” Anh Húc Kỳ nhìn Mộc Tín Xa vẫn không nói, còn tưởng rằng là hắn nói sai chỗ nào.

“Không có, chính là, ta không hiểu đệ sao lại hỏi như vậy?” Mộc Tín Xa hỏi lại hắn, y cũng không cảm thấy được tuy Anh Húc Kỳ trì độn nhưng lại nhìn ra được manh mối gì.

“Đệ suy nghĩ. . . Mạc Mạc nó. . . Có nói với đại ca qua chuyện của cha mẹ nó không. . . ?” Anh Húc Kỳ thử tính hỏi, đổi đề tài.

Hắn không biết rốt cuộc Anh Dạ Mạc có nói cho Mộc Tín Xa biết đoạn quá khứ không muốn nhớ lại kia? Không biết y tin tưởng Mộc Tín Xa đã tới mức nào?

“Àn, này ta biết.” Mộc Tín Xa gật gật đầu.

Mạc dù hơi kinh ngạc, nhưng cũng do vậy làm Anh Húc Kỳ càng thêm xác định Anh Dạ Mạc thực thích Mộc Tín Xa, cũng tin tưởng y, cho nên mới đem bí mật sâu nhất nói cho đối phương.

Chuyện này trừ bỏ Anh gia người nhà bọn họ ra, cũng không có người nào biết được.

Có lẽ, Mạc Mạc đã đem Tín Xa trở thành người nhà mà đối đãi ?

Có thể làm Anh Dạ Mạc rộng mở lòng dạ, vốn là một chuyện tốt, nhưng Anh Húc Kỳ lại không khỏi cảm thấy lo lắng, bởi vì hắn không hy vọng Anh Dạ Mạc lại bị thêm thương tổn gì nữa. . .

Tính cách Anh Dạ Mạc, là loại một khi đã nghiêm túc thì sẽ toàn tâm toàn lực, nếu Mộc Tín Xa không đáp lại ngang với y, hắn sợ Anh Dạ Mạc sẽ rất vất vả.

Thật ra không phải hắn không tin nhiệm Mộc Tín Xa, hắn chỉ lo lắng cho Anh Dạ Mạc thôi.

“Àn. . . Vậy đại ca biết. . . Mạc Mạc từng có một đoạn thời gian không mở miệng nói chuyện không?” Anh Húc Kỳ lại nói. Không biết Anh Dạ Mạc có đem cả việc này nói cho Mộc Tín Xa?

“Này. . . Ta không biết. . .” Y không biết Anh Dạ Mạc còn có quá khứ như vậy.

Anh Húc Kỳ nghĩ nghĩ, ở trong lòng hạ quyết định, mơ hồ kể lại đoạn thời gian ngày trước của a Mạc.

Anh Dạ Mạc vừa đến Anh gia cũng là mười ba tuổi, cá tính cũng dị thường sợ người lạ, phụ thân bọn họ, cũng chính là Lí Khiêm, nói y vì chuyện gì mà không muốn mở miệng nói chuyện.

Sau này bọn họ mới biết được, là bởi vì chính mắt chứng kiến cha mẹ mất đi khiến y kinh hách quá độ.

Giữa lúc đó y cũng bị thương rất nặng, nếu Lí Khiêm không phát hiện y hơn nữa không khẩn cấp cứu y, chỉ sợ y mất máu quá nhiều mà chết. Tuy rằng mệnh được cứu sống, nhưng người thân mất đi khiến y không muốn mở miệng nói một câu.

Y không chỉ không mở miệng, cũng không thích người khác tùy tiện tiếp cận y, bất cứ lúc nào, toàn thân cao thấp đều lộ ra tư thế phòng bị, mặc kệ ai cùng y nói chuyện, y cũng không đáp lại.

Tình trạng vẫn giằng co nửa năm, đột nhiên ở một ngày nào đó, y cuối cùng nguyện ý mở miệng, không biết có phải lâu ngày không nói chuyện, cảm giác y nói đến nói đi có phần không trôi chảy, lại qua một đoạn thời gian mới có phương pháp hoàn chỉnh biểu đạt ra ý nghĩ của y.

Mà sau này theo chân bọn họ càng ngày càng quen thuộc, y mới buông tâm phòng, bắt đầu nguyện ý đi tiếp cận bọn họ, thậm chí cũng nguyện ý cho bọn họ theo y, tất cả đã là chuyện hai năm trước.

Anh Dạ Mạc thật sự không phải loại người sẽ nguyện ý kết giao gần gũi, cho dù là bọn hắn, cũng phải mất nhiều khí lực mới có biện pháp khiến y ở trước mặt bọn họ tự tại như vậy. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Mà Anh Dạ Mạc hiện tại, lúc nói chuyện đôi khi cảm giác được y rất lạnh nhạt, có lẽ bởi vì y không hiểu được cách biểu đạt ? Hơn nữa người ngoài cũng không giống huynh đệ trong nhà, nguyện ý yêu thương y,

thường thường gặp được cá tính lãnh đạm của y, vấp vấp muốn khai toả, căn bản không có khả năng tiếp cận y.

Cho nên chỉ trong đoạn thời gian ngắn mà y đã dờ tâm phòng đối với Mộc Tín Xa, thật sự làm cho tất bọn họ không tin vào mắt, Anh Húc Kỳ cũng có thể cho rằng, đại khái là Anh Dạ Mạc thực thành tâm mới có thể như vậy?

“Cho nên, Tín Xa, đệ thật sự muốn biết, đại ca thật sự thích Mạc Mạc sao? Nếu không xác định được, vẫn nên rời khỏi Mạc Mạc, đệ không muốn a Mạc đối với đại ca tình cảm quá sâu. . .” Anh Húc Kỳ còn thật sự thỉnh cầu Mộc Tín Xa.

“Kì Kỳ. . . Cho dù đệ nói như thế. . . Ta cũng không thể cam đoan với đệ. . ? Cho dù hiện tại ta toàn tâm toàn ý. . . Có thể cam đoan tình cảm chúng ta trong lúc đó sẽ không xảy chuyện xấu sao ? Có lẽ có một ngày kia ta không thích Mạc. . . Hoặc là Mạc không thích ta. . . Như vậy. . . Đệ nói sao. . . ?”

Mộc Tín Xa thủy chung không muốn buông thả tình cảm cũng là do lý do này, y mới không tin cái gì gọi là vĩnh cửu ,ngu xuẩn.

Nếu tình cảm kết giao trong lúc đó có thể đơn thuần theo định nghĩa, y cũng không bị phản bội phải không?

“Đệ mặc kệ sau này, đệ chỉ hỏi đại ca hiện tại có toàn tâm hay không? !” Anh Húc Kỳ đột nhiên chấp nhất, hẳn chỉ muốn biết hiện tại Mộc Tín Xa dùng thủ đoạn gì cùng Anh Dạ Mạc kết giao là được rồi.

“Được rồi, ta là toàn tâm.” Mộc Tín Xa nói xong, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có phần giả dối. Y biết nếu không nói như thế, chỉ sợ không chỉ mình Anh Húc Kỳ, ngay cả các ca ca khác đều đến tham thượng một cước.

Y cũng không nên như vậy, ít nhất y hiện tại cũng thực thích Anh Dạ Mạc, còn không muốn buông tay.

Nói y ích kỷ cũng tốt, dù sao y chính là người như thế.

“Vậy là tốt rồi, như vậy, đại ca hảo chiếu cố Mạc Mạc nhà ta á!”

Anh Húc Kỳ hồn nhiên không biết suy tính của y, nghe hẳn nói vậy thì lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, cũng biết đối phương hỏi không chỉ là cho có lệ.

“Đương nhiên.” Anh Húc Kỳ nói chuyện rất được, hoàn hảo hôm nay hẳn chất vấn không phải là những người khác, nếu không hẳn có thể lộ ra sơ hở.

“Kì Kỳ đại ca nói gì?” Anh Dạ Mạc hỏi Mộc Tín Xa, cuối cùng hai người đã ở một chỗ.

“Đệ ấy nói. . . Nhĩ hảo thích em. . .” Mộc Tín Xa cười, cũng chờ hẳn phản ứng.

“Tên đáng giận này. . .” Hẳn nên sớm dự đoán được, Anh Húc Kỳ kia há mồm lại không xem thời cơ.

“Sao vậy. . . ? Em cảm thấy được a Kỳ thực đáng yêu. . .” Mộc Tín Xa nói.

“Em đừng nghe a Kỳ nói. . . Nghe a Kỳ nói một chút là được rồi. . .” Thật là, cứ nhiên đào hố cho mình nhảy vào.

“Ý của anh là. . . Anh không thích em. . . ?” Mộc Tín Xa cố ý bắt lỗi hẳn; lỗi ngôn ngữ.

“Anh không phải ý kia. . .” Hẳn nên nói làm sao mới tốt? Hẳn đương nhiên thích Mộc Tín Xa a, nhưng lời để cho người khác nói vẫn có điểm oán giận.

“Anh chính là ý tứ này. . .” Mộc Tín Xa quyết định tiếp tục cùng hẳn đùa.

“Tín Xa. . .” Anh Dạ Mạc bắt đắc dĩ cực điểm, hẳn thật sự không phải loại ý tứ này a. . .

“Không cần gọi em. . . Anh đã muốn không thích em. . . Em xem chúng ta chấm dứt tại đây đi. . .” Mộc Tín Xa diễn nhiệt liệt, còn phải cố nhịn không cho mình cười.

” Không cho phép em nói như thế, anh không đáp ứng chấm dứt!”

Anh Dạ Mạc có điểm phát hỏa, gì chứ? Mộc Tín Xa nói muốn cùng hẳn chấm dứt? ! Lời chia tay là có thể tùy tiện lấy ra vui đùa sao? !

Bị hấn rống, Mộc Tín Xa hơi sững sốt một chút, y dường như đùa đến phát hỏa?

Bàn tay to lớn kéo Mộc Tín Xa vào trong lòng, hấn hưng hăng hân lên miệng y, hơn nữa ra tiếng cảnh cáo y.

“Sau này không được tùy tiện nói tới chuyện chấm dứt , nghe rõ không, anh không cho phép! Tuyệt đối không cho phép! Em chỉ có thể theo anh cùng một chỗ, đã biết chưa? !” Anh Dạ Mạc bá đạo nói.

Nghe những lời này trong nháy mắt, Mộc Tín Xa kinh giác trong lòng giống như có thứ gì đó bị va phải, tim đập cũng dừng nửa nhịp, điều này khiến y bối rối.

“Hảo thôi. . . Tha thứ em. . . Là em không đúng. . . Em sẽ không nói nữa. . .” Mộc Tín Xa hống hấn, cũng lựa chọn xem nhẹ cảm xúc khác thường trong lòng kia .

“Àn, không cần nói nữa.” Anh Dạ Mạc gắt gao ôm y, còn nói một lần.

Hấn không muốn Mộc Tín Xa nói ra lời này , cho dù là nói giỡn cũng không muốn.

Hấn thật sự rất thích y , hấn tuyệt đối không muốn chia tay, hấn không có cách nào chịu được Mộc Tín Xa cùng nam nhân khác cùng một chỗ!

“Àn, không nói, không bao giờ ... nói nữa.” Võ vồ lưng hấn, nam nhân trước mắt giờ khắc này tựa hải tử, làm Mộc Tín Xa cảm thấy gấp gáp hấn đúng là một điều kỳ diệu.

Bắt quá ôm hấn cảm thụ độ ấm cực nóng, hảo ấm áp. . .

“Đúng rồi, Dạ Mạc, anh không phải đã giúp em tìm được người rồi sao ?” Đột nhiên đem đề tài chuyển đổi, Mộc Tín Xa sợ chính mình nếu không mở miệng nói chút gì, sẽ vùi vào đồng không khí khiến y không thể giải thích. . .

“Thiếu chút nữa đã quên.” Anh Dạ Mạc lúc này mới buông Mộc Tín Xa ra, hấn đi đến trước ngăn kéo, lấy ra vài tờ giấy.

“Là hấn đúng không? Địa chỉ của hấn ở trên đây .”

Lúc Mộc Tín Xa nhờ hấn tìm người, Anh Dạ Mạc cũng dụng tâm giúp y tìm xung quanh khu phụ cận, tuy tìm mất chút thời gian, nhưng hấn vẫn tìm được đối phương .

Mộc Tín Xa nhìn đồng tư liệu, còn có tấm ảnh, đúng vậy, kia đúng là người y muốn tìm.

Nắm chặt tấm ảnh , y nhất định muốn hấn trả giá đại giới!

“Hấn thật sự. . . Là tình nhân của em. . . ?” Anh Dạ Mạc hỏi, hấn không quên Mộc Tín Xa đã từng nói qua.

Ngay từ đầu Mộc Tín Xa nghe không hiểu suy nghĩ của hấn, đến sau mới nhớ lúc trước có đùa hấn, không nghĩ tới Anh Dạ Mạc lại tin.

“Nếu đúng như vậy. . . Thì làm sao. . . ?” Mộc Tín Xa vẫn không thay đổi bản tính, lại muốn đùa hấn .

“Cùng hấn chia tay, em hiện tại là của ta!” Anh Dạ Mạc trực giác trả lời , ngữ khí nghe ra muốn bao nhiêu bá đạo liền có bấy nhiêu bá đạo.

“Anh thật sự rất bá đạo ác. . .” Mộc Tín Xa cười, phản ứng này y rất thích .

“Anh rất nghiêm túc.” Anh Dạ Mạc bên nói bên tới gần Mộc Tín Xa, đưa y ấn lên tường.

Mộc Tín Xa cười không đáp, y cảm thấy được đã bị phản ứng cùng hành động của hấn thật sự vui vẻ. Vì sao y lại cảm thấy Anh Dạ Mạc đáng yêu chứ?

Thở dài, thân thủ nâng trụ cằm Mộc Tín Xa , Anh Dạ Mạc bắt đầu đối miệng y gặm cắn .

Mộc Tín Xa là của hấn, nói gì hấn cũng không cho nam nhân khác. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

(Chương này y là a Xa , còn hần là a Vọng / a Mạc / a Ngưng/... tùy theo hoàn cảnh ^^~)

Không gặp Mộc Tín Vọng cũng đã qua chín năm.

Chín năm này, Mộc Tín Xa không có một ngày buông tha tìm hần, biết hần trốn đi , lại không nghĩ hần trốn ở Tây Khu, khó trách y tập trung lực lượng lục kiếm cả Đông Khu, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Mãi cho đến năm trước, có người nói ở Tây Khu thấy thân ảnh hần, y mới bắt đầu đến Tây Khu tìm người, lúc trước thật vất vả tìm được mấy tên phụ trách chiếu cố hần, vốn tưởng có thể nắm giữ hành tung của hần, lại không nghĩ vẫn bị xiêm áo một đạo, bị hoảng một phen.

Cuối cùng ông trời cũng không phụ mình , cho y gặp Anh Dạ Mạc, có a Mạc giúp y, hơn nữa trên địa bản của hần, tìm người quả nhiên thuận lợi rất nhiều.

Mộc Tín Vọng trước mắt cùng trong trí nhớ của y khác rất nhiều, trước kia một thân cường tráng màu mạch, hiện giờ lại có vẻ gầy yếu tái nhợt, y tìm hần không được cũng là hiển nhiên, nam nhân này đại khái là ngay cả cửa cũng ít ra khỏi?

Nhưng cho dù như vậy, y thủy chung không quên ghi tội của hần khắc sâu từng ngày vào trong đầu, cho dù người trước mắt gầy không ít, y vẫn nhận ra được!

Y sẽ không quên nam nhân này từng gây cho y đau khổ, nếu không phải hần, y sao có thể biến thành bộ dạng hiện tại?

Bị Mộc Tín Vọng cường bạo sau mấy ngày , Mộc Tín Xa hoàn toàn mất hồn, thứ gì ăn cũng không vô, đến cả thanh âm đều nghe không được, nói cái gì cũng chưa nói, việc gì cũng không muốn làm.

Trái đất vẫn đang quay, cũng không cảm giác được ban ngày hay ban đêm. Chính là, y, vì sao còn sống?

Không biết từ nơi nào truyền đến một thanh âm, kêu gào y phải lập tức thoát khỏi nơi này, thế là vài ngày sau, y một người đi ra ngoài.

Y vô mục đích, an vị lên xe, mà mục đích, là không có.

Chỉ cần thoát khỏi nơi khiến cho y hít thở không thông kia, là quá đủ.

Vô tri vô giác vài ngày, tiền trên người y cuối cùng cũng tiêu hết . Vốn lúc đó khởi ý muốn trốn, không mang nhiều tiền trên người, cũng không nghĩ phải đi đâu, chờ khi y hoàn hồn, đã phát hiện mình đi tới một nơi không biết tên, một nơi y chưa từng đi qua .

Đại khái y đã đi rất xa? Y nghĩ.

Tuy rằng chỗ thành thị này với y mà nói là hoàn toàn xa lạ, nhưng đã là gì? Con người một đêm cũng có thể trở nên xa lạ , này thì tính là gì?

Y tiếp tục nện bước từng nhịp nặng trĩu , sắc trời đã dần dần tối , y không biết có thể ở đâu đêm nay? Chắc rằng chỉ có thể ăn ngủ đầu đường?

Mộc Tín Xa vẫn hoảng hoảng hốt hốt đi từng bước, ở tiền vào một ngõ nhỏ, người phía sau đi theo kéo lại.

Đối phương có ba, bốn người đuổi theo, nhìn sơ trạc tuổi trung niên , sắc mặt bọn chúng khiến y cảm giác thực đáng khinh, xoay người muốn chạy, lại không dự đoán được bọn họ đột nhiên dùng sức kéo y lại.

Nháy mắt, cảm xúc sợ hãi mãnh liệt nảy lên trong lòng y, y cảm thấy mục đích của chúng không đơn thuần. . .

Đối phương nhiều người, hơn nữa mấy ngày này y cũng không ăn cái gì, chìm trong trạng thái suy yếu, căn bản không có khí lực tránh thoát đối phương, miễn cưỡng bị bọn chúng kéo đi.

Bọn chúng đưa y đến một chỗ đất hoang hẻo lánh, vùng này xem qua căn bản không có ai ở, bất an trong lòng y càng ngày càng mãnh liệt, hồi tưởng lại đoạn đối thoại của bọn chúng vừa nói, y đã biết những người này muốn đối y làm gì . . .

Nhưng y ngay cả khí lực phản kháng đều không có. Y muốn chạy trốn, cũng trốn không được. . .

Quần áo bị đàn lũ dã thú lột ra, bàn tay dơ bẩn vẫn không ngừng tiến tới vuốt ve y, cái miệng của y bị bịt kín không thể cầu cứu, lập tức, y thật sự cảm thấy tránh không khỏi . . .

Y thật sự rất hận, y rõ ràng là nam nhân, vì sao ông trời lại cho y khuôn mặt như vậy? Cho dù là Mộc Tín Vọng, hay những tên này, tất cả đều là một dạng!

Thật sự là rất ghê tởm !

Lúc y cơ hồ tuyệt vọng , Anh Lạc Ngưng trùng hợp đi qua, hần xuất hiện đúng lúc cứu vớt y, nên y không bị chịu khổ luân báo. . .

Anh Lạc Ngưng nhìn y khiếp sợ không ít, thế là đưa y mang về cũng an trí ở trong khách sạn, đưa quần áo sạch sẽ cho y tắm rửa, còn đưa đồ ăn nóng hổi tới muốn y ăn.

Nín chịu nhiều ngày, đến lúc khi ăn món cháo nóng hổi phải phun ra, tuy rằng không khóc, nhưng mắt y cũng ngấn lệ.

Thật sự thật lâu, thật lâu. . .

Anh Lạc Ngưng ở một bên nhìn y thương tâm khổ sở, cái gì cũng không nói cũng không hỏi, chỉ im lặng làm bạn y, thẳng đến khi y khóc đến mệt mà ngủ ,hần mới rời khỏi.

Ngày hôm sau tỉnh lại , y mới cảm giác bản thân tốt hơn nhiều, cũng dần dần hồi phục khả năng suy nghĩ .

Buổi chiều, Anh Lạc Ngưng đến xem y, y lúc này mới phát hiện nguyên lai Anh Lạc Ngưng cùng y có điểm giống nhau, tuy rằng là nam nhân, nhưng cũng có khuôn mặt xinh đẹp (cả 2 là dụ thụ và là thụ !). Có lẽ bởi vì điều này, y đột nhiên cảm thấy người trước mắt rất gần gũi, khiến y an tâm không ít, hướng hồ còn là đại ân nhân đã cứu y.

Ngày đó, y cùng Lạc Ngưng ngồi yên tại chỗ, bất tri bất giác hàn huyên rất nhiều chuyện, Anh Lạc Ngưng tuy rằng nhìn như mảnh mai, nhưng đã có ý chí kiên cường cùng ý nghĩ thành thực, dưới góc độ này, y cảm thấy kém hơn.

Cho nên, y nảy ra một ý tưởng mới, y nói cho chính mình, không nên cứ tiếp tục hối tiếc, chuyện đã xảy ra thì phải đối mặt.

Hơn nữa, y muốn tìm Mộc Tín Vọng nói ra câu giải thích mới được!

Hạ quyết tâm, y ở khách sạn tĩnh dưỡng vài ngày liền trở về , trở lại nơi làm y thống khổ hít thở không thông.

Nhưng ai có thể dự đoán trước được, ngay lúc y trở về hậu không vài ngày, thậm chí còn không kịp tìm Mộc Tín Vọng hỏi vì sao đối y như vậy, y lại mất bóng dáng, rốt cuộc không trở về.

Trở ngại của y chính là không có câu trả lời thoả đáng, vì thế trong cuộc sống luôn chuyện đêm đó mà hàng đêm đang ngủ liền bừng tỉnh.

Càng làm cho y trở tay không kịp nữa là, một năm sau phụ thân bởi vì sức khỏe mà phải nhập viện tĩnh dưỡng , ngăn cản người ngoài biết được thân thể hần không khỏe, thế là lập tức tuyên bố muốn cho y tiếp quản Mộc Tuyền Bang.

Năm ấy y mười chín tuổi, căn bản cái gì cũng không hiểu, lại ở một đêm tỉnh lại biến thành Đại đương gia Mộc Tuyền Bang.

Tại nơi cuộc sống hỗn loạn thất chặt, đối mặt tất cả là đem những người khác kéo xuống , y không ngừng bức bản thân cao ngạo hơn, khờ dại trước kia phải hoàn toàn hủy diệt, trở thành người đội lên một lớp mặt nạ.

Mà một điều chán ghét ngoài sắp đặt của y chính là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thú, lại ngoài ý muốn trở thành vũ khí sắc bên của y, y thật không ngờ sẽ có một đồng nam nhân mơ ước sắc đẹp của y. Vì muốn toàn thiện ưu thế, y mới bắt đầu để tóc dài, thậm chí nhuộm lên một màu hồng nhạt. (đã hiểu lí do a~).

Mỹ nhân kế, cũng là một loại mánh khoé.

Nam nhân thật đúng là loại sinh vật đáng buồn đến cực điểm, chỉ cần y hơi chút khoe khoang phong tình làm nũng, khiến bản họ cận kề cái chết cũng không biết.

Trước kia là Mộc Tín Xa khờ dại đơn thuần đã chết rồi, Mộc Tín Xa hiện tại, chỉ cần vì mục đích, có thể không từ thủ đoạn, kể cả khi y bán đứng chính bản thân cũng không sao cả.

Dù sao y sớm đã muốn như vậy . . .

Mộc Tín Vọng làm Mộc Tín Xa thống hận chính là lý do này: làm cho bản thân y biến thành loạn thất bát tao, sau đó y lại giống không có việc gì phát ổng tay áo mà đi.

Y sẽ không bỏ qua cho Mộc Tín Vọng, y nhất định bắt hắn trả giá đại giới! Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

(Ân ~, chương này y là a Xa, còn hắn là a Vọng/ ...)

“Người là. . . Tín Xa. . . ?” Mộc Tín Vọng ngẩng đầu, thấy người vào cư nhiên là Mộc Tín Xa?

Mộc Tín Xa trong trí nhớ của hắn không giống nhau. Trong ấn tượng của hắn là Mộc Tín Xa để tóc ngắn, hiện giờ lại để quá dài, năm đó để tóc ngắn y thoát nhìn cũng đã đủ xinh đẹp, không nghĩ tới qua vài năm sau, y càng thêm xinh đẹp động lòng người, hơn nữa màu tóc phần hồng kia, thật sự làm người ta rất khó dời tầm mắt.

Đối với một tội nhân như hắn mà nói, lực hấp dẫn của Mộc Tín Xa không giảm, ngược lại càng thêm gấp bội.

Thiên hạ hắn quen thuộc mê luyến, giờ phút này lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, trên người cũng không những tản mát ra hơi thở rét lạnh.

Y như vậy, đối Mộc Tín Xa mà nói là rất xa lạ.

“Không được gọi tên ta, người không có tư cách kia.” Lời của Mộc Tín Xa, làm hiện tại người ta có thể thấy được lạnh như băng.

“Thật không nghĩ tới chính là đệ. . .” Mộc Tín Vọng thật không ngờ, người một mực tìm hắn cư nhiên chính là Mộc Tín Xa? Y không phải hận đến không muốn gặp hắn sao?

Mộc Tín Xa không đáp lại hắn, chỉ kéo ghế ngồi trước mặt hắn, vắt chân trước ngực, một bộ tư thái lãnh ngạo.

Đối diện Mộc Tín Vọng cũng đang ngồi trên ghế, bất quá chính xác mà nói, là bị trôi vào ghế không thể động đậy.

“Đệ. . . Mấy năm nay. . . Cũng khỏe đi. . . ?” Mộc Tín Vọng lại hỏi.

“May mắn, đương nhiên rất tốt.” Ngữ khí Mộc Tín Xa vẫn lạnh như băng như trước.

“Là vậy a. . .” Mộc Tín Vọng chưa sót cười cười. Xem ra không sao là tốt rồi. . .

“Ta không phải đến ôn chuyện với người, ta chỉ hỏi người hai vấn đề.”

Mộc Tín Xa hận không thể làm tên trước này biến mất, nhưng cái chết của hắn trước mắt, trước hết y phải biết rõ vài thứ.

“Đệ muốn hỏi ta vì sao lại đối với đệ làm ra loại chuyện kia đi. . .” Mộc Tín Vọng nói.

Hắn sao mà không biết Tín Xa muốn hỏi cái gì? Vì chuyện kia , hắn đã chồn đã chín năm, ai kêu hắn thật sự không có thể diện gặp Mộc Tín Xa, cũng không cho rằng y sẽ tha thứ hắn.

“Nói đi.” Mộc Tín Xa nói, ánh mắt thủy chung lạnh lùng.

Có thể nói, Mộc Tín Vọng kỳ thật cũng không muốn nói. Nhưng hắn cũng muốn, có lẽ hắn thiếu Mộc Tín Xa một lời giải thích? Hiện giờ, Mộc Tín Xa không phải muốn hắn giải thích sao?

“Tín Xa. . . Ta yêu đệ. . .” Mặc dù có điểm chần chờ, Mộc Tín Vọng vẫn nói ra bí mật nhiều năm nay giấu ở sâu đáy lòng.

Mộc Tín Xa không phải chưa nghĩ tới, nhưng là một khi từ miệng người này nói ra, vẫn làm y kích động.

“Mộc Tín Vọng! Người có biết người đang nói gì không? Chúng ta chính là có quan hệ huynh đệ huyết thống!” Mộc Tín Xa cảm tức.

“Ta biết, ta đều biết. . . Nhưng ta thật sự yêu đệ. . . Tín Xa. . .”

Hắn đương nhiên biết đây là chuyện luân lý cấm nghịch, bởi vì biết hắn mới thống khổ, hắn có thể làm gì? Nếu hắn có biện pháp không chế tâm can, cũng không làm ra loại chuyện hồ đồ này.

Hắn là thương y, thậm chí trong khoảng thời gian đó tới nay, hắn một khắc cũng không quên nhớ y. . .

“Mộc Tín Vọng!” Rất hoang đường , cư nhiên mà... mà ... nói hắn yêu mình? !

“Ta thật sự không có ý đả thương đệ. . .Đệ nhất định rất hận ta đi. . . ?”

“Không có ý? Đều đã làm còn dám nói người không có ý? !” Đây lại là chuyện gì? Nào có khó khăn bị coi thường mà hắn đối y làm ra loại chuyện này?

“Tín Xa. . . Ta yêu đệ. . . Đối với việc ta từng làm. . . Ta xin lỗi đệ. . .”

“Xin lỗi? Người thực cảm thấy xin lỗi sẽ hữu dụng?”

Cười chết người, nếu câu xin lỗi này là lúc trước hắn nói với y, y còn có thể tha thứ cho hắn. Nhưng đã qua lâu như thế, câu xin lỗi này căn bản không hề ý nghĩa .

Y từ đó tới nay chịu nhiều giày vò, hắn chỉ nói một câu xin lỗi sẽ tiêu tan hết thấy?

“Tín Xa. . . Ta. . .” Mộc Tín Vọng muốn nói thêm gì đó, nhưng Mộc Tín Xa không cho hắn tiếp tục nói.

“Đủ rồi. Vấn đề thứ hai, người vì sao không nói một tiếng đã rời đi?” Mộc Tín Xa lại hỏi.

“Ta nghĩ đệ sẽ không muốn gặp ta. . . Mà ta cũng không biết nên làm sao đối mặt với đệ. . .” Mộc Tín Vọng lúc trước bởi vì vậy mới lựa chọn rời khỏi, cũng có thể nói sợ đối mặt y nên mới đào tẩu .

“Ý của người là, người không mang theo cái đuôi đã chạy trốn?”Ánh mắt Mộc Tín Xa lại lạnh rét, lý do như thế căn bản y không chấp nhận.

Thật sự rất buồn cười, y cũng chưa trốn khỏi, hắn hại người lại chạy được rất xa?

“Ta chỉ có thể làm như vậy. . .” Mộc Tín Vọng cảm thấy lúc ấy y vô lực phản kháng , chỉ cần nhớ tới khuôn mặt Mộc Tín Xa khóc, ngay cả một chút dũng khí đối mặt y đều không có.

“Đúng vậy, người đi nhưng thật ra thống khoái! Người có nghĩ tới bởi vì người hèn nhát,vị trí bang chủ lại rơi trên người ta đi? Người có nghĩ tới ta lúc ấy mới mười chín tuổi, có thể đối mặt được với đám người ác hiểm kia sao? Người có nghĩ tới đều là bởi vì người làm hại ta , đành phải thừa nhận tất cả chuyện ta không muốn thừa nhận không? !” Mộc Tín Xa gào thét nói ra.

Nếu không phải hắn, y sao có thể biến thành như vậy? !

Đối mặt một chuỗi chất vát của Mộc Tín Xa, trong lòng Mộc Tín Vọng chấn động. Hắn, chưa từng nghĩ qua chuyện này. . .

Lúc ấy hắn chỉ nghĩ, rời khỏi Mộc Tín Xa, y không thấy hắn tự nhiên sẽ không thống khổ , hơn nữa sau này vị trí bang chủ cũng có thể cho y, coi như bồi thường.

Nhưng hắn không nghĩ tới, này hết thấy đều gây gánh nặng cho Mộc Tín Xa.

Đúng vậy, hắn lại thật không ngờ? Lão đệ hay theo hắn làm nũng, lão đệ khờ dại không có tâm cơ, sao có biện pháp giữa những trường hợp đó?

Xem ra những gì hắn cho là đúng , tự cho là mình thương y, hiểu y, tự cho là hy sinh bản thân giúp đỡ y , lại không nghĩ tới sẽ biến mọi chuyện ngược lại, đưa y đẩy vào vực thẳm.

“Tín Xa. . . Ta thật có lỗi. . .” Mộc Tín Vọng chỉ có thể ân hận, nhưng hắn biết hối hận cũng không làm được gì, hắn thiếu Mộc Tín Xa nhiều lắm, rất nhiều .

Lại nghe được lời xin lỗi, Mộc Tín Xa cảm thấy được y sắp điên rồi, y vài năm nay chịu ủy khuất, không phải vì một câu xin lỗi là có thể giải quyết ?

Để nghi vấn ở trong lòng nhiều năm , đáp án thật mỉa mai, phải không?

Quên đi, đủ rồi, y không muốn nghe tiếp .

Như vậy, cũng nên đến lúc làm người trước mặt cùng y biến mất .

Mộc Tín Xa lấy ra một con dao nhỏ, ở trong tay thường thức, dao mặc dù không lớn, lại đủ sắc bén .

Mộc Tín Vọng đầu tiên có điểm giết mình, lại nhìn ánh mắt y, đã hiểu được y thật sự muốn lấy tánh mạng hắn. Hắn nghĩ , bản thân nên trả giá đại giới , ẩn dấu nhiều năm, cái gì cũng chưa có thể giúp được y, ngược lại lại làm cho y càng thống khổ.

Nếu hắn từ trên đời hoàn toàn biến mất có thể làm cho y có sống tốt hơn, cũng không có gì phải sợ nữa.

“Nếu giết ta có thể giải thoát cho đệ , đến đi.” Mộc Tín Vọng nhắm mắt lại, hắn đã chuẩn bị nhận cái chết .

Mộc Tín Xa cầm con dao, đi đến trước mặt hắn, không chút do dự đem con dao kia chậm rãi đâm vào ngực hắn, tuy rằng không quá mạnh mẽ, vẫn bắn ra máu dính trên người y.

Y không rút dao ra, chỉ lui trở lại trên ghế , nhìn ngực hắn chậm rãi chảy máu, nhìn hắn dần dần mất đi ý thức đến không nhúc nhích.

Đến khi, Nghiêm thúc đến đây, đem Mộc Tín Xa thất thần dẫn trở về.

Tác gia trong lời nói:

Cảm thấy Tín Xa là người 2 mặt, nhưng hắn vẫn lạnh lùng, liếm vết thương mà sống a... Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Mộc Tín Xa đã quên y làm sao mà trở về đến nhà, chờ y phát hiện , thì y đã nằm ở trên giường trong phòng của mình, quần áo dính máu đã được thay qua.

Nhìn về phía cửa sổ trong suốt, nguyên lai sắc trời đều đã tối? Rõ ràng nhớ rõ ra cửa là buổi sáng, sao bây giờ bầu trời đã tối đen?

Không biết có phải do nằm đã lâu, Mộc Tín Xa cảm thấy mệt mỏi, y đẩy chăn qua một bên, chậm rãi xuống giường.

Có lẽ nên đi tắm? Y nghĩ.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước nóng,giữa朦胧 lung, mơ hồ thấy Mộc Tín Xa ngồi bên cạnh bồn tắm , vòi hoa sen trên đỉnh đầu không ngừng xối vào y, tuy nói muốn ngâm nước , nhưng ngay cả quần áo y cũng chưa thoát, chỉ ngồi yên tại chỗ duy trì tư thế vài phút.

Y cảm thấy buồn nôn.

Cũng đã qua lâu rồi , nhưng vì sao y vẫn ngửi được mùi máu tươi? Rõ ràng trên người y đến một giọt máu cũng không có a. . .

Thuận theo dòng nước chảy trên khuôn mặt, cũng kèm theo nước mắt chảy xuống .

Mười tám tuổi tới nay, động lực lớn nhất khiến y lựa chọn sống sót , chính là một ngày nào đó tự bản thân giải quyết Mộc Tín Vọng , y vẫn khắc sâu, chỉ cần hấn chết, đoạn quá khứ kia cũng sẽ đi theo hấn.

Nhưng mà vì sao, Mộc Tín Vọng tuy rằng trước mặt y chết đi ,trong lòng một chút thoải mái lại không có, ngược lại còn cảm thấy hối hận. . . ?

Đây cũng không phải lần đầu tiên giết người, nhưng vì sao y lại cảm thấy đang phát run ? Còn hơn lần đầu tiên giết người , loại cảm giác này luôn làm cho y không thoải mái. . .

Còn có, còn cảm thấy dơ bẩn hơn trước kia, hiện tại cảm thấy bản thân hoàn toàn ô uế.

Mặc kệ trên thân thể, hay tâm hồn. . .

Vì sao ? Mộc Tín Vọng không phải đã chết sao ? Y sao vẫn chưa thể giải thoát?

Y thật sự không hiểu . . .

Vài ngày sau, Mộc Tín Xa lại giống tình trạng mấy năm trước sau khi bị Mộc Tín Vọng chà đạp, hoàn toàn mất hồn, thậm chí càng thêm nghiêm trọng.

Nghiêm túc đến vài lần, mặc kệ lão kêu bao nhiêu lần y cũng không phản ứng; làm bác sĩ đến xem bệnh đều thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, chỉ nói sợ là tâm bệnh quá nặng.

Mộc Tín Xa cả ngày oa ở trên giường vẫn không nhúc nhích, ánh mắt tuyệt vọng đáng sợ, cả người cũng gầy không ít, vốn dung mạo tuyệt sắc nhưng giờ tiêu tụy rất nhiều, xung quanh mắt còn có vài vòng thâm quầng.

Y không chỉ không nói lời nào, cũng không ăn cái gì, chỉ có thể dựa vào bác sĩ tiêm dịch dinh dưỡng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ thân thể y, nhưng bác sĩ nói đây không phải kế lâu dài, còn đề nghị Nghiêm thúc dẫn y tìm bác sĩ tâm lý.

Nếu có biện pháp Nghiêm thúc đã sớm làm, nhưng mặc kệ lúc trước hay hiện tại, Mộc Tín Xa trong lòng thủy chung không muốn thoát ra, cũng không ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ, dùng phương thức cũ tra tấn bản thân, đem bản thân bức xuống vách núi sâu thẳm .

Hiện giờ lại tiếp tục xảy ra, chỉ sợ, càng khó thêm . . .

Có một lần Nghiêm thúc tới, vừa lúc di động Mộc Tín Xa đang vang, bởi vì nhiều lần gọi tới, lão đành phải cầm di động nhìn người gọi rốt cuộc là ai.

Trên mặt biểu hiện tính danh Dạ Mạc, bên cạnh còn có vài mảnh trái tim.

“Thiếu gia, thiếu gia Dạ Mạc gọi tới, thiếu gia muốn tiếp không?”

Kỳ thật Nghiêm thúc chỉ hỏi thử, lão cũng không hy vọng Mộc Tín Xa có thể nghe lời lão gọi, bởi vì đoạn thời gian đó tới nay y đều không phản ứng.

Quả nhiên, Mộc Tín Xa vẫn trong ổ chần không nhúc nhích, Phảng phất tiếng gì cũng chưa nghe thấy, Nghiêm thúc đành phải treo di động, yên lặng rời đi.Sau khi Nghiêm thúc ra ngoài, Mộc Tín Xa mới kéo chăn ngồi dậy.

Y giống như vừa mới nghe được tên Anh Dạ Mạc?

Thân thủ cầm di động, phát hiện mười cuộc gọi nhờ đều là của Anh Dạ Mạc; tin nhắn cũng vậy, đầy cả hộp thư nói đuôi nhau chưa được người đọc.

Mặc kệ là tin nhắn hay gọi nhắn lại, Anh Dạ Mạc phi thường lo lắng tìm y, hỏi y vì sao không tiếp điện thoại? Hỏi y có phải đã xảy ra chuyện? Hỏi có phải hấn làm gì khiến y sinh khí?

Mỗi một tin, đều đại biểu Anh Dạ Mạc đối y rất quan tâm để ý.

Nếu là lúc trước, Mộc Tín Xa nhất định sẽ bởi vì điều này của Anh Dạ Mạc cảm thấy vui vẻ ngọt ngào, nhưng hiện tại, một chút vui vẻ y đều không có.

Y đột nhiên phát hiện, Anh Dạ Mạc cùng y nếu đưa ra so sánh thì hẳn thật là trong sáng, tựa như tờ giấy trắng, tinh thuần vô hại, là người y vẫn hay trêu chọc?

Cũng lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai người như vậy y trêu chọc không nổi, thế giới của y cùng hẳn hoàn toàn bất đồng.

Y không có cách nào làm theo lý trí bị che lấp, luôn thuận theo dục vọng mà thôi.

Dứt khoát nên buông tay?

Khiến Anh Dạ Mạc rời khỏi, rời khỏi thế giới của y, không cần cuốn theo người sạch vào thế giới của bản thân cùng nhau trở nên xấu xí dơ bẩn.

Mộc Tín Xa dùng ngón tay run rẩy gõ đơn giản vài chữ:

“Chúng ta chia tay đi, ta đã chán người, không cần tìm ta.”

Kìm nén gửi đi –

Mộc Tín Xa đem điện thoại ném vào tường, kêu Nghiêm thúc vào thu dọn, cũng nhún nhủ bản thân không bao giờ ... gặp Anh Dạ Mạc nữa, buồn bực quay về trong chăn. Nghiêm Thúc bất đắc dĩ tiến vào thu dọn chiếc điện thoại vỡ nát.

Có thể trong khoảng thời gian khiến Mộc Tín Xa phản ứng lại, ở trong lòng Nghiêm thúc biết, nhiều ít thiếu thiếu gia nhà này rất quan trọng với thiếu gia.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc bị quăng, bị Mộc Tín Xa hung hăng quăng.

Hắn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là Mộc Tín Xa gửi đến một tin nhắn : chúng ta chia tay đi, ta đã chán người, không cần tìm ta.

Mộc Tín Xa là nói thật sao ? Có thể là thật? Bằng không vì sao hắn gọi tới y cũng không bắt máy? Thậm chí có qua tìm y vài lần, y cũng tránh không gặp mặt?

Anh Dạ Mạc cảm thấy được thực bị thương, hắn không nghĩ Mộc Tín Xa sẽ đối mình như vậy, chẳng lẽ bởi vì người hắn tìm kia sao? Hắn cũng tìm theo địa chỉ kia, phát hiện đối phương cũng biến mất.

Bây giờ chỉ có thể tin Mộc Tín Xa nói là đúng, đối phương là tình nhân y, bọn họ lại cùng một chỗ, chính mình bị bỏ rơi.

Nếu Mộc Tín Xa làm được như thế, chưa giải thích đã nói muốn chia tay, giống loại nam nhân gặp cái đã yêu, hắn cần gì phải cố chấp?

Hắn cũng không muốn y !

Tác gia trong lời nói: Thực sự thì Tín Xa tự ti a~, do tâm lý, không muốn cùng Mạc đệ đệ một chỗ. . .
Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

(Mãi mãi y là a Xa , còn hẳn là a Mạc / a Ngạo ^~^, cậu là a Kì / a Ngưng...)

Nói thì dễ, làm thì khó. . .

Thân ảnh cùng thanh âm Mộc Tín Xa một mực xoay đầu hẳn không tiêu thất, khiến hẳn quên cũng quên không được.

Hắn chỉ sợ là thật sự rất thích y. . .

Chuyện Anh Dạ Mạc bị quăng, các ca ca đều biết, nhất là Anh Húc Kì, thật sự phi thường tức giận.

Cậu đã nói riêng với Mộc Tín Xa đừng làm Anh Dạ Mạc thương tâm, kết quả y cứ nhiên vì tình nhân cũ mà Quảng a Mạc, nghĩ đến thật đáng giận !

Cậu hảo muốn đi tìm y lý luận, nhưng đại ca không muốn cậu đi, cậu chỉ có thể tự hờn dỗi.

Nhìn nhìn Anh Dạ Mạc, so với trước kia lại càng phòng bị hơn, nói cũng trở nên càng ngày càng ít, thậm chí cùng Anh Húc Kỳ một chỗ cũng không cười mấy, luôn trong trạng thái xuất thần, căn bản là hồn đã bay mất.

Anh Lạc Ngưng cũng có ý muốn liên hệ Mộc Tín Xa để biết chân tướng rõ ràng, trong ấn tượng của cậu thì Mộc Tín Xa không có khả năng là người như vậy, hay là có lỗi khổ riêng? Nhưng Mộc Tín Xa còn nói cái gì cũng đừng hỏi, y cùng Dạ Mạc đã chấm dứt, sau khi cậu gọi cho y thì cũng cự tuyệt tiếp điện thoại.

Anh Thiên Ngạo vốn cũng muốn tới cửa tìm Mộc Tín Xa nói chuyện, nhưng hấn dùng lập trường gì để tìm y? Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, hấn cho dù tìm Mộc Tín Xa thì sẽ làm gì? Sự thật cũng đã xảy ra trước mắt, cuối cùng chỉ trở mắt đứng nhìn.

Hấn tuy rằng thương Anh Dạ Mạc, nhưng không biết nên làm gì, hơn nữa Anh gia thiếu Mộc Tín Xa một phần ân tình, hấn chỉ có thể lựa chọn im lặng coi như đã trả hết nợ, sau này hai bên không ai nợ ai.

Hấn nhìn Anh Dạ Mạc chán nản cũng không có biện pháp, ngay cả Bất Lạc Thành cũng mấy cuối tuần chưa đi.

Nếu đã như vậy, không bằng cho hấn cùng Anh Húc Kỳ đi du lịch thì tốt hơn, thay đổi tâm tình a?

(=))~ Vì vụ du lịch này nên a Kỳ có một tiểu công a, ha ha).

*_*_*_*_*

Tiểu đảo phía nam.

Chỗ này là đảo nhỏ, Anh gia thường nghỉ phép tới đây nghỉ mát, nơi này phong cảnh tốt, khí hậu vừa phải, ẩm thực cũng hợp khẩu vị.

Một mảnh bờ cát mịn màng được sóng vỗ mỗi nhịp vào lòng, nơi này thời tiết cơ hồ đều tốt, cho nên người đến đây ngắm cảnh cũng không ít, vừa lúc hôm nay là ngày nghỉ, đông người muốn chết.

Bởi vậy Anh gia tổng hội không lựa chọn những dịp có nhiều đoàn du lịch, chỉ chọn mùa ế khách mới tới nghỉ mát, như vậy mới có thể thả lỏng hưởng thụ, chính là, hành trình lần này là bị Anh Thiên Ngạo bức đi.

Anh Dạ Mạc ngồi trên bờ cát, bởi vì vết sẹo trên người, dù trước mặt a Kỳ thì hấn luôn luôn mặc cả quần áo nhảy xuống biển. Hấn vừa mới bơi một lát, lại tiến lên bờ nghỉ ngơi, quần áo trên người cũng sớm ướt sũng làm dính vào da thịt, khiến cho vết sẹo trước ngực có điểm mờ hồ hiện ra, hấn cầm một chiếc khăn chắn lại, ngồi chờ Anh Húc Kỳ.

Anh Dạ Mạc biết, các ca ca bởi vì lo lắng cho mình mới muốn cho hấn tới đây khuây khoả, mà chính hấn cũng hiểu được nên nhân cơ hội hảo hảo thu thập tâm tình.

Dù sao hấn vốn cùng Mộc Tín Xa hết thấy là hoang đường, không phải sao?

Lúc đầu hoang đường, sau lại hoang đường chấm dứt. . .

Coi như hết, vì nam nhân đó, hấn sớm trở lên không còn là chính mình nữa, hiện giờ bị Quảng thì cũng nên hảo hảo chỉnh lý lại bản thân.

Cho dù không phải vì hấn, cũng nên vì các ca ca lo lắng cho hấn mà tỉnh lại mới được.

Anh Dạ Mạc nhìn Anh Húc Kỳ chơi rất vui vẻ, cơ hồ nửa khắc cũng không muốn lên bờ, hấn cảm thấy bản thân mặc quần áo bị ướt cũng không phải ý hay, vẫn nên đi đổi quần áo rồi chờ a Kỳ lên.

Thế là Anh Dạ Mạc đứng dậy, quay đầu hướng tới khách sạn.

Khi hấn đi ngang khách sạn, thấy quầy bar ngoài trời kia có đám người không biết đang kêu gào cái gì đến náo nhiệt? Hấn không tự giác thay đổi mục đích tiến tới quầy bar, muốn xem thử rốt cuộc là có chuyện gì.

Đứng ở sau một đám người quan sát, Anh Dạ Mạc cao 185cm có thể thấy rất rõ ràng người bị vây ở trong đám người, cùng với chuyện gì đã xảy ra.

Khi nhìn tới người nọ, đồng tử hấn nháy mở to, toàn thân cứng còng .

Quả thực hấn không tin vào mắt? Vì sao Mộc Tín Xa lại ở chỗ này? !

Ở trong nước, hấn dùng hết mọi biện pháp để gặp y nhưng đều vô dụng, vừa ra khỏi nước đã dễ dàng gặp y như thế, này rốt cuộc chính là duyên phận?

Hấn đã quyết định phải hoàn toàn quên được y, ngay cả khi chạm mặt. . .

Nhưng hiện tại không phải suy nghĩ điều này, Mộc Tín Xa bị vây quanh trong đám người, y hành động hấp dẫn ánh mắt Anh Dạ Mạc.

Mộc Tín Xa uống hết một ly rượu lớn, trên bàn còn một đồng ly ngỗng ngang trống không, y uống khiến thần tình đả bình, khuôn mặt vốn trắng nõn, giờ phút này hồng nộn nộn thoát nhìn rất yêu diễm.

Hấn tùy tiện bắt một người hỏi, mới biết được Mộc Tín Xa cùng nam nhân kia đánh đố, nếu đối phương uống thắng y, y sẽ nghe theo xử trí của đối phương.

Nhìn nam nhân đối diện y uống rượu, Anh Dạ Mạc căn bản không cần nghĩ cũng biết nam nhân kia có y đồ gì!

Mộc Tín Xa này thật đáng giận, ai đến cũng – không cự tuyệt sao? Nếu vậy thì tại sao lại cự tuyệt hấn, hấn có điểm nào kém nam nhân trước mắt? !

Tất cả đều là phần nộ, Anh Dạ Mạc trực tiếp đi qua một đồng nhân, thẳng tắp đi đến phía trước mặt Mộc Tín Xa mới ngừng lại, cầm ly rượu của y không cho y uống thêm.

Uống thành cái dạng này, là muốn câu dẫn ai? !

Mộc Tín Xa uống đến cao hứng, ly rượu trong tay lại bị cướp lấy, y ngẩng đầu muốn nhìn là người nào không có mắt dám làm phiền, khi tầm mắt dời lên đối phương mới thất thần.

“Không được uống nữa!” Anh Dạ Mạc ra tiếng ngăn y lại.

Mộc Tín Xa lắc lắc thân mình đứng dậy muốn rời đi, nhưng y vừa đứng đứng lên, nam nhân vừa mới cùng y dẩu rượu cũng đứng lên bắt lấy tay y.

“Chúng ta còn chưa có uống hết người lại muốn đi đâu? Hay người nhận thua ?” Nam nhân nói.

“Không uống . . .” Mộc Tín Xa nói.

“Không uống? Thì là ta thắng? Dựa theo quy tắc trò chơi, người phải nghe lời của ta, theo ta đi đi.” Nam nhân cười, hấn sắp ôm được mỹ nhân về.

“Àn. . .” Mộc Tín Xa thân mình lay động, căn bản y đã quên cùng đối phương đánh đố cái gì?

Thân thủ nam nhân muốn ôm chầm lấy Mộc Tín Xa, lại bị Anh Dạ Mạc một phen đẩy ra.

“Người đây là muốn làm gì? !” Nam nhân không hờn giận nói.

“Người mới là người muốn đối nam nhân này muốn làm gì?” Anh Dạ Mạc hung hung đối phương, cũng ôm lấy thắt lưng Mộc Tín Xa, để y dán lên trước ngực mình.

“Hấn là người của người ?” Nam nhân hỏi.

“Đúng là người của ta, người tìm lầm đối tượng .” Anh Dạ Mạc nói tiếp, ôm càng thêm chặt.

“Bỏ! Tính ta dễ chịu, người dẫn hấn đi đi.” Nam nhân cảm thấy được gặp phải một bụi gai, hấn nhìn bộ dáng Anh Dạ Mạc một bộ cao lớn , hơn nữa theo khí thế nghiêng phẫn tựa hồ không phải dễ chọc, nếu xốc lại căn bản không phải đối thủ của hấn, đành phải thức thời rời khỏi.

“Người của ta ta đương nhiên sẽ mang đi!” Anh Dạ Mạc một phen ôm Mộc Tín Xa đang lấy rượu uống, cũng không quay đầu lại mà tiến thẳng về khách sạn. Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Một tháng qua, Mộc Tín Xa dừng mọi hoạt động, ngay cả bang phái cũng không quan tâm, nếu không phải có Nghiêm thúc trung thành giúp y chống đỡ, chỉ sợ sẽ xảy ra bạo động.

Tìm Mộc Tín Vọng nhiều thời gian như vậy, dùng nhiều thời gian giúp Mộc Tuyền Bang phát triển, nhưng hiện tại y lại cảm thấy mất đi phương hướng.

Y không biết kế tiếp nên làm gì? Cũng không biết y nên làm gì?

Có đôi khi, hẳn lại nhớ tới Anh Dạ Mạc, nhớ thanh âm của hắn, nhớ biểu tình bị chính y đùa đến không biết làm sao, nhớ hắn ôm y, hôn hôn y thật ấm áp.

Không biết hẳn hiện tại đang làm gì? Rất hận y khi vứt bỏ hắn?

Không phải có người luôn muốn thế sao? Cho dù không thương chỉ còn lại hận cũng tốt, ít nhất có thể khiến người kia cả đời đều quên không được người.

Nhưng Mộc Tín Xa không muốn như thế, y hy vọng Anh Dạ Mạc hoàn toàn quên được y, đừng nghĩ tới người làm bần kỹ ưc của hắn.

Có đôi khi, y lại rất muốn hết, dù sao trên đời này cũng không có gì đáng giá để y lưu luyến hoặc kiên trì. Mỗi khi y có loại ý niệm trong đầu này trong đầu, Nghiêm thúc tổng hội nói cho y hết thấy đã qua, ngàn vạn lần nên bỏ đi.

Thật vậy chẳng? Chỉ cần kiên trì sẽ có hy vọng sao? Ngay cả chính y cũng không thể xác định, vì sao Nghiêm thúc có thể khẳng định được?

Nếu thật sự đã qua, vậy y vì sao một chút thoải mái đều không có?

Sau này, Nghiêm thúc tận tình thuyết phục, y bị bắt buộc giải sầu.

Nhưng xuất ngoại thì có gì? Đối với một nhân sinh cảm thấy sống không hề ý nghĩa, gì mà thả lỏng, gì mà chuyển hoá tâm tình, toàn bộ là dư thừa. . .

Ngày đầu tiên đến hòn đảo này đã gần chạng vạng, nhưng thời tiết nơi này tốt lắm, sắc trời vẫn đầy ánh sáng, y ở trên ban công khách sạn nhìn ra xa một mảnh biển rộng xanh thẳm trước mắt.

Nhìn biển rộng xinh đẹp, cùng với không trung dần dần theo hồng ân chuyển sang u ám, ngày đó, y ở trên ban công nhìn ngắm mặt trời ngã về tây mới thôi.

Nhưng loại tâm tình trong xanh phẳng lặng qua ngày hôm sau hoàn toàn thay đổi.

Y đi dọc bờ cát, vốn muốn ngồi xuống, thuận tiện nhìn ngắm biển, nghe làn sóng vỗ vào bờ.

Tiếc rằng ánh mặt trời quá nóng khiến y không thể phơi nắng quá lâu, mới phơi nắng một chút đã thấy không thoải mái, đành phải thủ tiêu ý niệm trong đầu trở lại khách sạn.

Nhưng điều làm y thấy không thoải mái nhất kỳ thật chính là vùng biển này, làm y nhớ tới nam nhân kia.

Làm y nhớ tới ngày đó trên bờ cát có hai người vui tươi, rất hấp dẫn y nhất chính là nam nhân kia nhìn như lạnh lùng nhưng nội tâm rất ôn nhu, từ xa có thể thấy nam nhân cười đến sáng lạn.

Mộc Tín Xa hưng trí ngắm biển nhất thời tiêu viễn, y nhớ tới trên đường có một quán bar nhỏ ngoài trời, không bằng đi uống vài ly?

Bước tới quán bar ngoài trời, lập tức tiếp thu không ít người nhìn y, y đương nhiên lý giải vì sao, loại tình huống này phát sinh trên người y rất bình thường, y không để ý nhiều, dù sao uống vài ly y sẽ ra khỏi.

Nhưng khi y đang muốn ngồi xuống gọi rượu, nhân viên đã vì y đưa tới ly rượu miễn phí. Là khách nhân khác tặng.

Nếu là rượu miễn phí y cũng không có lý do cự tuyệt, y tùy ý cầm rượu uống, trong chốc lát sau bắt đầu có người hướng tới gần y.

“Tiểu mỹ nhân, một người sao?” Nam nhân đến gần hỏi hỏi, hắn nhìn ra Mộc Tín Xa là một nam nhân, nhưng nam nhân bộ dạng xinh đẹp chính là khó gặp.

“Không có việc gì thì rút xa một chút.” Mộc Tín Xa thực chán ghét bị người đến gần, y nếu thích ai bản thân sẽ tự chủ động.

Nói xong nhưng tên kia vẫn tiến tới gần y, tám chín phần hướng y bày ra khuôn mặt tròn dẹt, y hiển nhiên không hảo cảm gì.

“Không nghĩ tới tiểu mỹ nhân tính tình xấu như thế a? Là bị ai khi dễ sao? Muốn ca ca an ủi người không?” Nam nhân da mặt dày nói, còn bắt tay sờ lên đùi Mộc Tín Xa.

“Người cách xa ta một chút, nghe không hiểu sao?!” Mộc Tín Xa bắt lấy cái tay đang sờ loạn mình, muốn quăng ra chỗ khác. Chỉ nghĩ im lặng uống chút rượu cũng không yên tĩnh, thật sự là phiền chết người!

“Đừng nói như thế mà, mọi người nhận thức một chút, kết giao bằng hữu đi?” Nam nhân vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Chỉ bằng người cũng muốn theo ta kết giao bằng hữu?” Mộc Tín Xa cười, lạnh lùng cười. Bộ dạng xấu xí này, loại da mặt dày vô sỉ cùng hành động này cũng đủ khiến người bất mãn, còn muốn cùng y nhận thức?

“Bằng không người nói thử, tiểu mỹ nhân, muốn ta như thế nào, chỉ cần ta có thể làm, người liền theo ta kết giao bằng hữu?” Nam nhân chỉ cảm thấy như thế nào hắn cũng phải nhận thức được Mộc Tín Xa, tiểu mỹ nhân này thật sự rất vừa mắt hắn.

“Tốt, nếu người uống thắng ta, người nói gì ta đều đáp ứng người.” Mộc Tín Xa cũng không dỗi tưng lượng bản thân có tự tin, nhưng y hiện tại muốn uống rượu mà thôi, nếu tiếp tục cùng tên này dây dưa thì y cũng không uống được.

“Là người nói, một lời đã định!” Trong lòng nam nhân vui mừng đen tối, cái gì cũng chính là người nói ác, đừng trách ta.

“Ân, liền thi với ta trên bàn này, xem ai uống hết trước.” Mộc Tín Xa nhìn trên bàn đại khái có năm, sáu ly rượu, chủng loại không giống nhau, cũng kêu tửu bảo cấp nam nhân kia rượu cùng loại.

“Rượu này uống rất dễ say, tiểu mỹ nhân người không nên thua.” Nam nhân cười, tiểu mỹ nhân này có thể uống nhiều hay ít? Xem ra người thắng tuyệt đối là hắn.

Mộc Tín Xa không trả lời hắn mà uống hết rượu, y vốn không tính toán cùng đối phương so đo, cho nên dùng tốc độ chậm rãi uống.

Uống đến ly thứ ba, Mộc Tín Xa đã có điểm menh mang, y có chút vẫn cầm lấy ly rượu.

Giống như rất xem nhẹ uy lực của rượu này, Mộc Tín Xa nhận không được nghĩ thế. Nhưng y vẫn tiếp tục uống, không sao cả, nếu uống quá nhiều sẽ gọi điện tới khách sạn cho bảo tiêu lĩnh y về.

Đang muốn tiếp tục uống, phát hiện tay lại bị người cầm, hắn ngẩng đầu muốn nhìn là tên nào không mắt dám ăn đậu hũ y, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người đi tầm mắt dời lên người nọ.

Là . . . Dạ Mạc?

Không, không đúng, Dạ Mạc sao có thể xuất hiện tại đây? Là do uống nhiều rượu mới xuất hiện ảo giác sao?

“Không được uống nữa!” Nam nhân cầm tay Mộc Tín Xa khiển trách.

Đây là. . . Tiếng của Dạ Mạc? Không thể nào, tai y còn nghe ra thanh giác?

Chỉ sợ chính mình say quá lợi hại, y quả nhiên không nên uống nhiều rượu. . .

Lắc lắc thân mình đứng lên, Mộc Tín Xa muốn trở về nghỉ ngơi, ngủ một giấc hắn sẽ không sao.

Nhưng y vừa đứng đứng lên, nam nhân vừa mới cùng y đấu rượu cũng đứng lên bắt lấy tay y.

“Chúng ta còn chưa có uống hết người lại muốn đi đâu? Hay người nhận thua ?” Nam nhân nói.

“Không uống . . .” Mộc Tín Xa nói. Uống đến xuất hiện ảo giác, bây giờ còn có thể uống tiếp?

“Không uống? Thì là ta thắng? Dựa theo quy tắc trò chơi, người phải nghe lời của ta, theo ta đi đi.” Nam nhân cười, hần sắp ôm được mỹ nhân về.

“Àn. . .” Mộc Tín Xa thân mình lay động, căn bản y đã quên cùng đối phương đánh đổ cái gì?

Thân thủ nam nhân muốn ôm chầm lấy y, nhưng lại bị người rất giống a Mạc đẩy ra, rồi bị kéo qua áp chế vào trong lòng, thậm chí còn nghe được đối phương nói y là của hần.

Phong cách nói chuyện này, thật sự cùng Anh Dạ Mạc nhất quán phong cách. . .

Y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại vẫn liên tưởng đến a Mạc ,khi không có khả năng xuất hiện trong cuộc sống y nữa?

Cuối cùng, y chỉ nhớ rõ dường như bị nam nhân kia bế lên, không biết muốn mang y đi đâu. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Anh Dạ Mạc ôm Mộc Tín xa vào khách sạn, hần ôm kiểu công chúa hấp dẫn không ít ánh mắt người khác, nhưng hần một chút cũng không để ý.

Hần cảm thấy một bụng phát hỏa, Mộc Tín Xa này rốt cuộc là đang làm gì? Nếu hần không có ở đó, y không phải sẽ đi cùng tên kia?

Tưởng tượng đến rất có thể như vậy, hần sao mà không tức giận? Cự tuyệt hần, lại tại nơi này câu dẫn nam nhân khác, hần thật sự không hiểu Mộc Tín Xa rốt cuộc suy nghĩ gì? !

Hần cũng không thể hiểu bản thân, rõ ràng nói rõ không dưới mấy ngàn, mấy vạn lần không được quan tâm Mộc Tín Xa, không được thích y nữa.

Nhưng vừa thấy y, cái gì cũng quăng hết ra sau đầu.

Đối! Hần chính là thích y! Bất trị thích y! !

Anh Dạ Mạc thân thủ sờ sờ túi tiền Mộc Tín Xa, quả nhiên y có chìa khoá phòng khách sạn, hần liền ôm y vào thang máy hướng tới phòng y.

Mộc Tín Xa uống đến cơ hồ say nhưng vẫn hoảng loạn, chỉ cảm thấy tựa hồ có người ôm y, lại không biết đối phương là ai?

Bỗng nhiên nhớ tới lúc y nhìn dường như là Anh Dạ Mạc ? Nếu người này ôm y là hần thì tốt rồi, bất quá y cũng biết là không có khả năng.

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn rất muốn, y thật sự là.

Tới cửa phòng cùng dãy số trên chìa khoá giống nhau, Anh Dạ Mạc mở cửa tiến vào cùng đem cửa đóng lại, hần nhẹ nhàng đặt Mộc Tín Xa lên giường.

Mộc Tín Xa cơ hồ đụng tới giường lập tức liền kéo chăn cuộn lại ngủ, cũng không quản hiện tại không phải giờ đi ngủ, dù sao y uống rượu xong chỉ muốn ngủ một giấc.

Anh Dạ Mạc thật sự còn rất nhiều lời muốn hỏi y, nhưng nhìn trạng thái của y trước mắt cũng không có biện pháp cùng hần hảo hảo nói đi?

Nhưng cũng không chờ y tỉnh lại sẽ hỏi, hần hiện tại rất muốn biết vì sao Mộc Tín Xa phải cùng hần chia tay?

Anh Dạ Mạc đành phải kéo chăn ra, đem y từ trên giường lần thứ hai ôm lấy đưa vào phòng tắm để vào trong bồn, thân thủ mở vòi nước, từ vòi hoa sen chảy xuống dòng nước lạnh lẽo làm Mộc Tín Xa giãy dụa.

Xúc cảm lạnh lẽo làm y bị hoảng sợ, trực giác của y muốn chạy trốn, Anh Dạ Mạc lại đè y không cho trốn, dù sao cũng phải làm y thanh tỉnh mới có biện pháp cùng hấn hảo hảo nói đáp a. . .

Chiều này quả nhiên tác dụng, ánh mắt Mộc Tín Xa vốn đang mê mang đã thanh tỉnh tập trung vài phần, Anh Dạ Mạc lúc này mới tắt vòi nước, đưa y từ bồn tắm kéo ra.

Hắn đem Mộc Tín Xa để ở trên tường, lại sợ y lại ngã xuống, đành phải một tay chế trụ thất lưng y.

Bị xối một đầu nước, toàn thân cao thấp ướt sũng làm quần áo dán lên trên người, khiến thân thể y từng đường cong như ẩn như hiện lộ ra.

“Hiện tại, đã tỉnh?” Anh Dạ Mạc xem nhẹ thân thể đang câu dẫn chính mình, đem tầm mắt đặt ở trên mặt y, miễn cho bản thân hồ tư loạn tưởng.

Mộc Tín Xa chỉ hơi tỉnh chút mà thôi, đầu còn không tính hoạt động cơ thể, y nhìn nhìn người trước mắt, tự hỏi một chút mới chậm rãi phun ra chữ.

“Dạ Mạc. . . ?”

Mộc Tín Xa cảm thấy được thật sự không xong, vì sao lại vẫn nhìn thấy Anh Dạ Mạc? Bởi vì hay nghĩ muốn hấn mới vậy sao?

“Đúng! Em còn biết ta là ai a? !” Anh Dạ Mạc nói.

Đương nhiên Mộc Tín Xa vẫn tưởng là thanh âm huyền ảo mà thôi.

“Người. . . Sao lại rất giống Dạ Mạc. . . ?” Mộc Tín Xa nhìn không được oai đầu đưa tới, muốn thấy rõ người trước mắt rốt cuộc là ai? Sao không nghĩ tới lại cứ nhìn thấy Anh Dạ Mạc a. . .

Môi y cách Anh Dạ Mạc chỉ có mấy cm, phi thường gần.

Anh Dạ Mạc cảm thấy được hấn thật hết cách, bộ dạng gì rất giống? Vốn chính là hấn a! Xem ra Mộc Tín Xa thật sự say đến không thể câu thông.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa cảm thấy được hấn là Anh Dạ Mạc, ra tiếng kêu hấn một lần.

Theo trong miệng phun ra hơi thở, lạc ở trước môi hấn, nóng rực người.

Vốn cũng đã cảm thấy có điểm khắc chế không được, lý trí nháy mắt bị gãy, hấn trực tiếp cắn lên môi y, đem đầu của y áp ra phía sau, hung hăng hôn trụ y.

Mộc Tín Xa bị hôn, nhất thời thanh tỉnh không ít, y ra sức muốn chống cự tên dám đối y xằng bậy, nhưng khi y cẩn thận nhìn lên nam nhân trước mắt, ngốc tại chỗ~.

Căn bản là không phải là ảo giác, người trước mắt đúng là Anh Dạ Mạc! !

Mộc Tín Xa biết nên đẩy hấn ra, nhưng y thật sự rất nhớ a Mạc, người ngày đêm mong nhớ hiện tại ngay trước mắt chính mình, còn cấp y một nụ hôn sôi sục thì y sao có biện pháp đẩy khai?

Thân thủ giết chết Mộc Tín Vọng vì y nghĩ có thể trả thù, nhưng là y sai lầm rồi.

Hai tay dính máu lại toàn thân dơ bẩn, còn có lý do gì tiếp tục ở bên người Anh Dạ Mạc? Ngoài ra hai người còn có thể giới bất đồng nhau?

Y không thể cho Anh Dạ Mạc cái gì, thậm chí ngay cả hứa hẹn cũng không có, y là mang tội đầy thân, ngay cả hấn cũng đã chán ghét mình, sao dám hy vọng xa vời Anh Dạ Mạc sẽ vô điều kiện thích y?

Nhưng điều khiến y sợ hãi chính là, y không muốn Anh Dạ Mạc biết quá khứ bản thân, cùng với chuyện Mộc Tín Uy bị giết. Tưởng tượng đến hấn sẽ dùng ánh mắt gì đối đãi mình, y căn bản không có dũng khí gặp lại Anh Dạ Mạc.

Nếu vậy thì nên chấm dứt, dù sao sớm hay muộn cũng chấm dứt không phải sao? Chỉ là thời gian hơi sớm.

. .

Y cam chịu. Mỗi ngày, cùng ác mộng dây dưa, lại nhớ tới Anh Dạ Mạc, rất hy vọng hắn có thể ở bên người y, ôm y một lúc, cùng nhau nói chuyện, cho y dừng khí sống tiếp. . .

Tùy đối Anh Dạ Mạc càng ngày càng sâu, y mới phát hiện chính mình sai lầm rồi, y thật sự rất thích Anh Dạ Mạc, hơn nữa thích vô cùng. . .

Thích hắn đối y lãnh đạm lại mang điểm bá đạo, thích hắn không có biện pháp đến bất đắc dĩ, thích hắn bởi y mà biểu hiện dục vọng độc chiếm, thích hắn bị y đùa đến kích động mà ngốc lăng.

Hết thấy và hết thấy, đều làm cho y rất thích, thực thích. . .

Nguyên lai y đã sớm bắt tri bất giác thích hắn, nhưng y thủy chung không muốn thừa nhận. . .

Không nghĩ tới bị Nghiêm thúc bức đến đây giải sầu, rồi lại gặp hắn, rốt cuộc là trùng hợp hay là trêu cợt?

Nhưng hiện tại y cũng không có biện pháp quản nhiều hơn nữa, y thích người trước mắt đang hôn mình, hơn nữa y cũng khát vọng bị hắn đụng chạm.

Đáp lại cái hôn của a Mạc, Mộc Tín Xa cũng vươn đầu lưỡi cùng hắn giao triền.

Cảm giác được Mộc Tín Xa thiết tha đáp lại, Anh Dạ Mạc bá đạo hôn sâu thêm.

Tác gia trong lời nói:

Tín Xa cuối cùng thừa nhận thích a Mạc đệ đệ ~, thật tới a. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Hôn đã lâu, cả hai đều có điểm quá mức kịch liệt hấp thu đối phương, thường thường còn cắn được đầu lưỡi lẫn nhau, nhưng cho dù là như thế, bọn họ vẫn không thể dừng lại.

Trong khoảng thời gian đó tới nay đối cả hai bên đều rất nhớ nhau, giờ này phút này này hôn đến không muốn rời khỏi nhau.

Anh Dạ Mạc nhanh chóng thoát quần áo y, hắn mới bắt đầu cảm thấy lúc Mộc Tín Xa quần áo ướt đầm dính lại trên người, so với không mặc gì còn hấp dẫn hơn, khiến hắn sớm kiểm chế không được .

Mà thân thủ Mộc Tín Xa cũng nhanh thoát quần áo Anh Dạ Mạc, hắn lần này không có cự tuyệt y cởi quần áo giúp mình.

Thế là, nửa người trên Anh Dạ Mạc trần trụi lộ ra, nhìn dáng người không sót một chút toàn bộ hiện ra ở trong mắt Mộc Tín Xa.

Ở trong mắt Mộc Tín Xa, thân thể Anh Dạ Mạc căn bản không có gì tỳ vết nào, đó là điểm hấp dẫn y, khiến y thầm nghĩ ở trong lòng người này hảo hảo yêu thương một phen.

Không cẩn thận đụng tới vết sẹo trước ngực, Dạ Mạc hơi sửng sốt một chút, hơn nữa vẫn cùng y dây dưa hôn hôn, khiến hắn có điểm lưỡng lự.

Hắn quả nhiên vẫn đem chỗ thiếu hụt bại lộ ở trước mặt đối phương. . .

Nhưng Mộc Tín Xa lại ôm lấy hắn, gần sát trong ngực hắn, không muốn hắn tránh mình, đây là lần đầu tiên y cùng a Mạc không hề che dấu kề sát lẫn nhau, từ trước ngực đối phương truyền đến nhịp trái tim rất chân thật.

“Dạ Mạc. . . Cùng em làm. . . Em muốn làm. . . Em muốn anh. . .” Mộc Tín Xa vừa nói vừa hôn lên ngực hắn, y thật sự rất muốn Anh Dạ Mạc.

Trong lời Mộc Tín Xa đối hắn mà nói thủy chung như có ma lực, làm hắn luôn quên nguyên tắc bản thân, thậm chí ngay cả khi y tàn nhẫn nói muốn chia tay cũng đều đã quên.

Hắn hiện tại, căn bản vô lực tự hồi, hắn thăm nghĩ hảo hảo ôm y một lúc, khiến y hiểu được hắn có bao nhiêu thích, có bao nhiêu muốn y.

Anh Dạ Mạc kéo y đang dán trên người mình, lại đưa y áp lại trên tường, mái tóc hồng nhạt dính nước vắt vũng trước ngực y che khuất một tảng cảnh xuân, Anh Dạ Mạc kéo những lọn tóc ra, lộ ra điểm nhỏ phần nộn, không ôn nhu lấy tay ẩn lộng chúng nó.

Tuy rằng là Anh Dạ Mạc áp chế, nhưng khi buông ra, điểm nhỏ nơi đó lại nảy lên, so với lần trước còn cao hơn, tại nơi da thịt đào từ trắng nõn nở rộ ra hai đóa kiều hoa tiên diễm, điều này khiến Anh Dạ Mạc thích cực kỳ, tay hắn căn bản luyến tiếc rời khỏi, vẫn hướng hao đoá hoa nhỏ trước ngực y kìm áp.

“A a. . . A. . . Ha. . .” Mộc Tín Xa thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Y thật sự thích Anh Dạ Mạc, thích vô cùng, những nơi bị hắn chạm qua tựa như lửa cháy khó nhịn, không ngừng ở trong não kêu gào còn muốn càng nhiều, càng nhiều hơn nữa.

Anh Dạ Mạc cúi đầu đem miệng ngậm điểm nhỏ trước ngực, tuy rằng có điểm ác liệt khê cắn, nhưng Mộc Tín Xa vẫn thích, biết Anh Dạ Mạc không muốn thương tổn y.

“Ừ. . . Dạ Mạc. . . Em còn muốn. . .” Mộc Tín Xa tuy rằng rất thoải mái, lại cảm thấy còn muốn càng nhiều hơn.

Anh Dạ Mạc đưa tay hạ xuống nữa người dưới của y cởi bỏ quần ra, Mộc Tín Xa cũng vì hắn thoát quần, phân thân hai người bị lộ, nếu đưa ra so sánh (=)) ~) , Anh Dạ Mạc vẫn uy vũ hơn, nhưng mặc kệ như thế nào, bộ vị hai người đều bắt đầu có phản ứng.

Bọn họ vuốt ve tinh khí lẫn nhau, vì đối phương mà phục vụ ôn nhu, có khi hai người còn đưa tính khí dán lại cùng nhau hồ ma sát, thẳng đến khi phân thân hai người trở nên sưng không chịu nổi, phun ra chất lỏng nóng hổi.

Đương nhiên như vậy còn chưa đủ, cho dù đã bắn một lần, nhưng hai người chưa chân chính đạt tới cao trào, không luyến tiếc buông tay ra, ngược lại càng liều mạng vì đối phương xoa bóp, chỉ chốc lát sau, song phương nơi đó đều ngẩng đầu lên.

Anh Dạ Mạc thở ra tiếng ồ ồ cùng tiếng rên rỉ mềm mại của y đan vào nhau, phổ ra một khúc nhạc dễ nghe, dùng sức hôn hôn chảy ra tiếng như khúc nhạc dạo, đôi lúc xen kẽ ở khúc giữa. (=. = ! còn ví cả nhạc vào đây).

Mộc Tín Xa bắt đầu cảm thấy có điểm muốn , muốn Anh Dạ Mạc để thứ nóng rực kia vào trong cơ thể mình, thế là y buông tay rồi đẩy Anh Dạ Mạc ra, chủ động vòng qua đưa lưng về nhau hướng hắn đưa ra lời gọi mời.

“Tiến vào. . . Em muốn anh. . . Dạ Mạc. . .” Mộc tín xa nói.

Anh Dạ Mạc vốn định trực tiếp tiến thẳng vào, nhưng đột nhiên ý niệm trong đầu thay đổi, đem phần eo Mộc Tín Xa ôm lại, đem y lao ra trong bồn.

Mộc Tín Xa đang buồn bực vì sao Anh Dạ Mạc lại hành động như vậy, lại phát hiện bản thân đã bị Anh Dạ Mạc cố định ở bồn rửa tay phía trước, hai tay y chống vào bồn rửa đưa lưng về Anh Dạ Mạc, hắn vòng qua thắt lưng y, bắt đầu từ phía sau huyệt đưa một ngón tay vào.

Mộc Tín Xa hơi hơi ngẩng đầu lên, cuối cùng mới hiểu được dụng ý của Anh Dạ Mạc .

Trước bồn rửa là tấm gương , chiếu rọi bản thân vì *** mà mặt trứng hồng, thân thể cũng bị thấy nhất thanh nhị sở, nhưng hấp dẫn y nhất chính là, tư thế này cũng có thể thấy được mặt Anh Dạ Mạc.

Hình ảnh hai người làm y lại càng thêm hưng phấn, ánh mắt cũng không muốn rời gương, y muốn hảo hảo nhìn Anh Dạ Mạc cùng y cuồng loạn.

Anh Dạ Mạc thực cẩn thận vì y bôi trơn hậu huyệt, mới đỡ lấy thắt lưng y bắt đầu chậm rãi đỉnh nhập, trong gương biểu tình của y thập phần phiến tình, hắn mỗi lần liếc xem thì càng ngạnh ra.

“Ô. . . A a. . .”

Mộc Tín Xa kêu lên, cho dù đau, nhưng y vẫn cảm thấy xúc cảm so với ngón tay vẫn thoải mái hơn.

Cự vật Anh Dạ Mạc khảm ở trong cơ thể y, y sao mà không thích?

Anh Dạ Mạc đỡ y bắt đầu xỏ xuyên trườ sấp, cũng cúi đầu hôn mặt cùng cổ y, còn vươn một tay vuốt ve trước ngực y.

Đối phương bị đâm có điểm dừng sức, có lẽ còn do rượu, Mộc Tín Xa cảm thấy có điểm nhũn chân, hoàn hảo có bồn rửa chống đỡ sức nặng của y, bằng không y sẽ đứng không thể vững.

“Giúp em lộn. . . Nơi đó. . . Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa lôi kéo tay hắn, nơi đó của y tưởng đến phát hoảng.

Anh Dạ Mạc lập tức đem bàn tay vốn đang ở trước ngực y đùa bỡn di xuống phân thân y, như vừa nãy vì y xoa bóp bộ lộn.

Lực đạo đâm tiến trong cơ thể càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng nhanh, Mộc Tín Xa cảm thấy dường như bị đánh bay , không nghĩ tới Anh Dạ Mạc lại cuồng dã trườ lộn y như thế.

Nhưng y thích, thật sự thích vô cùng, y thích Anh Dạ Mạc đối chính mình như vậy, làm y cảm thấy Anh Dạ Mạc là thật thích y mới có thể điên cuồng trườ sấp.

Khoái cảm thoải mái làm Mộc Tín Xa nhin không được bắn ra trước, mà Anh Dạ Mạc cũng nhanh chóng bắn đầy hậu đình y, nhưng hắn vẫn duy trì tư thế ôm y, không tính toán rời khỏi thân thể y.

“Dạ Mạc. . . ?” Mộc Tín Xa gọi hắn, không hiểu vì sao hắn không rút ra?

“Chúng ta. . . Làm thêm một lần. . .” Anh Dạ Mạc suyễn khí, hôn hôn y, nói.

Mộc Tín Xa cảm nhận ở sau đầu thứ không rút bắt đầu trướng lớn, hơn nữa lại bắt đầu hướng trong cơ thể y đâm tới.

“Ấn. . . A. . . A. . . Đứng dừng. . .”

Đối mặt Anh Dạ Mạc nhiệt tình, Mộc Tín Xa chỉ có thể lần thứ hai bắt đầu rên rỉ liên tiếp.

Bên ngoài ngày nắng diễm dương, mà trong phòng tắm, cảnh xuân kiều diễm. . . Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Hai người không biết ở trong phòng tắm nghiêng trời lệch đất bao lâu, cuối cùng tinh bì lực tẫn mới ngã vào trên giường, Anh Dạ Mạc ôm sườn y nằm, oai đầu chôn ở cổ y.

“Em vì sao không muốn gặp anh?”

Hắn hỏi , đối với chuyện Mộc Tín Xa tránh không gặp mặt hắn luôn canh cánh trong lòng. Mộc Tín Xa chịu cùng hắn làm loại chuyện này, hắn vẫn còn thích hắn?

“Chúng ta trong lúc đó đã sớm kết thúc, cũng đã nói lời chia tay?”

Trải qua ở trong phòng tắm luân chiến kịch liệt, Mộc Tín Xa hiện tại đã hoàn toàn tỉnh rượu, ngũ khí y đột nhiên trở nên lạnh lùng, không giống nhiệt tình như vừa rồi.

“Anh đã nói không được tùy tiện nói chấm dứt sao? !” Nghe y nói như thế, vẫn khiến kẻ khác phát hỏa! Vì sao y có thể đem hai chữ “Chia tay” nói rõ ràng như thế?

Nếu cùng người yêu một chỗ, thường xuyên đem lời này nói ra khỏi miệng, không chỉ có người nghe cảm thấy được bị thương, nói không chừng cuối cùng sẽ khiến hai người thật sự chia tay.

Hắn rất muốn cùng y một chỗ, cho nên mặc kệ có phải lời nói đùa hay không, hắn cũng không muốn nghe. . .

“Em không phải tùy tiện nói, em là thật sự.” Mộc Tín Xa dùng hết khả năng khiến ngữ khí bình tĩnh không dao động, y không muốn tiết lộ sự thật.

Đương nhiên, điều này với y mà nói rất đơn giản, bởi vì y rất am hiểu.

“Anh không đồng ý chia tay!” Anh Da Mạc phản kháng, hẳn không thể giống Mộc Tín Xa có biện pháp bình tĩnh nói ra lời trái lương tâm, cử chỉ của hắn luôn lộ ra chân tình rất chân thật.

“Anh Dạ Mạc, người làm gì vẫn quần lầy ta không buông? Nói chấm dứt chính là chấm dứt, ta đối với người đã không còn tình cảm.” Mộc Tín Xa nói, cũng ngăn hắn cầm tay mình. (Đoạn này thay đổi xưng hô cho gay cấn ~).

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi. Thừa dịp hắn bây giờ còn có biện pháp buông tay, phải cho Anh Dạ Mạc đi mới được.

“Ta quần lầy người? Vậy vừa nãy ai vẫn muốn cùng ta làm, còn muốn ta đừng có ngừng.” Anh Dạ Mạc oán hận nói.

Vừa mới nhiệt tình như hỏa thiên hạ hiện tại lại trở mặt trở mình thật sự mau. Nếu không thích hắn, vì sao còn muốn cùng hắn làm? Lại vì sao đối hắn nói những tiếng nhỏ du dương?

Đáng tiếc y đưa lưng về phía Anh Dạ Mạc, cho nên Dạ Mạc không nhìn thấy sắc mặt y, cũng bởi vì không phát hiện, mới có thể bị lời kế tiếp của y hung hăng thương tổn một phen.

“Kia thật ra, người cũng đừng đánh giá cao chính mình, cho dù là cùng nam nhân khác, ta cũng như vậy.” Mộc Tín Xa ôn hoà nói.

“Người. . . !” Kia lại là nói cái gì? Ý của y là nói, nếu hôm nay đổi thành nam nhân khác, y cũng sẽ ở trong lòng đối phương lộ ra biểu tình như vậy? Nói như vậy? Thậm chí, phun ra rên rỉ cũng vậy?

“Chúng ta không phải do nhu cầu sao? Cho tới nay không phải như thế mà thôi? Dù sao người cũng không mệt, làm gì quần lầy ta? Như vậy thật sự rất đáng ghét!” Mộc Tín Xa nói.

“Mộc Tín Xa! !” Lại nói cái gì? Cái gì mà kêu theo như nhu cầu? Hẳn là bởi vì thích y mới muốn cùng y làm loại chuyện này a!

“Người quả nhiên là đứa nhỏ, là ta đánh giá người rất cao, vốn muốn ngoạn ngoạn, không nghĩ tới người lại còn thật sự? Bất quá người còn thật sự làm đối tượng, ta đối với người không có ý tứ kia.”

Anh Dạ Mạc không nói, hắn bắt đầu thật sự tự hỏi, những lời này của y là thật tâm sao?

Có đôi khi, hắn nghĩ dường như đã hiểu được y, nhưng y nói như hiện tại, làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc.

Hắn có điểm ngốc, không thể lý giải đối phương có xuất phát từ thành thật không, hay chỉ chơi hắn thôi?

“Nếu người thực luyện tiếu, ta nhưng thật ra có thể thoái nhượng một chút, ân. . . Từng ngày cố định cùng người làm một lần như thế nào? Dù sao tại phương diện này người cũng khiến ta vừa lòng, nếu người nguyện ý ta sẽ cân nhắc lại. Bất quá đây là nhượng bộ lớn nhất của ta, ta còn có nam bạn phải ứng phó, không thể luôn đem thời gian cho người. . .”

Mộc Tín Xa nói được liền trực tiếp nói hết – y cùng với Anh Dạ Mạc mặc kệ như thế nào cũng chỉ là quan hệ thân xác.

“Đủ rồi! Ta đều đã hiểu!”

Khi nghe Mộc Tín Xa nói, hắn thật sự nghe đủ! Hắn cư nhiên bị y biến thành công cụ ẩm giường, phải không? Không khỏi thương tổn tự tôn của hắn!

Xuống giường, Anh Dạ Mạc mặt lạnh, bắt đầu mặc quần áo.

Chuyện nếu đã tới tình trạng này, nói thêm chỉ uống phí. Hắn lần này thật sự đã hiểu, hiểu Mộc Tín Xa căn bản không có nỗi khổ trong lòng, mà là tự nguyện cùng hắn chia tay! Hắn thế nhưng còn khờ dại, nghĩ chỉ cần đem hiểu lầm cởi bỏ, là có thể như trước kia, hắn thực xuẩn!

Mộc Tín Xa thủy chung không quay đầu nhìn hần, cũng không nói gì nữa, đợi cho cửa bị hung hăng đóng sầm, y mới kéo chăn bịt kín mình, ở bên trong không tiếng động rơi nước mắt. Thực xin lỗi. Dạ Mạc. Nhưng em chỉ có thể làm thế.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc nện từng bước nặng trĩu trở về trong phòng, trên đường vừa vịn dụng a Kỳ đã bơi xong tìm hần.

“Mạc Mạc, đệ chạy đi đâu? Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng đệ lạc đường.” Anh Húc Kỳ vừa thấy hần liền lập tức kéo hần, lúc lên bờ không thấy người, trở về phòng cũng không thấy, một lần thật sự nghĩ hần lạc đường.

“Đại ca rất cường hoá, đến đây vài lần rồi sao có thể lạc đường?” Anh Dạ Mạc cho y một nụ cười xin lỗi, lúc nhìn sắc mặt Anh Húc Kỳ chỉ sợ kích động tìm hần đến muốn chết.

Anh Húc Kỳ trì hoãn thường thường muốn làm rõ ràng nhưng lại không thể, có đôi khi lại sắc bén muốn chết, đặc biệt đối a Dạ đệ đệ lo lắng hơn nữa, từ nhỏ bởi vì hần biểu đạt quan hệ không tốt, cho nên Anh Húc Kỳ bất tri bất giác luyện thân, chu dù y không nói cũng có thể dùng năng lực cảm nhận cảm xúc dao động đối phương.

Cho nên y thực rõ ràng nhận thấy Anh Dạ Mạc quái dị, sao mới không gặp lập tức cả người đã thay đổi? Tuy rằng trạng thái hần vốn không tốt, nhưng hiện tại làm người ta cảm giác so với lúc trước bị Mộc Tín Xa cự tuyệt lại càng chán nản hơn, rốt cuộc là tại sao?

“Đệ xảy ra chuyện gì sao? Mạc Mạc.” Anh Húc Kỳ bất an hỏi, y tổng cảm thấy được rất không thích hợp.

“Đệ? Đệ không sao a.”

“Không, đệ có chuyện, đệ cảm thấy tình trạng thật không tốt.” Anh Húc Kỳ ra dáng ca ca, muốn giắc y? Không có khả năng.

Anh Dạ Mạc muốn thở dài, hần cảm thấy các ca ca nói y cảm ứng thật đúng là không phải giỡn, hoặc là do hần không giấu diếm cảm xúc? Tóm lại, chỉ cần hần có chuyện, bọn họ rất nhanh sẽ nhận thấy được, giấu đều giấu không được.

“Đệ suy nghĩ, các đại ca nói rất đúng, đệ nên quên Mộc Tín Xa.” Anh Dạ Mạc nói.

Mộc Tín Xa nói làm cho hần thương tâm lại sinh khí, nhưng lần này hần cuối cùng thanh tỉnh hơn, đối phương đã nói được như vậy, hần cứ quần lấy người ta thì thật không biết xấu hổ.

Bọn họ gặp nhau có lẽ cũng chỉ là một hồi sai lầm mà thôi, tình cảm của hần cũng vậy, hần không nên mắc thêm sai lầm nữa. . . Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Ngày hôm sau.

Anh Dạ Mạc hoàn toàn không muốn động, cũng không muốn ra ngoài, hần thực tế vẫn uể oải, nên ở lại trên giường không muốn đứng dậy, cho dù Anh Húc Kỳ đối hần điên cuồng lôi kéo, hần một chút muốn động đều không có.

Mạc Mạc quả nhiên phát sinh chuyện gì! Anh Húc Kỳ nghĩ thầm.

“Mạc Mạc, đệ thành thật nói cho ta biết, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Anh Húc Kỳ quyết định hỏi hần để tra ra manh mối mới được, y đáp ứng các đại ca hảo bồi Mạc Mạc khuây khoả, nhưng hần thoát nhìn so với trước đây còn không xong, sẽ hỏng mất?

Nhưng đáp lại y là một mảnh trầm mặc bất động lớn.

“Nhanh lên nói cho ta biết, đệ không nói ta vẫn làm phiền !” Anh Húc Kỳ sử xuất triển công, y biết Anh Dạ Mạc không chịu nổi y quần lấy hấn hỏi đông hỏi tây, không bao lâu nhất định sẽ khuất phục.

Anh Húc Kỳ nói được thì làm được, y không ngừng rung rung người trên giường, miệng cũng vẫn nhắc đi nhắc lại, trong chốc lát, Anh Dạ Mạc quả nhiên bị y phiền đến chịu không nổi, buông vũ khí đầu hàng, ngồi thẳng người dậy.

“Hảo, hảo, đừng rung , đệ nói là được, đệ ngày hôm qua. . . Nhìn thấy y .” Thở dài một hơi, Anh Dạ Mạc thần nhiên nói.

“Nhìn thấy ai?” Anh Húc Kỳ cũng không phải thần thông, nào biết nói hấn nói “Y” là ai?

“Mộc Tín Xa.”

“A? Y sao lại ở chỗ này!” Anh Húc Kỳ kinh hô , sao cố tình đi du lịch còn gặp được người kia?

“Đệ sao mà biết?” Anh Dạ Mạc nhún vai.

Sớm biết rằng hấn không nên đến quán bar ngoài trời, sớm biết rằng hấn không nên quán Mộc Tín Xa bị ai mang đi, hoặc là với ai làm gì, sớm biết rằng sẽ khiến hấn chật vật, hấn nhất định không nhân sự mà quán.

“Đệ ngày hôm qua không thấy, đoạn thời gian kia không phải là cùng y một chỗ đi?” Anh Húc Kỳ đứng lý hợp tình suy luận.

“Ân.” Anh Dạ Mạc nói ra sự thật.

“Kia. . . Vậy các người rốt cuộc phát sinh chuyện gì ?” Nhất định là có chuyện, Mạc Mạc mới có thể như vậy, còn nói ra. . .

“Chính là từ trong miệng y chứng thật, y quả thật là gặp một người yêu một người thôi.” Anh Dạ Mạc đơn giản lướt qua, cũng đưa ra kết luận.

Hấn không có nói hai người trong lúc đó làm chuyện kích tình kia, bởi vì kích tình so với nam nhân là chuyện khinh thường bản thân.

Hấn, cho tới bây giờ vẫn có phần nhỏ nhoi trong lòng đối phương? Y cùng nam nhân khác cũng có thể như vậy?.

Anh Húc Kỳ biết đây mức độ giải thích cao nhất , cho dù hấn nói rất tự nhiên, vẫn cảm thấy hấn rất khó chịu.

“Mạc Mạc, quên đi, đem y hoàn toàn quên.” Y vươn tay ôm Anh Dạ Mạc.

Hấn vóc người cao lớn, kỳ thật tâm tư lại tương phản tinh khiết mẫn cảm. Y thật sự sinh khí, Mộc Tín Xa vì sao phải thương tổn bảo bối đệ đệ của y? Thật sự phi thường đáng giận!

“Ân. . .” Anh Dạ Mạc nói.

*_*_*_*_*

Lại qua vài ngày.

Anh Dạ Mạc bình phục hơn chút, thoát nhìn tựa hồ có năng lực cùng Anh Húc Kỳ cãi nhau ầm ĩ , bất quá cũng là do hấn không muốn Anh Húc Kỳ lo lắng mà ngạnh giả vờ. Dù sao, sao có thể dễ dàng quên được?

Cho dù lại thích, lại yêu, cũng nên quên. Hấn không thể làm các ca ca lo lắng, vì một người không thích, hấn cũng không nên làm tinh thần sa sút.

Cho nên hấn cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, tận lực hướng ra bên ngoài hoạt động, có Anh Húc Kỳ bồi ở bên người hấn, hiệu quả chữa thương cũng tốt rất nhiều, còn hơn một người một mình chiến đấu hăng hái, có gia nhân ở một bên bảo hộ cảm giác vẫn không được như thế.

Hấn cùng Anh Húc Kỳ hành trình hôm nay là muốn đi chơi xe máy nước, hai người nói nói cười cười mới ra khách sạn, lại phát hiện có một người ở đó chờ bọn họ đã lâu.

Anh Dạ Mạc liếc mắt một cái liền nhận ra người kia, lão là Nghiêm thúc bên cạnh Mộc Tín Xa. Tám phần là đang chờ Mộc Tín Xa?

Tưởng tượng Mộc Tín Xa rất có thể ngay tại phụ cận này, trên mặt Mạc Mạc lại ảm đạm, hẳn kéo Anh Húc Kỳ bước nhanh tới phía trước, đi qua bên người lão cũng không hề động, Phảng phất hai người thật là hoàn toàn xa lạ.

“Tiểu thiếu gia.” Nghiêm thúc ở phía sau gọi Anh Dạ Mạc, tuy rằng hai người chỉ thấy qua vài lần, nhưng lão nhận ra được đối phương, mà lão lại ở chỗ này, chính là vì chờ tiểu thiếu gia này xuất hiện.

Nghiêm thúc là cố ý muốn Mộc Tín Xa tới nơi này giải sầu.

Từ sau chuyện Mộc Tín Vọng, Mộc Tín Xa trở nên thực nản lòng, đã thử qua vô số phương pháp cũng không có thể đem y từ vực sâu kéo về, nhưng tiểu thiếu gia Anh gia lại là người duy nhất khiến thiếu gia phản ứng, thậm chí, ở nơi Mộc Tín Xa không biết – mỗi đêm, ở trong mộng y luôn nỉ non gọi tên đối phương.

Lão không biết hai người trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng khuyên Mộc Tín Xa vài lần, nhưng chỉ cố chấp nói không muốn gặp lại Anh Dạ Mạc. Nghiêm thúc vẫn không muốn buông tha cơ hội, chỉ cần có phương pháp làm thiếu gia sống tốt hơn, lão đều nguyện ý thử một lần.

Lão thăm dò tin tức, biết Anh Dạ Mạc xuất ngoại, cho nên hy vọng có thể nhân cơ hội này làm hai người chạm mặt, đem hiểu lầm cởi bỏ, cũng hy vọng tiểu thiếu gia này có thể trợ giúp thiếu gia.

Nhưng có lẽ lão là gà mẹ, Mộc Tín Xa không biết vì sao lập tức trở về nước, cảm xúc càng ngày càng rơi rụng.

Lão không hề nghĩ, đã cảm thấy đại khái cùng Anh Dạ Mạc xảy ra chuyện gì không thoải mái đi?

Cá tính thiếu gia là lão rất hiểu, cho dù thiếu gia không nói cũng không thừa nhận, nhưng lão nhìn ra được tiểu thiếu gia này đối thiếu gia có bao nhiêu trọng yếu, bằng không cũng không thể cho tới bây giờ vì chuyện của hắn mà lo lắng.

Cũng bởi vì điều này, lão mới tự thân xuất mã tìm Anh Dạ Mạc, lão đem hy vọng duy nhất ký thác ở trên người đối phương.

Anh Dạ Mạc giả trang không có nghe Nghiêm thúc gọi hắn, tiếp tục kéo Anh Húc Kỳ đi tới phía trước.

“Mời thiếu gia cứu thiếu gia chúng ta đi, lão cầu người.” Nghiêm thúc nhìn hắn không phản ứng, đành phải dùng lớn âm lượng nói to, cũng trực tiếp kề mặt đất quỳ xuống.

Những lời này quả nhiên làm Anh Dạ Mạc dừng lại cước bộ, hắn quay đầu nhìn nhìn lão, vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, một bộ giống như hắn không đáp ứng sẽ không đứng lên.

“Hắn đây là đang làm gì? Hắn là ai vậy a? Mạc Mạc người nhận thức hắn?” Anh Húc Kỳ hoảng sợ, đây là đang làm gì? Người kia vì sao phải cầu xin?

“Hắn nhận sai người.” Anh Dạ Mạc nói.

Nghiêm thúc nói vậy là ý tứ gì? Mộc Tín Xa xảy ra chuyện gì sao? Tại sao phải hắn cứu y? Nhưng quan hệ bọn họ cũng đã cắt đứt, chuyện của y cũng không liên quan đến hắn. . .

“Không, lão không nhận sai người, tiểu thiếu gia Dạ Mạc, thật sự mời người cứu thiếu gia nhà chúng ta, không thể làm cho thiếu gia cứ tiếp tục như vậy. . .” Lão nói như bị thống. Lão chỉ cần tưởng tượng đến bộ dạng Mộc Tín Xa hiện tại, mũi đã cảm thấy một trận chua xót.

“Thiếu gia nhà người là ai a? Vì sao muốn Mạc Mạc cứu y?” Anh Húc Kỳ tò mò hỏi lão.

“Đệ không biết lão, Kỳ Kỳ, chúng ta đi.” Anh Dạ Mạc nói cho bản thân, bỏ qua! Bỏ qua! Mộc Tín Xa này thật sự quá phẫn, vì sao luôn đảo loạn tâm tư hắn thật vất vả trấn an xuống?

Nhưng Nghiêm thúc vẫn còn thủ đoạn cuối cùng, khiến Anh Dạ Mạc không thể không buông đầu tranh trong lòng.

“Tiểu thiếu gia Dạ mạc, thiếu gia nhà chúng ta đối với người tâm ý là thật, thiếu gia là thật sự yêu người, lão cầu người, mời người nhất định phải cứu đứa nhỏ kia. . .” Nói đến câu cuối cùng, ngữ điệu của lão đã hơi nghẹn ngào.

Nếu Anh Dạ Mạc không muốn cứu thiếu gia nhà lão, Nghiêm thúc không biết có thể hướng ai cầu cứu.

Nghiêm thúc nói tới, cuối cùng cước bộ của Anh Dạ Mạc hoàn toàn cứng đờ, rốt cuộc đi không được.

“Tín Xa rốt cuộc. . . Xảy ra chuyện gì. . . ?” Anh Dạ Mạc quay đầu hỏi lão.

Hắn, hoàn toàn dao động. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Anh Dạ Mạc đang trên máy bay trở về nước

Hắn muốn Anh Húc Kỳ không cần về nước, hỗ trợ yểm hộ hắn, miễn cho các ca ca khác biết hắn chuyện hắn đang làm, nhất định sẽ ra sức ngăn cản hắn.

Hắn muốn đi tìm Mộc Tín Xa.

Nam nhân chết tiết kia, cư nhiên lừa gạt hắn, y rõ ràng yêu hắn lại nhẫn tâm cự tuyệt hắn, chuyện gì cũng kiên cường chống đỡ không cho hắn biết.

Điều này, hắn thật sự yêu đến sắp điên.

Thời gian trở về.

Người đến tìm hắn, Nghiêm thúc, lão đem Mộc Tín Xa sau khi chia tay, trong khoảng thời gian này phát sinh đủ loại chuyện đều nói hết cho hắn, còn nói không ít chuyện về quá khứ của Mộc Tín Xa, chính là y bị ca ca cưỡng bạo, khiến hắn nghe được tâm cũng chảy máu.

Khó trách hắn lại cảm thấy Mộc Tín Xa rất khó nắm bắt, nguyên lai y và hắn giống nhau, luôn có thói quen phòng bị người khác. Nhưng hai người dùng phương thức bất đồng, hắn trực tiếp cự tuyệt người khác tới gần, còn y một mực khác biệt cùng người phiêu đảng, cũng không nguyện ý buông thả tình cảm.

Hắn nhắm mắt lại giống như có thể thấy lúc Mộc Tín Xa bị thương tổn, ở trong một mảnh tinh phong huyết vũ sinh tồn, không ai có thể giúp y, người duy nhất có thể dựa vào chỉ có chính y.

Trong hoàn cảnh này, Mộc Tín Xa học tập đến dùng ưu thế bản thân lợi dụng người khác, thậm chí y lựa chọn xem nhẹ nội tâm thống khổ, biến bản thân trở nên giống hoa hồ điệp, câu dẫn những nam nhân khác.

Người này, căn bản là không thương bản thân, cũng không yêu bản thân, thì sao có thể yêu người khác? Sao vậy dám hy vọng có người thương y?

Anh Dạ Mạc cảm thấy được hắn rất ngu xuẩn, vì sao lại không phát hiện Mộc Tín Xa cũng không phải người kiên cường? Hắn hảo hận, khi Mộc Tín Xa thống khổ, hắn cái gì cũng chưa giúp được y, ngay cả một cái ôm cũng không cho y, còn bởi vì hoài nghi mà xoay người rời khỏi y.

Nam nhân trong tấm ảnh nguyên lai không phải tình nhân của y, mà là tên đầu sỏ hại y thống khổ nhiều năm, Mộc Tín Xa ngay cả chuyện này cũng giấu hắn một mình gánh vác, tóm lại là hắn rất yêu đuổi mới làm Mộc Tín Xa không dám ý lại?

Không, không phải như vậy, Mộc Tín Xa nhất định cũng giống hắn, là quá yêu hắn, cho nên thà rằng lựa chọn chấp nhận hết thảy, cũng không nguyện cho hắn biết.

Mộc Tín Xa như vậy sao hắn có thể không đau lòng? Mộc Tín Xa như vậy sao hắn có thể yên tâm?

Đủ rồi, thật sự quá đủ rồi, lần này mặc kệ y nói gì hắn cũng không tin.

Hắn chỉ cần tin tưởng trái tim y là được rồi.

Tín Xa, lần này sẽ không buông người, kéo theo thể xác và tinh thần mỗi một như vậy, đến bây giờ không cho ta lo liệu, người bảo ta sao có thể buông tay?

*_*_*_*_*

Mộc Tín Xa mình đầy sát khí trùng năm nhân trước mắt, đôi mắt xinh đẹp cũng bởi vậy che khuất một tầng lạnh rét.

Người này, y tìm mất một thời gian, lúc y mở rộng quy mô tìm kiếm, cuối cùng cũng rơi vào trong tay y.

Nam nhân này là Hoàng Sâm, là hung thủ lúc trước hại Anh Dạ Mạc tan cửa nát nhà!

Muốn tìm y cũng rất đơn giản, chỉ cần phát động nhiều người là có thể tìm được, nhưng không quyền Anh bang dù sao cũng là trong tay Anh Thiên Ngạo, hơn nữa hẳn không muốn Anh Dạ Mạc báo thù, hiển nhiên không có khả năng giúp a Mạc tìm người.

Nhưng y là có thể, lợi dụng những tên dưới tay, người xem, không phải dễ như trở bàn tay?

“Người chính là Hoàng Sâm?” Ngay cả con mắt y cũng chưa nhìn về phía hắn, chỉ cố mục bản thân đùa bốn khẩu súng trong tay.

“Người. . . Người là ai. . . ? Vì sao bắt ta đến đây?” Tên kia vẻ mặt hoảng sợ, nam nhân trước mắt tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, nhưng thoát nhìn tựa hồ không dễ chọc, nhất là trên người y phát ra khí thế khắp nơi này đều là tình cảnh rất ám dị.

“Người hỏi ta là ai? Thật buồn cười.” Cùng ở Đông khu lẫn lộn, cứ nhiên không biết y? Xem ra không phải hẳn rất hẹp hòi kiến thức, mà chính y chưa đủ cao giọng.

“Người. . . Người sẽ không phải là Mộc Bang chủ. . . ?” Tên kia cẩn thận nhìn lên, diện mạo y mỹ miều, hơn nữa một đầu hồng nhật, đột nhiên nhớ tới bang chủ Mộc Tuyền Bang cũng như vậy.

Ở bang phái Đông khu mà nói, y độc chiếm địa vị long đầu không thể nghi ngờ là một nhân vật huyền thoại, nghe nói người này có mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành nhưng rất nguy hiểm, thủ đoạn của y cũng là có tiếng hung tàn.

“Tính người thức thời.” Mộc Tín Xa nói.

Hoàng Sâm vừa nghe lại hoảng sợ, Mộc Tuyền Bang? Vì sao bang chủ Mộc Tuyền Bang lại bắt hắn?

“Vì. . . Vì sao lại bắt ta. . . ?” Hoàng Sâm run rẩy hỏi, hắn cũng không nhớ rõ có lỗi gì với đối phương a.

“Người không phải từng bán đứng huynh đệ mình, còn giết cả nhà?”

Anh Dạ Mạc nói qua, năm đó chính là Hoàng Sâm mai phục bên người phụ thân dưới cơ sở ngầm, cuối cùng còn ra bán đứng cả nhà bọn họ, hại hẳn nhà tan cửa nát.

“Ta không hiểu người đang nói cái gì. . . ?” Hoàng Sâm nhất thời không lĩnh hội hết, còn tưởng rằng Mộc Tín Xa chắc là hiểu lầm? Nếu là hiểu lầm sẽ nhanh cởi bỏ!

“Mười mấy năm trước, đôi vợ chồng chết ở trong tay người, còn có đứa nhỏ, nghĩ đi?” Mộc Tín Xa hảo tâm lục lại trí nhớ của hắn.

Hoàng Sâm lúc này mới nhớ tới y là nói chuyện gì, nhưng mà. . . Lại xảy ra chuyện gì?

“Này. . . Cùng người có quan hệ gì. . . ?”

“Sao lại không quan hệ, người không biết tiểu nam hài kia còn sống?” Mộc Tín xa cười lạnh.

“Kia. . . Không thể nào. . . ?” Tuy nghe được tiểu nam hài năm đó có thể may mắn sống sót làm hắn có phần kinh ngạc, nhưng Hoàng Sâm vẫn không biết người này cùng hắn có quan hệ gì?

“Nam nhân kia. . . Hiện tại là người yêu của ta. . . Người nói xem?” Mộc Tín Xa lúc này trực tiếp dùng khẩu súng chỉ hắn.

Kỳ thật cũng không thể nói như thế, Anh Dạ Mạc nhiều nhất cũng chỉ “Tùng” là người của y mà thôi.

Xong rồi! Hoàng Sâm nghe y nói như thế, hoàn toàn đã hiểu, y chính vì đứa nhỏ lúc trước báo thù. . . Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Hắn cũng quá xui xẻo? Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Làm ơn. . . Không cần. . . Ta thật sự không biết. . .” Hoàng Sâm cầu xin, hắn không muốn chết a.

“Nói ra, người cũng không biết tiểu nam hài kia lại biến thành nam nhân của ta, ý người là vậy?” Mộc Tín Xa đem súng để trên trán hắn, chỉ cần y ấn cái móc, tên làm Anh Dạ Mạc hận đến thấu sẽ tiêu thất.

Hai tay y sớm đã dính máu, đã giết rất nhiều người, nhưng Anh Dạ Mạc là khác biệt, không tất yếu vì người như thế làm dơ tay, sau này chỉ cần tùy tiện thả tin tức cho Anh Dạ Mạc biết Hoàng Sâm đã chết là được rồi.

Như vậy, y sẽ không cần quan tâm nữa.

Cũng có thể yên tâm hướng xuống địa ngục sâu thẳm.

“Thật sự. . . Đùng mà. . .” Hoàng Sâm trước cái chết ra sức vùng vẫy, hắn không ngừng vặn vẹo thân thể trời buộc.

Mộc Tín Xa hừ lạnh một tiếng, cừ nhân của Anh Dạ Mạc chính là cừ nhân chính mình, y tính toán lập tức tiên y đi hoàng tuyền.

“Dừng tay, Tín Xa!”

Cửa đột nhiên bị đá văng, Mộc Tín Xa không thể tin được y cư nhiên nghe thấy thanh âm Anh Dạ Mạc? Theo hướng thanh âm truyền tới, rõ ràng là Anh Dạ Mạc , đứng vậy, hắn. . . Sao lại ở đây?

Anh Dạ Mạc xông lên phía trước, một phen cướp khẩu súng trong tay Mộc Tín Xa, lại nhìn nam nhân trước mắt, sưng sốt, chính là người hắn tìm.

Nghiêm thúc nói cho hắn, Mộc Tín Xa vì hắn báo thù, cho nên vẫn không dư di lực giúp hắn tìm người. Nhưng lão hy vọng hắn có thể khuyên nhủ Mộc Tín Xa, đừng cho y lại nhiễm máu, lão sợ Mộc Tín Xa sẽ không quay đầu về được, mới có thể bay nhanh qua tìm hắn, cũng đối hắn nói ra hết thảy.

Bởi vì Nghiêm thúc tin tưởng, chỉ có hắn mới ngăn cản Mộc Tín Xa đang tiếp tục chìm xuống.

“Người đây là đang làm gì? !” Mộc Tín Xa bắt lấy khẩu súng trong tay bị cướp đi, còn kém một bước mà thôi!

“Đủ rồi, Tín Xa!” Anh Dạ Mạc quăng khẩu súng trên mặt đất, không cho Mộc Tín Xa thấy.

“Chê cười, người dựa vào gì mà ra lệnh cho ta?” Mộc Tín Xa hướng một bên, thân thủ muốn nhặt khẩu súng lên.

Anh Dạ Mạc hiển nhiên không có khả năng cho y nhặt, hắn một phen kéo Mộc Tín Xa qua, một tay cũng thuận thế ôm trụ thắt lưng khiến y không thể động đậy.

“Dựa vào em là người yêu của ta.” Anh Dạ Mạc nói một bộ đương nhiên.

Tuy rằng trong nháy mắt lòng Mộc Tín Xa có dao động, nhưng y vẫn rất nhanh khôi phục lại lý trí.

“Anh Dạ Mạc! Ta nói cho qua rất nhiều lần, ta vốn đối người vốn không còn hứng thú , không cần quẩn luyến ta!” Mộc Tín Xa muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng Anh Dạ Mạc ôm rất chặt, hoàn toàn không cho y có cơ hội giãy.

“Các người còn xem cái gì, đem người dẫn đi!” Anh Dạ Mạc đối hai bảo tiêu trong phòng.

Hai bảo tiêu cũng không biết là do bị khí thế hắn dọa , nhưng lại quên chủ tử chúng là Mộc Tín Xa mới đúng, thật sự đem Hoàng Sâm dẫn ra ngoài.

“Anh Dạ Mạc! Người rốt cuộc đang làm gì? !” Mộc Tín Xa không dám tin, y muốn nhanh chóng cho tên kia tiêu thất, Anh Dạ Mạc lại làm mọi việc rồi lên?

Còn thiếu mỗi một bước, tâm nguyện Anh Dạ Mạc có thể đạt được, ác mộng cũng sẽ chấm dứt.

“Chuyện của hần nói sau, hiện tại, xử lý chuyện anh với em.” Anh Dạ Mạc một tay khiêng Mộc Tín Xa lên vai.

Mộc Tín Xa gầy không ít, mấy ngày hôm trước ở khách sạn còn thấy y như vậy, vài ngày không thấy y lại càng gầy thêm? Hần không có hảo hảo ăn cơm đều sao? Thật sự là một người khiến người ta lo lắng. . .

“Ta với người không còn gì để nói, mau thả ta xuống, người muốn làm gì? !” Mộc Tín Xa không thể tin được, Anh Dạ Mạc rốt cuộc là như thế nào, thật sự nghe không hiểu cự tuyệt của y sao?

Rõ ràng y nói rất kiên quyết.

Nhưng khi trên đường bị Anh Dạ Mạc khiêng lên phòng ngủ lầu ba, lại phát hiện nhóm thủ hạ không một người tới cứu y, chỉ trơ mắt nhìn y bị mang đi, này là chuyện gì đang xảy ra? !

Có Nghiêm thúc âm thầm hỗ trợ, Anh Dạ Mạc có thể thuận lợi đem Mộc Tín Xa thoát khỏi phần đông bảo tiêu bên người khiêng vào phòng.

Vừa mới để Mộc Tín Xa từ trên vai thả xuống, y đã chuẩn bị muốn chạy trốn, nhưng Anh Dạ Mạc lại sớm đi trước từng bước kéo y vào trong lòng.

“Anh Dạ Mạc! Người rốt cuộc muốn làm gì? !” Mộc Tín Xa bị bắt dán trước ngực hần, không thể động đậy.

“Vì sao lại gạt anh?” Anh Dạ Mạc hỏi, không phải bức người chất vấn, là ngữ khí ôn nhu đau lòng.

“Ta lừa người cái gì? ! Mau buông ra!” Mộc Tín Xa không chú ý tới trong giọng hần bí mật mang theo sự đau lòng, y chỉ thầm nghĩ muốn thoát khỏi người này, bỏ đi thật xa.

Y rất sợ sẽ không khống chế được, lại không muốn xa người này.

“Anh đã biết . . . Tín Xa. . .” Anh Dạ Mạc nâng lên mặt y cùng hần đối diện.

Mộc Tín Xa đầu tiên là sững sốt, hần biết gì? Không có khả năng, hần sao có thể biết cái gì? Đúng, không có khả năng. . .

“Người biết gì? Ta thật muốn biết.” Mộc Tín Xa cố ý tránh tầm mắt nhìn thẳng y, y cũng không tin Anh Dạ Mạc thật sự biết cái gì.

“Tín Xa. . . Em nhất định phải giấu anh sao? Em cứ sợ hãi vậy sao?” Anh Dạ Mạc nhin không được hôn cái trán y.

Mộc Tín Xa lại sững sốt, Anh Dạ Mạc hiện tại rốt cuộc đang nói gì?

“Ta rốt cuộc giấu người cái gì? Ta sợ hãi gì?” Mộc Tín Xa vẫn là không muốn buông thả khí độ, vẫn cao ngạo như trước.

Thân thủ hần xoa xoa mặt y, cúi đầu chính là hôn, dừng ở trên môi y.

Người này thật sự quá yêu cậu mạnh, không khỏi khiến người ta sinh thương tiếc?

“Nghiêm thúc đã nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, toàn bộ anh đều biết hết.” Anh Dạ Mạc nói.

Mộc Tín Xa cảm thấy có cỗ cảm giác mát từ lòng bàn chân thẳng lên óc, khuếch tán đến toàn thân, điều giấu kín kia cuối cùng hoàn toàn bị phá tan, y không muốn Mạc Mạc biết mọi chuyện, hiện tại tất cả hần đã biết?

Còn hơn bị Nghiêm thúc bán đứng, giờ phút này làm y không chịu nổi, là bị người yêu nhất biết được đoạn quá khứ dơ bẩn kia.

“Cho nên?” Mộc Tín Xa tuyệt vọng cực điểm, huyết sắc trên mặt cũng chậm rãi bị rút, môi cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

“Vì sao không nói cho anh biết?” Anh Dạ Mạc hỏi y.

“Người cho là chuyện thực vinh quang sao? Bị ca ca cường bạo, là chuyện rất đường hoàng mà có thể khoe ra? !” Mộc Tín Xa kích động thanh âm bén nhọn cao vút, chính là tổn thương sâu nhất trong lòng, y che dấu không còn không được, sao có thể còn dối ai nói? Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

(Tới giờ 2 anh làm lành a~...)

“Anh không phải ý tứ kia. . .” Nhìn không khống chế được Mộc Tín Xa, Anh Dạ Mạc không biết nên làm gì trấn an y, hấn căn bản không phải ý tứ kia.

Nếu y nguyện ý nói cho hấn nghe, thì sẽ cùng y thừa nhận loại thống khổ này, tuy rằng không thể thay đổi sự thật, nhưng hấn nguyện ý ở bên người y làm bạn, ý của hấn là vậy a.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào người đã nói đi, nói xong thì đi, ta không cùng người muốn phí sức.” Nếu hấn đã biết, chuyện đó không phải càng dễ dàng giải quyết sao? Mộc Tín Xa nghĩ thầm.

Cho dù là Anh Dạ Mạc ôn nhu, nghe đến chuyện như vậy thì thái độ cũng chuyển biến?

“Tín Xa. . . Anh chỉ muốn em không bao giờ...phải rời khỏi anh nữa. . .” Anh Dạ Mạc nói.

“Người muốn như vậy?”

Mộc Tín Xa căn bản không đem lời nói của hấn lọt tai. Ai lại muốn một nam nhân đẩy người dơ bẩn? Trừ khi hấn điên rồi!

“Tín Xa, anh thật sự, anh yêu em, đời này anh cũng chỉ muốn em một người mà thôi.” Anh Dạ Mạc nói tiếp.

Hấn thật sự không biết nên dùng biện pháp gì mới làm Mộc Tín Xa hiểu được hấn là thật sự thương y, nếu lời nói có tác dụng, vậy hấn chân thành chờ đợi tâm ý có thể truyền tới trong lòng y.

“Người không biết người như vậy rất buồn cười không? Người muốn ta làm gì? Ta đã ô uế, người còn không hiểu?” Mộc Tín Xa nói, ngữ khí có phần chua xót.

Đúng vậy, thân thể cùng tâm linh y đã sớm ô uế.

Anh Dạ Mạc nhất định còn chưa rõ ràng mới nói với y như vậy, nhưng đầu y vẫn thanh tỉnh, không thể khiến Anh Dạ Mạc lảng đi.

“Em không được hạ thấp bản thân mình! Em là người thế nào anh rất rõ ràng, anh yêu em, Tín Xa, nhận anh đi, không cần luôn chạy trốn.”

Nghe Mộc Tín Xa nói bản thân bẩn, tâm Anh Dạ Mạc lại đau, rõ ràng người sai không phải y, vì sao y phải gánh vác?

“Anh Dạ Mạc, người vì sao phải như vậy? Đã nói nhiều lần rồi là ta không cần người, vì sao người vẫn không buông tha ta?” Mộc Tín Xa nhin không được rút nước mắt, Anh Dạ Mạc thật sự rất buồn.

Y biết Dạ Mạc là chân thành, tâm ý cũng không phải giả, chính là nguyên nhân này y mới càng phải rời khỏi, y không muốn bản thân làm dơ bẩn hấn, một chút cũng không muốn.

“Em muốn anh sao mà buông tay? Em cho anh nhiều như thế, thì ngay cả một chút cũng không chịu làm cho anh giúp sao? Tín Xa, lần này mặc kệ em nói gì anh cũng sẽ không thả, hãy tin tưởng anh, không cần sợ hãi, được chứ?” Anh Dạ Mạc lau đi dòng nước mắt trên mặt y, hấn không muốn buông tay, hấn phải vĩnh viễn lưu lại người này bên người, quán lấy y, làm bạn y.

Đáp lại hấn chính là càng nhiều nước mắt của y.

Vì sao Anh Dạ Mạc có thể nói ra dễ dàng những lời y rất muốn nghe?

Ngư ngốc này có biết y đã mất rất nhiều khí lực mới khiến bản thân đẩy hẳn ra không? Vì sao lúc y chìm xuống cũng phải kéo hẳn theo? Như vậy sẽ khiến y hoàn toàn không thể buông hẳn ra. . . .

Y mặc kệ, là Anh Dạ Mạc kiên cường muốn giữ y lại, có hậu quả gì cũng phải chính y gánh vác!

“Anh là đứa ngốc sao. . . ?” Mộc Tín Xa cuối cùng buông tha giấy dựa trong lòng hẳn, tay cũng vòng qua thắt lưng Anh Dạ Mạc, ở trong lòng hẳn rơi lệ.

“Anh không phải đứa ngốc, người ngốc là em. Tín Xa, em sớm nên ý lại anh, tin tưởng anh.” Anh Dạ Mạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra Mộc Tín Xa cuối cùng mềm hoá được?

“Nói cho cùng. . . Vạn nhất có một ngày anh không cần em. . . ?” Y cũng không phải tiểu hài tử, sao có thể bị hẳn hống hai ba câu liền khuất phục?

“Đó là chuyện không có khả năng, anh thích em thích đến muốn điên rồi, sao có thể không cần em? !” Anh Dạ Mạc cảm thấy Mộc Tín Xa căn bản không cần lo lắng chuyện này sẽ phát sinh, hẳn mới không có khả năng không cần y, hẳn nói chính là thật!

“Chỉ hống em mà thôi. . .” Mộc Tín Xa không thể không thừa nhận, y thật sự bị Anh Dạ Mạc công hãm vào sâu, y sao có thể tin lời êm tai như vậy? Biết rõ lời ngon tiếng ngọt không thể tin, nhưng từ trong miệng a Mạc nói ra thì lại khác.

Nói không chừng, y chỉ cần một người biết mỗi chính mình, hống mỗi y thôi?

“Anh chỉ hống em. Sau này, không được rời khỏi anh, cũng không được tự tiện nói muốn chấm dứt.” Anh Dạ Mạc cảm thấy hẳn nhất định phải nói rõ một lần mới được, cho dù là nói vui đùa, hẳn cũng không muốn nghe lại.

“Vậy muốn xem thử. . .”

Tuy rằng Mộc Tín Xa miệng vẫn hừ hống, nhưng ở trong lòng y đã làm ra một quyết định – y không bao giờ ... nghĩ muốn rời Anh Dạ Mạc nữa, y phải cả đời cuốn lấy hẳn!

“Em thật sự là. . .” Anh Dạ Mạc ôm y không có biện pháp, ai kêu hẳn thích y, ngay cả khẩu vị cũng thích giống nhau.

Lần sau nếu y còn dám nói ra, sẽ hung hăng hôn trụ y khiến không thể mở miệng là được.

*_*_*_*_*

Anh Dạ Mạc trấn an một hồi nước mắt y mới chậm rãi dừng lại, nhưng bởi vì thể xác và tinh thần mệt mỏi, nên lập tức tựa vào trong lòng Anh Dạ Mạc nặng nề ngủ.

Anh Dạ Mạc nhẹ nhàng đem y ôm vào trong lòng, xuyên qua bóng đêm dưới ánh trăng mỏng manh, nhìn khuôn mặt y ngủ.

Hắn phát hiện chưa bao giờ nhìn y ngủ, nguyên lai bộ dáng Mộc Tín Xa khi ngủ là thế này? Bình thường y luôn linh nha lị miệng*, mặc kệ nói gì, làm gì đều là do y kiểm soát, nhưng bộ dáng khi ngủ thì không thể gạt người, nhìn vẻ mặt y thả lỏng hẳn như một đứa nhỏ?

*li la li miệng : có thể là ăn nói có đã tính toán hết

Thấy nước mắt trên mặt y, Anh Dạ Mạc cảm thấy đau lòng không thôi, nếu Nghiêm thúc không nói cho hẳn, hẳn căn bản không biết Mộc Tín Xa tính toán tự đeo lưng hết thảy.

Không mang hẳn theo cùng, Mộc Tín Xa thật sự là rất xấu xa.

Trái tim y rốt cuộc có bao nhiêu cường, có thể gánh vác hết thảy? Cũng chỉ là chuyện cá nhân, nhưng chỉ “Một người” gánh chịu!

Hắn sẽ không làm Mộc Tín Xa tiếp tục đi xuống, hẳn thật sự rất ngốc, rõ ràng hơn hẳn vài tuổi, sao có thể quan tâm người như thế?

Sau này, hẳn nên vì y gánh chịu hết.

Còn có, tuyệt đối không thể lại y mở miệng lừa ! Rõ ràng người kia không tâm, ngay cả những lời xấu cũng nói ra.

Hắn đời này cũng chỉ muốn y , sau này mặc kệ y nói gì, hắn cũng không sẽ thả y đi!

Anh Dạ Mạc hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của y, sau mới ôm chặt y cùng hắn ngủ. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mộc Tín Xa phát hiện bản thân nằm trong lòng a Mạc.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên ở trong lòng hắn tỉnh lại, nhưng đây lần đầu tiên khiến y xúc động hạnh phúc muốn khóc, y cảm thấy hết thấy tránh khỏi hạnh phúc là không đúng.

Còn có tối hôm qua Dạ Mạc đối y nói những lời kia, y thật sự có tư cách có được tâm hồn thiện lương sao?

Y nhin không được lại ôm chặt Dạ Mạc, thực sợ hắn là ảo tượng, sẽ ở giây tiếp theo trước mắt y biến mất.

Anh Dạ Mạc vừa vặn chậm rãi mở mắt tỉnh lại, mắt thấy chính là Mộc Tín Xa vẫn nhìn hắn chăm chăm, không phải loại ánh mắt câu dẫn người, mà là một loại ánh mắt có điểm lo sợ.

Anh Dạ Mạc còn không có mở miệng hỏi, trước hết đem cái miệng hồng nộn của y hôn một cái, nhìn bộ dáng y vừa rồi có lẽ lại suy nghĩ cái gì không tốt rồi?

Đột nhiên hành động này Mộc Tín Xa hoảng sợ, y vừa mới nhìn hắn ngủ sẽ là sắc mặt gì? Chắc là bị phát hiện . . .

Nhưng Mộc Tín Xa chính là Mộc Tín Xa, y rất nhanh trấn định được, thuận đường bắt chước theo động tác của Dạ Mạc vừa làm, bắt trước làm theo kéo đầu hắn xuống, hôn lên môi hắn.

Hai người nhất thời dây dưa ngoạn, bắt đầu người tới ta đi hôn đến hôn đi, quần áo trên người cũng không biết lúc nào bị quăng trên giường, càng không biết là ai thoát.

“Dạ Mạc. . . Hảo sắc. . . Sao lại cởi sạch. . .”

Không biết đùa thế nào, vốn hai người hảo hảo ôm cùng nhau, tư thế đã biến đổi một chút, đổi thành Tín Xa nằm ở phía dưới, ngón tay không ngừng ở trên ngực Dạ Mạc vẽ vòng vòng.

Dạ Mạc uy vũ hùng tráng thật sự hảo ngon miệng, y hảo muốn ăn hắn.

“Phải không. . . ?” Anh Dạ Mạc nhớ không lầm, không chỉ quần áo hắn mà ngay cả quần áo Tín Xa đều là bản nhân y tự thoát a?

“Anh đối em như vậy là sao. . . ? Như vậy không tốt . . .” Mộc Tín Xa cố ý lấy tay che khuất trước ngực phần hồng của mình, tùy thời lộ ra một bộ thẹn thùng, nhưng ánh mắt lại ám chỉ đối phương nhanh tấn công y.

Anh Dạ Mạc cảm thấy được rất muốn cười, Mộc Tín Xa này a, thật sự là lạ?

“Em nói xem. . . ?” Anh Dạ Mạc cúi đầu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn lại muốn mở miệng.

Hắn tính toán hôn choáng y, làm y không có biện pháp nói lung tung.

Dạ Mạc dần lấy y, lập tức quên bản thân vừa mới làm một bộ thuần khiết giả trang con gái đáng hoàng, chỉ ôm lấy tấm lưng dày rộng của hắn, bắt đầu hưởng thụ a Mạc ngon miệng . . .

(=)~ anh xem a Mạc là đồ ăn a).

*_*_*_*_*_*

*_*_*_*_*_*

Vài ngày sau

Anh Dạ Mạc đem Tín Xa về nhà diện kiến các ca ca nói chuyện hai người đã kết giao lại.

Sắc mặt Anh Thiên Ngạo rất khó xem, vẫn nhìn chăm chú tay Mạc Tín Xa bị a Mạc nắm, hần siêu nghĩ muốn chặt tay Mạc Tín Xa!

Anh Dạ Mạc đại khái kể lại mọi chuyện cho bọn họ, cho nên bọn họ cũng hiểu được Mạc Tín Xa không phải vì có nam nhân khác mới bỏ lão đệ nhà bọn họ, nhưng Anh Thiên Ngạo vẫn không quá cao hứng chính là dù sao Mạc Tín Xa hại Dạ Mạc thương tâm là sự thật.

“Cho nên, đệ đem Húc Kỳ một người tại nước ngoài, vì trở về gặp Tín Xa?” Anh Thiên Ngạo không ngờ Mạc Tín Xa lại mị lực hấp dẫn Dạ Mạc để lại Húc Kỳ cảm tình tốt nhất, làm đệ hần không tiếc thương bỏ lại Húc Kỳ để trở về gặp Mạc Tín Xa? (a Kỳ ở lại để gặp lão công chứ a

)

“Thực xin lỗi.” Anh Dạ Mạc cúi đầu xin lỗi. Anh Húc Kỳ hiện tại nhân hần đang trên máy bay, sáng nay đã gọi điện thông báo có thể về nước.

“Tín Xa, ta nhớ rõ ngươi không phải đã cự tuyệt Dạ Mạc nhà của ta, còn nói chán ghét?” Anh Thiên Ngạo nói.

“Đại ca, chuyện này cũng không phải lỗi của Tín Xa, là đệ. . .” Anh Dạ Mạc thay Mạc Tín Xa giải thích.

“Ta không phải hời hợt. Tín Xa, ngươi nên cho ta một cái công đạo?” Đệ đệ bị y khiến cho sống dở chết dở, hiện tại còn mặt mũi tại đây diễn kịch?

“Là đệ sai lầm rồi, đệ không nên để Dạ Mạc thương tâm, đệ cùng đại ca cam đoan, tuyệt đối sẽ không làm chuyện này phát sinh.” Mạc Tín Xa không sợ Anh Thiên Ngạo nhìn, không sợ bị cổ khí thế kia đánh ngã.

Trước khi đến y cũng điều chỉnh tâm lý, mặc kệ bọn họ sẽ đối đãi chính mình như thế nào, cũng không thể lùi bước.

Vì a Mạc yêu y như vậy, cũng vì chính mình, y quyết định phải nhẫn nhịn đối mặt trái tim.

“Nếu phát sinh thì làm sao?” Anh Thiên Ngạo lại hỏi, hần muốn Mạc Tín Xa có thể xuất ra lời thành tâm.

“Nếu thật sự có một ngày, đại ca ngươi muốn đệ chết, đệ tuyệt đối không nói hai lời liền chết.” Mạc Tín Xa đem nói kiên quyết, không để cho bản thân một con đường cứu vãn.

Dù sao không có a Mạc y sống cũng không giá trị, cho nên điều này cũng không tính là gì.

“Ngươi nói ta đều nhớ kỹ, ngươi cũng đừng quên.” Nếu đã nói như vậy, nếu thật sự còn dám làm tổn thương a Mạc, hần sẽ không lên tiếng mà tuyệt đối bắt y trả giá đại giới!

“Tín Xa không dám quên.” Mạc Tín Xa đáp lại.

“Nếu đại ca đã hỏi xong, đến lượt đệ hỏi.” Anh Mị Sí lại đột nhiên xen vào nói.

Anh Dạ Mạc cảm thấy có cổ dự cảm rất không tốt, hần thật sự không muốn biết Nhị ca sẽ hỏi cái gì, nhưng không kịp ngăn hần đã trực tiếp hỏi.

“Ta quan sát đã thật lâu, Mạc Mạc, ngươi quả nhiên bị áp đi?” Anh Mị Sí biết Mạc Tín Xa là loại nam nhân sẽ không nguyện ý nhường, như vậy cũng chỉ còn sót lại...?

Quả nhiên là vấn đề ngu xuẩn đến cực điểm! Trên mặt Anh Dạ Mạc phủ kín hắc tuyến, Nhị ca vì sao luôn đặc biệt quan tâm loại chuyện này?

“Anh Mị Sí, ngươi lâu lắm không đùa, da lại ngứa đúng không?” Anh Thiên Ngạo có khi cảm thấy chịu không nổi đệ hần, sao luôn đối loại chuyện này đặc biệt hứng thú?

“Nào có, đại ca, đệ là vì nam nhân Anh gia suy nghĩ a, nam nhân Anh gia chúng ta sao có thể không chí khí bị đặt ở phía dưới!” Anh Mị Sí một bộ đúng lý hợp tình. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Anh Lạc Ngưng nhin không được nhéo đuôi hần, còn tròng mắt liếc hần, Anh Mị Sí đáng giận này, người còn không phải áp ta? !

Anh Mị Sí biết y đại khái đang mất hứng, vội vàng ra tiếng hống y.

“Lạc ngưng người ngoan, không tính người trong nhà, em ngoan ngoãn cho anh áp đi.” =))

~Lời này vừa nói ra, Anh Lạc Ngưng lập tức mặt đỏ bừng. Anh Lạc Ngưng thì sắc nhạt

Mộc Tín Xa ở một bên nhìn cảm thấy rất thú vị, nguyên lai tình nhân của Lạc Ngưng lại là nhị ca a? Nhưng đại ca cũng rất đáng yêu, lại không phát hiện bảo tiêu đứng ở bên cạnh sắc mặt rất khó xem sao?

Nhà này của nhiên rất thú vị.

“Nhị ca cứ yên tâm, Dạ Mạc sẽ không làm nam nhân Anh gia mất mặt.” Mộc Tín Xa cười khẽ, lời nói uyển chuyển hàm xúc nhưng rành mạch rõ ràng.

Anh Dạ Mạc lúc này mới phát hiện hần đã quên, trình độ nói chuyện rõ ràng của Tín Xa cũng không thua nhị ca hần a. . .

Khụ, khụ, Anh Dạ Mạc ngượng ngùng ho khan vài tiếng.

Anh Mị Sí cùng Anh Thiên Ngạo nghe y nói có điểm hoảng sợ, nhưng khi cẩn thận ngẫm lại, khuôn mặt kia của Tín Xa kia quả thật mới là người bị áp đi? Tốt lắm, Anh Dạ Mạc quả nhiên là nam nhân Anh gia!

Anh Lạc Ngưng không nói gì nhìn về phía Mộc Tín Xa, trong lòng chỉ có loại đồng cảm giác cũng là người thiên nhai lưu lạc a. . .

“Nếu như vậy, ta đây cũng không ý kiến.” Anh Mị Sí không ngờ tới lời thâm thía này.

Mộc Tín Xa cười cười, người nhà bọn họ thật sự đáng yêu.

Vốn không khí đang nghiêm túc, do Anh Mị Sí không đứng đắn lên tiếng, nhất thời trở nên thoải mái rất nhiều.

Mộc Tín Xa nói muốn ra bên ngoài dạo quanh, Anh Dạ Mạc liền bồi y đi ra ngoài.

“Thật chê cười, Nhị ca anh chính là như vậy, em đừng để trong lòng.” Anh Dạ Mạc lo lắng Mộc Tín Xa sẽ hiểu lầm nhị ca có ác ý đành hướng y giải thích.

“Không sao? Nhị ca rất thú vị.” Mộc Tín Xa là thật sự thấy thú vị, một chút cũng không phiền phức.

“Vậy là tốt rồi.” Anh Dạ Mạc nhẹ nhàng thở ra, dù sao cả hai đều là người quan trọng, hần hy vọng hai bên có thể chung hợp.

“Cám ơn anh, Dạ Mạc.” Mộc Tín Xa đột nhiên cảm thấy có a Mạc ở bên người thật sự quá tốt.

“Àn? Cám ơn anh chuyện gì?”

“Cám ơn anh yêu em như thế, cũng cám ơn anh có gia đình ấm áp như thế.” Mộc Tín Xa khó có khi nói được những lời này, ngay cả chính y cũng không tin tưởng bản thân có thể nói ra những lời chân thành.

Ở trước mặt a Mạc, y càng ngày càng không muốn giả tạo bản thân.

“Em lại đang loạn nghĩ gì đi?” Anh Dạ Mạc không hiểu vì sao lại vì chuyện này cám ơn hần, duy nhất có thể đoán được là Tín Xa lại suy nghĩ vớ vẩn gì đi?

“Đúng vậy. . . Em nghĩ tới anh. . .” Mộc Tín Xa cười, lại muốn đùa đùa hần.

“Vậy nghĩ muốn anh là được rồi.” Anh Dạ Mạc bế ôm y.

Hần phát hiện Tín Xa rất yêu làm nũng, như vậy rất tốt, hần thích y làm nũng với mình.

“Ai. . . Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa tựa vào trong lòng hắn, để cho hắn ôm.

“Sao vậy?”

“Anh còn có nhớ nơi này không, là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Y đề nghị đi ra ngoài dạo, chính là muốn đến nơi này nhìn. Nếu đêm đó không có ở nơi này gặp Anh Dạ Mạc, có lẽ hết thấy không như bây giờ.

“Nhớ rõ.” Anh Dạ Mạc nghĩ, đây gọi là duyên phận đi? Ngay lúc đó hắn căn bản không ngờ về sau sẽ yêu thương Mộc Tín Xa.

“Vậy, anh đối với em ấn tượng đầu tiên là gì?” Mộc Tín Xa làm nũng hỏi hắn.

Bị y hỏi, Anh Dạ Mạc chỉ cảm thấy hoảng hốt, nếu thật sự đem cảm giác lúc trước nói ra, hắn có thể sẽ bị Mộc Tín Xa giết chết. . .

“Vì sao không nói lời nào? Chẳng lẽ. . .” Mộc Tín Xa nhìn vẻ mặt hắn khó xử, làm bộ không quá cao hứng.

Kỳ thật y sớm biết, ấn tượng của a Mạc lúc trước đối y hắn rất kém cỏi? Nghĩ đến lúc ấy toàn thân cao thấp đều bị hắn chán ghét hết chỉ thấy buồn cười.

Nhưng y chỉ muốn đùa Dạ Mạc, muốn nhìn bộ dạng hắn không biết trả lời như thế nào.

“Em đừng nghĩ loạn.” Anh Dạ Mạc ngăn lại đề tài, bằng không sẽ không chấm dứt.

“Thật nhỏ mọn, cũng nói cho anh biết, em chính là lần đầu tiên thấy anh liền thích a.” Mộc Tín Xa nói.

“Em. . . Là nói giỡn đi. . . ?” Hắn mới không tin nhất kiến chung tình, đương nhiên cũng cảm thấy Mộc Tín Xa không nói thật.

Nhưng hắn có nghĩ tới, nói không chừng hắn đối Tín Xa cũng nhất kiến chung tình, ai kêu khi y theo hắn đã bắt đầu để ý.

“Ai, uống phí em đa tâm, đáng tiếc anh rất đầu gỗ.” Mộc Tín Xa cố ý thờ dài, kháng nghị hắn lúc ấy thật sự không hiểu phong tình.

“Ý tứ gì. . . ?” Di? Hắn sao càng nghe càng cảm thấy là lạ?

“Hay là muốn em ngã một lần để khơi dậy trí nhớ của anh?” Mộc Tín Xa cười đến thoải mái, hắn thật sự không biết lúc ấy là y cố ý a?

Bất quá nụ hôn kia, thật ra là ngoài ý muốn.

Anh Dạ Mạc không nói gì, không thể nào? Mộc Tín Xa lần đầu tiên gặp mặt đã bắt đầu tính kế?

“Em sao lại đối một nam nhân vừa gặp đã không phòng bị?” Anh Dạ Mạc nhéo nhéo cằm y, hắn thật sự có phần sinh khí, ngay cả nụ hôn kia cũng là y cố ý đi?

“Có sao không? Em chỉ đối với anh mà thôi. . .” Mộc Tín Xa gương ánh mắt vô tội nhìn hắn, ai kêu lúc ấy hắn vẫn cự tuyệt y, thật sự rất hấp dẫn khiến y nhận không được sử dụng chút thủ đoạn.

“Tốt nhất sau này cũng chỉ đối anh như vậy, nếu dám để anh biết em đi tìm nam nhân khác, anh sẽ cắt của em.” Anh Dạ Mạc không biết bản thân rất dục cường, nhưng đối mặt với Mộc Tín Xa lại là một chuyện khác.

“Kia. . . Anh sao muốn cắt em. . . ?” Mộc Tín Xa cười, ai, con hổ giấy này.

“Cắt em như vậy. . .” Anh Dạ Mạc hôn trụ y, bắt đầu nụ hôn bá đạo không ôn nhu.

Mộc Tín Xa cảm thấy bản thân rất hạnh phúc. . .

Có lẽ còn có rất nhiều thương tổn phải đối mặt, nhưng là mặc kệ là y hay là Anh Dạ Mạc, y hiện tại không chỉ có một mình, bọn họ sẽ ở bên cạnh nhau cùng giúp đỡ nhau vượt qua.

Có thể gặp người, thật sự là quá tốt.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45 PN1

Anh Dạ Mạc làm một cái quyết định, hắn muốn lưu Mộc Tín Xa ở bên cạnh hắn một thời gian.

Tuy Mộc Tín Xa không phải loại người yếu đuối, nhưng bây giờ là thời kì chuyển sang, hắn vẫn muốn bồi ở bên người y, cho y dừng khí giúp y hảo hảo chỉnh sửa lại suy nghĩ.

Hắn đã bỏ lỡ rất nhiều, cho nên lần này mặc kệ làm sao, hắn đều muốn bồi bên y cùng nhau hảo hảo chữa thương.

Mộc Tín Xa nói qua, y rất thích không khí nhà bọn họ, cho nên trong khoảng thời gian này khiến y ở Anh gia cứ trú, nếu là nơi có thể làm y thả lỏng tâm tình, hắn cũng bằng lòng đáp ứng.

Nghiêm thức bên kia cũng rất tán thành, còn cùng Anh Dạ Mạc dọn đồ một phen, cũng nói cho hắn việc về bang phái lão có thể chống đỡ không thành vấn đề, thỉnh hắn hảo hảo chiếu cố Mộc Tín Xa.

Hôm nay, bọn họ tới vùng biển lân cận.

Mộc Tín Xa từ lần đầu tiên thấy biển, nhân lúc không có ai thì nhảy căng lên, cũng rất muốn thừa dịp ở Anh gia mấy ngày này, cùng Anh Dạ Mạc hai người đến nhìn một lần.

Anh Dạ Mạc lần này nhưng thật ra tự động chuẩn bị một cái dù, hắn nhớ rõ Mộc Tín Xa dường như không thích phơi nắng?

Trước kia còn cảm thấy y như vậy rất không nam tính, nhưng mà hiện tại, hắn rất thích màu da Mộc Tín Xa trắng nõn, cho nên không muốn cho y phơi nắng.

“Em còn nhớ rõ trước đây anh đối với việc em bung dù cảm thấy bất mãn.” Mộc Tín Xa hỏi Dạ Mạc đứng ở một bên vì y bung dù, trong lòng có cổ hạnh phúc nói không nên lời.

“Khi đó cảm thấy vì sao một đại nam nhân phải bung dù, cũng không phải nữ hài tử.” Anh Dạ Mạc thành thật trả lời y, bên còn phối hợp nên bước cùng Mộc Tín Xa, không cho y bị ánh mặt trời chiếu đến.

“Vậy hiện tại? Sao đột nhiên thay đổi ý tưởng?” Mộc Tín Xa cười, y đương nhiên biết nam nhân bung dù có điểm quái dị, nhưng y cũng là bất đắc dĩ.

“Hiện tại không giống trước, em là nam nhân của anh, mà anh không hy vọng em phơi nắng sẽ rất đen.” Anh Dạ Mạc nói thẳng thắn, không phát hiện hắn lại bắt đầu bá đạo.

“Ha hả. . .” Mộc Tín Xa cười, đây là phong cách của Anh Dạ Mạc a.

“Kỳ thật em sợ phơi nắng, phơi nắng quá nhiều thân thể sẽ mất đồ, cho nên mới thường có hạ nhân giúp bung dù.” Mộc Tín Xa đối hắn giải thích.

“Nguyên lai là như vậy, vậy lúc trước vì sao em không nói?” Nếu lúc trước y nói ra, hắn cũng không đến nỗi phản cảm.

“Nói. . . Anh có lẽ không tin đó là lý do đi. . . ? Dù sao anh khi đó chán ghét em như vậy. . .”

“Em. . . Sao lại biết anh khi đó rất chán ghét em. . . ?” Anh Dạ Mạc sững sốt một chút, nguyên lai Mộc Tín Xa vẫn biết a?

“Ha hả. . . Vậy hiện tại? Còn chán ghét em?” Mộc Tín Xa hỏi lại hắn.

“Sao lại có thể, đừng loạn suy nghĩ.” Anh Dạ Mạc ôm chầm thắt lưng y dựa vào mình, hắn sao lại chán ghét y được.

Hai người bên tán gẫu bên đi xuống bờ cát, Mộc Tín Xa cởi giày đi chân trần dẫm lên bờ cát mềm mại.

“Nguyên lai là cảm giác này a. . .” Đây là lần đầu tiên y cởi giày đi trên bờ cát, cảm giác phi thường mới mẻ, cũng ngoài ý muốn rất thoải mái.

“Cảm giác gì?” Anh Dạ Mạc hiển nhiên nghe không hiểu y đang nói cái gì mà không đầu không đuôi.

“Cảm giác thoải mái a.”

Ha hả, Mộc Tín Xa đôi khi cảm thấy Dạ Mạc có điểm ngớ ngẩn, nhưng y không chán ghét mà còn cảm thấy đó là điểm đáng yêu.

“Là như thế này a?” Việc gì mà thoải mái? Ý nói tản bộ? Anh Dạ Mạc kỳ thật vẫn không hiểu.

Nhìn vẻ mặt hần trầm tư, Mộc Tín Xa lại muốn đùa đùa hần.

“Đúng vậy. . . Dạ Mạc luôn làm em rất thoải mái. . .” Mộc Tín Xa cố ý hôn hần, lời nói còn chứa ý tình sắc.

“Tín Xa. . .” Anh Dạ Mạc bất đắc dĩ, tám phần lại bị Tín Xa đùa chơi a?

“Nhưng mà. . . Nơi này không tốt đi. . .?” Mộc Tín Xa cố tình giả vờ then thùng, còn dùng tay che khuất mắt.

Anh Dạ Mạc nhìn y không có biện pháp, chỉ có thể hôn một cái làm y ngừng nói.

Mộc Tín Xa bị hôn đến choáng váng, cũng đã quên bản thân vốn muốn nói cái gì, y vừa lòng liếm liếm môi, tiếp tục kéo tay Dạ Mạc tản bộ.

Cảm xúc bây giờ thật sự tốt lắm, có thể cùng người yêu nhất nắm tay tản bộ trên bờ biển, thật sự rất hạnh phúc.

Mà hạnh phúc này, là Anh Dạ Mạc cho y.

Hai người ở gần bờ cát đi một lúc lâu mới lên bờ, tìm một nơi có thể che nắng ngồi xuống.

Mộc Tín Xa oai đầu tựa vào trên vai Anh Dạ Mạc, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một phen.

“Anh nhớ rõ khi đó em cũng giống như vậy.”

Nhìn Mộc Tín Xa, hần đột nhiên nhớ tới sắc mặt Mộc Tín Xa lúc trước ở bờ biển, so với hiện tại như đúc, rất thả lỏng, rất vui vẻ.

“Chuyện gì mà giống như vậy?” Mộc Tín Xa chậm rãi mở mắt.

“Cùng Kì Kì với em đi biển lần đó, em ở trên tảng đá kia cũng lộ ra biểu cảm như vậy.” Anh Dạ Mạc thân thủ sờ sờ mặt y.

“Anh có chú ý tới em?” Mộc Tín Xa không biết lúc ấy biểu cảm mình thế nào, hơn nữa cũng không biết Anh Dạ Mạc có chú ý tới y.

“Đi giúp Kì Kì lấy áo khoác thì ngẫu nhiên phát hiện, khi đó lòng anh nghĩ nguyên lai em cũng sẽ có biểu cảm như vậy a?” Anh Dạ Mạc nói.

“Thật sự? Vậy không phải theo suy nghĩ của em cũng giống nhau?” Mộc Tín Xa kinh ngạc.

“Ý tứ gì?” Anh Dạ Mạc hỏi lại y.

“Em tại chỗ thấy anh cùng Kì Kì chơi rất vui vẻ, không khỏi suy nghĩ, anh cũng sẽ có vẻ mặt này a? Em rất thích á. . .” Mộc Tín Xa nói.

Câu cảm tưởng cuối cùng cũng là hơn hần.

Anh Dạ Mạc cười cười, nhìn không được lại hôn Mộc Tín Xa một phen, hần cảm thấy Mộc Tín Xa thật sự rất thích làm nũng mà.

“Bất quá Dạ Mạc, anh thật sự tính thả hần đi sao? Anh không báo thù?”

Mộc Tín Xa hỏi chính là tên Hoàng Sâm hại chết cha mẹ hắn. Mấy ngày hôm trước, Anh Dạ Mạc cuối cùng hạ quyết định quyết tâm thả hắn đi, mà các ca ca hắn cũng rất tán thành quyết định của hắn.

Nhưng y không đồng ý, y không muốn tên kia hại Anh Dạ Mạc thống khổ ở lại trên đời.

“Àn.” Anh Dạ Mạc nói.

“Vì sao? Anh không hận hắn sao?” Mộc Tín Xa không hiểu, rõ ràng đó là tên đáng chết.

“Sao có thể không hận? Nếu không phải do hắn thì phụ mẫu anh cũng sẽ không chết. Mãi cho đến trước đây, anh ngay cả một ngày đều không quên ý hận với hắn, không có buông tha cho ý niệm khi tìm được hắn thì tự tay giết hắn.”

“Vậy vì sao lại thả hắn đi? Anh chẳng lẽ không cam lòng sao?” Đây là điều Mộc Tín Xa không rõ, nếu còn hận, vì sao không báo thù?

“Bởi vì em a, Tín Xa.” Anh Dạ Mạc đem Mộc Tín Xa ôm vào trên đùi mình.

“Em? Là sao?” Mộc Tín Xa bị hắn làm cho mơ hồ, cái này cùng y có quan hệ gì?

“Bởi vì em rất thống khổ, giết ca ca em kỳ thật em cũng rất thống khổ đi?”

Mãi cho đến khi đó, hắn mới hiểu được lý do vì sao các ca ca không muốn cho hắn báo thù. Cho dù báo thù, cũng không có biện pháp giải thoát được, nói không chừng ngược lại lại giống Mộc Tín Xa bây giờ, bị nhốt vĩnh viễn thoát không được.

Hiện tại với hắn mà nói chuyện trọng yếu nhất không phải là báo thù, mà là Mộc Tín Xa. Chẳng sợ mất bao nhiêu thời gian, hắn nhất định phải giúp Mộc Tín Xa thoát khỏi sợ hãi cùng ác mộng.

Hắn biết Mộc Tín Xa hối hận, cho dù y không nói ra, hắn đều biết.

Cho nên hắn không tính báo thù, hắn muốn đem tâm lực* dành cho Mộc Tín Xa, hảo hảo làm bạn y.

*Tâm lực : tâm tư và tâm sức.

Mặc kệ như thế nào, hắn cũng không bao giờ ở nửa đường đem Mộc Tín Xa vứt lại.

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa nắm chặt cánh tay hắn đang ôm mình, cũng hiểu ý của Anh Dạ Mạc.

Kỳ thật y rất hối hận, cho dù hận Mộc Tín Xa thế nào, hắn cũng không đáng chết. Bằng không y cũng không như bây giờ sợ hãi đến đi không nổi, do vậy mới có thể trốn ở chỗ này.

Nhưng khi xong chuyện lại khiến y không thể trốn tránh, y quả thật đã làm ra chuyện ác độc.

Nhưng Anh Dạ Mạc không vì vậy mà bỏ lại y, thậm chí còn đối y nói muốn cùng y một chỗ, Anh Dạ Mạc ôn nhu hữu lực như vậy, làm y có thể an tâm ỷ lại vào hắn.

“Tín Xa. . . Em an tâm lưu lại ở ta bên anh, nhưng mà. . .không được phép bỏ đi. . .” Anh Dạ Mạc nói.

Không muốn Mộc Tín Xa bỏ lại hắn, một mình chấp nhận hết thảy. Hắn muốn Mộc Tín Xa hiểu được, hiện tại bọn họ là hai người, mà không phải chỉ một mình y.

“Àn. . . Em yêu nhất anh. . . Dạ Mạc. . . Cảm ơn anh. . .” Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46 PN2

Bất Lạc Thành

Không biết có phải do lúc trước Anh Dạ Mạc vì chuyện của Mộc Tín Xa mà xao lãng sự vụ bên này hay không, lúc trở lại cương vị công tác, mỗi ngày đều có một đống chuyện lớn chờ hắn xử lý, vốn đang muốn hảo hảo bồi bạn Mộc Tín Xa, ngược lại y phải thường xuyên theo hắn chạy đông chạy tây.

Đại khái là gần nhất hần ít khi gặp toạ trấn chỉ huy, nghe nói mới đây có một đám khách nhân luôn ở bên cạnh gây rối, mà Anh Dạ Mạc lại không có ở đây, nên nhân viên cũng không dám tự tiện đối bọn họ dụng hình, chỉ sợ gặp phải ai đó cao quý.

Trùng hợp, hôm nay bọn chúng lại tới cửa gây rối.

Nhìn những cái bàn xung quanh bị đập vỡ ngổn ngang, còn có mấy nhân viên bị đả thương, tâm tình của hần thật sự một chút cũng không tốt.

Anh Bang là long đầu nơi này, tuy rằng đại bộ phận không có người dám đến địa bàn bọn họ gây chuyện, nhưng giống loại côn đồ tự cho là đúng này thật ra lại không ít, cần bản không biết sức lực chính mình nặng bao nhiêu mà đòi gây chuyện.

Người gây rối đã bị bắt hết lại, đang đợi Anh Dạ Mạc xử lý.

Anh Dạ Mạc hiển nhiên sẽ không có khả năng để bọn chúng sống dễ chịu, đơn giản công đạo một phen rồi sai thuộc hạ mang xuống tầng hầm dụng hình đi.

Hần hiện tại có một việc rất khó giải quyết, bởi vì hôm nay còn có một khách nhân khiến hần đau đầu hơn.

Bọn họ thân là hắc đạo, vốn cùng Bạch Đạo có quan hệ chặt chẽ, đại ca Anh Thiên Ngạo nhân mạch(1) rất rộng, các nơi trong cả nước đều có người nhận thức, liên đới, có khi còn tiếp đón khách nhân tới Bất Lạc Thành thả lỏng ngoạn nhạc, cho nên cũng do vậy nên hần tiếp xúc không ít người.

(1) Nhân mạch : giao lưu quy mô rộng lớn nhiều nơi, nhiều người.

Cho dù hần chán ghét người xa lạ, về mặt ngoài bản lĩnh hần vẫn có thể làm được, hướng chỉ đẩy chỉ là hình thức xã giao, cũng không cần quá sâu sắc.

Vị khách nhân làm cho hần đau đầu, là cảnh cục Tây Khu bọn hần Hứa Cục Trường.

Vốn thân phận cảnh sát không thể với tới nơi này chen chân, nhưng bởi vì địa vị rất cao, hơn nữa Bất Lạc Thành cũng sẽ đối thân phận khách nhân giữ bí mật đến nơi đến chốn, cùng với không gian để khách nhân sử dụng thì được đưa tới phòng cách âm, cho nên tầng lớp nhân sĩ cao cấp vẫn có khi đến bên này vui vẻ một chút.

Hắc đạo cùng Bạch đạo nguyên bản chính là một khối hai mặt, chỉ cần hai bên không xâm phạm lẫn nhau, thì cũng có thể yên vui vô sự.

Sẽ làm Anh Dạ Mạc phiền lòng như thế nguyên nhân chính là vài ngày trước, khi hần mang Mộc Tín Xa đến Bất Lạc Thành, trùng hợp gặp gỡ Hứa Cục Trường, không nghĩ tới đối phương thế nhưng đối Mộc Tín Xa nổi lên ý tứ, trước khi đi còn không quên công đạo y lần sau phải giới thiệu Mộc Tín Xa cho y nhận thức.

Hần sắp đi rồi, sớm biết vậy thì đã không cho Mộc Tín Xa theo hần đi xung quanh gặp khách nhân chào hỏi, bất luận điều gì đối Mộc Tín Xa có ý nghĩ biến thái, hần không hề hoan nghênh!

Nhưng khi hôm nay hần đi vào, vì chuyện mấy tên côn đồ này mà bận rộn, nên không phát hiện Mộc Tín Xa từ lúc nào bị Hứa Cục Trường dẫn đi, chờ đến khi hần xử lý việc xong, mới phát hiện hai người đang ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

Mộc Tín Xa theo Anh Dạ Mạc vào Bất Lạc Thành, lúc đi vào thì thấy một đồng hồ đếm, Anh Dạ Mạc mặt lạnh muốn y vào phòng chờ hần, để đi xử lý một chút sự tình rất nhanh sẽ trở về.

Nhưng y ở trong phòng chờ hần thật sự rất nhàm chán, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chón lên lầu hai uống chút rượu, hơn nữa từ nơi đó còn có thể thấy Anh Dạ Mạc ở lầu một, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Y còn chưa lên tới lầu hai, ngay tại giữa đường đã bị người gọi lại, y không biết đối phương, nhưng đối phương nói hần là cảnh cục Hứa Cục Trường, cũng là bằng hữu Anh Dạ Mạc, cũng hỏi y có vinh hạnh hay không có thể cùng y kết giao bằng hữu.

Kỳ thật, Mộc Tín Xa cũng không cho rằng hắn là bằng hữu Anh Dạ Mạc, bất quá đối phương nói thế nào cũng là người có địa vị, vì không muốn làm mất mặt mũi Anh Dạ Mạc, y thật cảm thấy không có gì không thể.

Hứa Cục Trường thoát nhìn uy nghiêm mười phần, nhưng khi vừa nói lại khiến người ta cảm thấy cũng không phải người như bề ngoài trang nghiêm, cảm giác nói chuyện trợn trợn này hẳn sẽ không vui vẻ.

Nhưng Mộc Tín Xa đã sớm theo thói quen cười xe nhẹ đi đường quen, trải qua mấy năm kinh nghiệm, mặc kệ đối phương là người như thế nào y đều có thể thần nhiên đối mặt.

Mà loại người càng cao lại càng nghĩ đến bản thân rất giỏi, y cũng nhìn qua nhiều.

Hứa Cục Trường mang Mộc Tín Xa đến lầu một phòng nghỉ ngơi, ngồi xuống muốn cùng y hảo hảo nói chuyện phiếm. Từ mấy ngày hôm trước ở trong này thấy Mộc Tín Xa, về sau hẳn vẫn đối y nhớ mãi không quên, không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp được y, đương nhiên muốn nắm bắt cơ hội nhận thức một chút.

Nhìn ánh mắt Hứa Cục Trường đối y cao thấp đánh giá, Mộc Tín Xa cảm thấy có điểm phiền chán, y biết rõ, bên dưới ánh mắt đó bao hàm loại dự vọng gì, cho nên y mới chán ghét. Nếu hắn không phải dùng ánh mắt tình sắc nhìn y, y sẽ không gai mắt đến nỗi như vậy.

“Hứa Cục Trường, tất cả mọi người là nam nhân, ngài nhìn như vậy xem ra có ý tứ gì?” Mộc Tín Xa nói.

“Cái gì? Cậu là. . . Nam nhân?” Hứa Cục trường choáng váng há hốc mồm, người xinh đẹp như thế cư nhiên là nam nhân?

“Đương nhiên, ngài có thứ gì thì tôi đều có.” Mộc Tín Xa nói tiếp. Y biết đối phương tám chín phần đem y nhìn thành nữ nhân.

“Thật đúng là làm kẻ khác không thể tin được, cậu giống mỹ nhân như vậy cư nhiên chính là nam?” Hứa Cục Trường thật không dám tin tưởng vào mắt, vốn nghĩ nếu là nữ nhân, nói không chừng còn có thể vui vẻ cùng vui vẻ.

Giống bọn họ là loại nam nhân có quyền thế, mặc kệ là nữ nhân dạng gì cũng đều ngoan ngoãn đưa đến cửa, nhưng đối phương cư nhiên là nam nhân, này cũng không phải điều hắn muốn.

“Ngài cũng đừng giấu cợt ta, nam nhân trưởng thành như vậy cũng không tính là tự hào đi?”

Vừa mới nghe y chính là nam nhân, ánh mắt đối phương rõ ràng hiện lên một tia chán ghét, xem ra hẳn là đối nam nhân không có hứng thú đi? Như vậy cũng tốt, đỡ cho y phải mất nhiều khí lực.

“Cậu khách khí, đúng rồi, còn chưa có thỉnh giáo tên của cậu nha?” Tuy rằng có điểm tiếc nuối, nhưng hứng thú hẳn đối Mộc Tín Xa cũng không suy giảm.

“Tôi là Mộc Tín Xa.”

“Như vậy Tín Xa, cậu cũng ở phụ cận này? Nếu có cơ hội, nói không chừng tôi có thể chiêu cố cậu ác.” Hứa Cục Trường nói.

“Không, tôi chỉ lại đây thăm Dạ Mạc mà thôi, hơn nữa tôi nghĩ hẳn cũng không làm mất sức ngài lo lắng.” Mộc Tín Xa không nghĩ cùng đối phương có liên quan gì, y cũng không muốn bị người như thế quấy lầy.

“Tín Xa, cậu cũng không cần khách khí như thế, ta có năng lực kia, chẳng lẽ cậu không tin tôi?” Hứa Cục Trường thể nhưng chịu không được ăn hột, Mộc Tín Xa bỏ qua chính là đang cự tuyệt hẳn.

“Sao vậy? Ngài chính là Phân Cục cao cao tại thượng, Tín Xa chỉ cảm thấy chúng ta vừa mới nhận thức, ngài nhiệt tình như vậy khiến tôi có điểm hoảng sợ.” Mộc Tín Xa giúp đối phương tìm lại bậc thang, ai, người như thế chính là tử sĩ diện, vẫn là nên để chút mặt mũi cho hắn mới được. Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 47 PN3

“Tuy rằng chúng ta mới vừa nhận thức, nhưng tôi thực thích cậu ác.” Hứa Cục Trường nói tiếp. Dám cự tuyệt hần? Hần mới không dễ bỏ qua!

“Hần sẽ không phải theo loại yêu thích như Tín Xa nghĩ đi? Chúng ta đều là nam nhân a. . .” Đúng như Mộc Tín Xa nghĩ hần chưa từ bỏ ý định, đành phải mang đồng dạng đều là nam nhân bài tẩy.

“Cậu. . . Nói gì chứ? Ha ha ha. . .” Hứa Cục Trường phát hiện lòng dạ bị nhìn thấu, có điểm xấu hổ.

“Cậu nói cậu tới tìm Dạ Mạc, các cậu là quan hệ gì? Bằng hữu? Hay là. . .” Hứa Cục Trường là người có thù nhất định trả, nếu Mộc Tín Xa không nể mặt mũi hần, hần cho dù khua môi múa mép cũng phải phản lại y một quân.

“Loại chuyện này tôi khó mà nói nha, có lẽ thỉnh ngài hỏi Dạ Mạc thì sẽ rõ ràng hơn?” Mộc Tín Xa trả lời vòng vo.

Bản thân y nói không phủ định cũng không khẳng định, y là đang lo lắng cho mặt mũi Anh Dạ Mạc, y không muốn bởi vì tùy tiện phơi bày quan hệ bọn họ mà làm Anh Dạ Mạc cảm thấy phức tạp, rồi lại muốn cho nam nhân kia biết y cùng Anh Dạ Mạc có quan hệ phi thiên.

“Cậu nói như vậy tôi cũng có hứng thú muốn đoán, sẽ không nên là cái loại quan hệ này này đi?” Hứa Cục Trường nói. Ngờ khí của Mộc Tín Xa vừa nảy chứng tỏ hai người có gì đó.

“Hứa Cục Trường ngài vào trước là chủ, cho dù Tín Xa nói chúng ta là bằng hữu chỉ sợ ngài cũng sẽ không tin đi?” Mộc Tín Xa đáp lại.

“Ha ha, cậu so với tôi tưởng tượng còn khó chơi đây.” Hứa Cục Trường vỗ vỗ đùi chính mình, hần lại bị mất một quân.

Hần nghĩ chỉ cần là người có địa vị, mọi người xem đến hần chỉ muốn nịnh bợ hần, hiện giờ lại bị một tiểu mao đầu đối đãi như vậy, hần thật sự rất cảm thấy hứng thú, tuy rằng hần không thích nam nhân, nhưng là nam nhân xinh đẹp như thế hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nói không chừng nếu ngoạn ngoạn thì sẽ có tư vị khác?

Anh Dạ Mạc đã xong chuyện của hần, hướng chính diện bọn họ đi qua.

“Hứa Cục Trường ngài khỏe.” Anh Dạ Mạc hướng đối phương cung kính đánh tiếng chào hỏi.

“Dạ Mạc a, đến, cùng nhau ngồi đi.” Hứa Cục Trường ngay cả đứng cũng không đứng, chỉ vươn tay cùng Anh Dạ Mạc cầm.

“Dạ Mạc, nghe nói cậu cùng Tín Xa là bằng hữu?” Hứa Cục Trường dấu điểm dấu vết làm bộ nói.

“Bằng hữu?” Anh Dạ Mạc nhìn mắt Mộc Tín Xa, hần nói bọn họ là bằng hữu sao?

“Sao vậy? Chẳng lẽ là tình nhân? Hần là không thể nào, ha ha ha.” Hứa Cục Trường cười lớn tiếng, ám chỉ Anh Dạ Mạc nếu thừa nhận hai người bọn họ là tình nhân còn có tổn hại thân phận hần.

“Hứa Cục Trường, tôi là không biết Tín Xa cùng ngài nói chuyện gì, cũng không biết trung gian có hiểu lầm gì hay không, nhưng tôi cùng Tín Xa quả thật là quan hệ tình nhân.” Anh Dạ Mạc không biết tại sao Mộc Tín Xa phải nói như vậy, nhưng hần cũng không kiêng dè, nhất là tên nam nhân ở trước mắt đối Mộc Tín Xa có hứng thú, hần nhất định phải hoàn toàn biểu thị công khai chủ quyền.

“Các cậu. . . Thật là loại quan hệ này?” Thật không ngờ Anh Dạ Mạc lại đối quan hệ bọn họ thần nhiên thừa nhận không kiêng dè, điều này làm cho hần có điểm giật mình, có điểm mất hứng, Anh Dạ Mạc này nói rõ ràng là nhắm tới hần.

Mộc Tín Xa cẩn thận dò xét biểu tình Hứa Cục Trường một chút, phát hiện sắc mặt hần có điểm trầm xuống, y biết đối phương là vì Anh Dạ Mạc biểu thị công khai cảm thấy hơi giận.

“Dạ Mạc, anh thật là, sao lại cùng Hứa Phân Cục nảy nở loại vui đùa này? Hứa Cục Trường, ngài sẽ không tin là thật đi? Tôi cùng Dạ Mạc chính là bằng hữu mà thôi.” Mộc Tín Xa đột nhiên chuyển biến thái độ.

Giống Hứa Cục Trường là người như thế, thì không thể trở mặt nhìn con mồi bị người đoạt đi, Anh Dạ Mạc đến tốt cùng vẫn là có tính hài tử, nói chuyện lại không lo lắng đại cục, lời vừa nói nói không chừng đã chọc giận đối phương.

Anh Dạ Mạc vốn định nói thêm gì đó nhưng hần nhin xuống, Mộc Tín Xa nếu nói như thế thì hần là có tính toán đi? Như vậy, chính mình cũng chỉ có thể biết thời biết thế.

“Thật có lỗi, Hứa Cục trường, tôi là cùng ngài nói giỡn.” Anh Dạ Mạc nói.

“Ha ha ha, nguyên lai là như vậy a, hại tôi hoảng sợ, tất cả mọi người là nam nhân mà, nếu thật sự là như vậy cũng không tốt lắm đi?” Ở trong lòng Hứa Cục Trường, hần đối Mộc Tín Xa càng ngày càng có hứng thú, nam nhân này thật sự thực thông minh, hiểu điều lấy đại cục làm trọng.

“Đúng rồi, ngày mốt tôi nghỉ phép, không biết Tín Xa cậu có thời gian hay không, để tôi mang cậu đi chung quanh shopping? Ân. . . Cậu cũng không nên lại cự tuyệt tôi á.” Hứa Cục Trường nhấn mạnh, hần phi thường chờ mong cùng Mộc Tín Xa đơn đơn độc độc đi chơi.

“Này. . . Tôi đã biết.” Mộc Tín Xa căn bản không muốn cùng hần đi ra ngoài, nhưng nam nhân này rõ ràng muốn quán lấy y, không bằng thừa dịp cơ hội này hảo hảo xử lý để hần sau này đừng đến phiền y nữa.

“Tôi không đồng ý! Hứa Cục Trường, Tín Xa chỉ sợ không thể cho ngài mượn, y đã cùng tôi có hẹn trước đây.” Hần sao có thể đáp ứng Mộc Tín Xa cùng tên đó đi ra ngoài, đừng nói giỡn được không?

“Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa lôi kéo áo hần, muốn hần đừng xúc động như thế.

“Sao vậy? Dạ Mạc, Tín Xa người ta đều đáp ứng rồi, cậu có lập trường gì nói không được? Xem ra cậu là không để mặt mũi này cho tôi?” Ngữ khí Hứa Cục Trường nghiêm túc hần lên, tiểu tử này cư nhiên dám đối hần nói chuyện như vậy?

“Hứa Cục Trường, tôi chỉ hy vọng ngài có thể lượng giải, Tín Xa cùng tôi có hẹn trước đây, thỉnh ngài không cần khó xử tôi.” Anh Dạ Mạc đáp trả.

Ở trong lòng hần thì nghĩ, quán người có mặt mũi hay không có mặt mũi, Mộc Tín Xa chính là nam nhân của ta!

“Hảo! Dạ Mạc, cậu đã đem nói thành như vậy, mặt mũi tôi liền cho cậu !” Hứa Cục Trường cảm giận nói rồi đứng phắt dậy.

“Vậy cảm ơn Hứa Cục Trường ngài.” Anh Dạ Mạc không sợ chết lại bổ xung một câu như thế.

Hứa Cục Trường vững vàng đánh mặt mắt hứng nghênh ngang mà đi khỏi.

“Dạ Mạc. . . Anh đừng như thế. . . Hà tất phải cùng hần đánh phá hỏng quan hệ. . . ?” Hứa Cục Trường đi khỏi, Mộc Tín Xa mới đối Anh Dạ Mạc nói.

“Tín Xa, em không cần như vậy, anh không thích nam nhân khác tới gần em.” Hần vẫn là cảm thấy có điểm sinh khí, cư nhiên thừa dịp hần không chú ý thì chạy tới cùng nam nhân khác một chỗ?

“Anh a. . . Muốn bá đạo cũng phải nhìn người, xem trường hợp.” Mộc Tín Xa bế ôm hần, muốn trấn an hần.

Anh Dạ Mạc bá đạo thì y một chút cũng không chán ghét, nhưng y rất lo lắng, vạn nhất đắc tội với loại người này thì sẽ bị ảnh hưởng không tốt chuyện gì.

“Vậy em an phận một chút, không cần luôn cùng nam nhân khác thân mật như thế.” Hần cũng thực đau đầu phải không? Ai kêu nhiều nam nhân nào phẳng như vậy đều muốn động Mộc Tín Xa.

Mộc Tín Xa cười, thật đúng là bị hần đả bại, Anh Dạ Mạc cũng thật thích ăn dấm chua a. Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48 PN4

Mộc Tín Xa đang cùng Hứa Cục Trường lên gặp mặt.

Hứa Cục trường không biết từ đâu y có số điện thoại hần, gọi cho hần hẹn ra ngoài gặp mặt, bởi vì đã đáp ứng với Anh Dạ Mạc không cùng nam nhân khác thân cận, cho nên lúc đó chỉ có thể cự tuyệt hần.

Chính là lần cự tuyệt đó, vấn đề quả nhiên dẫn tới hậu quả, Hứa Cục Trường bắt đầu nảy sinh tìm Anh Dạ Mạc gây phiền toái.

Tuy rằng không phải mỗi ngày, nhưng cứ hai ngày một lần dẫn người Lâm Kiểm Bất Lạc Thành, mỗi lần đều cố ý ở bên trong kéo dài thật lâu, làm cho rất nhiều khách nhân không dám tới Bất Lạc Thành tiêu phí, tạo thành hậu quả tổn thất buôn bán cho bọn họ.

Hứa Cục Trường cũng không có đặc biệt sợ hãi tồn tại của Anh Bang, hần vẫn là loại người tự cao rất cao, hần lựa chọn không cùng Anh Bang đối nghịch chính là vì không muốn rối loạn, nhưng hôm nay mặc kệ là Anh Dạ Mạc hay Mộc Tín Xa, dám làm cho hần thật mất mặt như thế, giọng điệu này hần như thế nào cũng nuốt không trôi!

Cảnh sát Lâm Kiểm vốn chính là thiên kinh địa nghĩa, hần đang lúc có lý do chính đáng tìm bọn họ gây phiền toái.

Đây là lần đầu tiên Anh Dạ Mạc ăn loại buồn bực mệt tức này, tuy rằng hần tiếp quản Bất Lạc Thành chưa đến hai năm, hơn nữa cũng còn rất trẻ tuổi, nhưng hần dựa khối chiêu bài Anh Bang, đại đa số người đều không dám lộn xộn hần.

Nhưng Hứa Cục Trường hiển nhiên không phải như vậy, Bất Lạc Thành vừa lúc ở trong khu vực thuộc của hần, hần đã minh chính ngôn thuận tìm Anh Dạ Mạc gây phiền toái hai tuần.

Mộc Tín Xa biết chuyện này nên nếu không làm gì đó thì sẽ không thể giải quyết được gì, hơn nữa y lại là người dựng lên chuyện, y hiển nhiên cũng nên gánh vác trách nhiệm, cho nên y giấu Anh Dạ Mạc trốn gọi cho Hứa Cục Trường, một mình cùng hần đi gặp mặt.

Hứa Cục Trường mời Mộc Tín Xa đến một nhà hàng cao cấp hưởng dụng bữa tối, đồ ăn đẹp đẽ giá cả lại trên trời, nhìn ra được hần là muốn khiến cho Mộc Tín Xa vui vẻ.

“Lúc trước gọi cho cậu vài lần thì cự tuyệt hết cả, sao hôm nay lại đột nhiên muốn nhận lời mời của tôi ?” Hứa Cục Trường châm chọc Mộc Tín Xa.

“Nguyên nhân ngài rất rõ ràng không phải sao? Cần gì phải hỏi tôi.” Ngờ ngợ Mộc Tín Xa hôm nay không giống lúc trước khách khí uyển chuyển như vậy, y đáp ứng đi ra mục đích chỉ có một – y muốn đem mọi chuyện giải quyết hoàn chỉnh.

Lúc trước là bởi vì không muốn gây chuyện cho nên mới ần ần chịu đựng, nhưng hiện tại không giống nhau, không có đạo lý bị gọi còn không hé răng mở miệng.

“Ha ha ha, tốt lắm, thật hiểu mà, tôi chính là thích cậu như vậy.” Hứa Cục Trường một chút cũng không dao động vì Mộc Tín Xa vô lễ, dù sao hần vốn cảm thấy y không phải nhân vật đơn giản.

“Hứa Cục Trường, nếu tôi đã đáp ứng lời mời của ngài, xin mời ngài không cần tiếp tục nhắm vào Bất Lạc Thành.” Mộc Tín Xa nói.

“Tôi lúc nào mà nhắm vào Bất Lạc Thành? Là cậu không hiểu nhân viên cảnh sát chúng ta, rất khó xử a.” Đứng bối rối, hần tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện hần ở sau lưng điều khiển.

“Nếu ngài đã làm được vị trí Phân Cục sao lại còn không có biện pháp xử lý, Tín Xa thật sự không biết còn ai có biện pháp?”

Mộc Tín Xa nói ngụ ý, là đang châm chọc hần thân là một Phân Cục cư nhiên vô dụng như thế.

“Cậu. . . ! Ha ha ha. . . Tôi vẫn cảm thấy cậu rất không đơn giản! Như vậy, cậu rốt cuộc là ai? Có thể cùng Anh Bang kết giao, đại khái cũng không phải nhân vật đơn thuần đi?” Ánh mắt Hứa Cục Trường lạnh hần lên.

“Là ngài rất coi trọng tôi, tất cả mọi người là ăn cùng chén cơm, nhận thức nhau cũng không kỳ quái gì.” Mộc Tín Xa nói.

“Nói tới như thế cậu quả nhiên cũng là hắc đạo.” Không nghĩ tới hắn lại đoán trúng.

Bất quá khuôn mặt này của đối phương, nếu ở trong hắc đạo thật sự không có sức thuyết phục.

Khoan đã, họ Mộc Tín Xa có điểm đặc biệt, nếu nói tới trong tiềm thức hắc đạo của hắn, lúc hắn còn chưa đi tới Tây Khu, hắn đã từng ở Đông Khu phục vụ một hồi lâu, mà lúc ấy ở Đông Khu bọn họ có Mộc Tuyền Bang nổi danh đi đầu cũng là họ mộc a.

“Từ từ. . . Cậu sẽ không theo Mộc Tuyền Bang có quan hệ gì đi?” Hứa Cục Trường đưa ra nghi vấn của hắn.

“Muốn nói có quan hệ gì sao? Mộc Tuyền Bang hiện tại là tôi quản, ngài nói đi?” Mộc Tín Xa nói tiếp.

“Khó trách. . . Tôi nhớ ra rồi! Cậu để mái tóc dài như vậy làm tôi nhận thức không được, tôi còn nhớ rõ đến chúc mừng sinh nhật trưởng thành mười tám tuổi của cậu !” Hứa Cục Trường kinh ngạc, nguyên lai y chính là đứa nhỏ lúc đó, cái này hắn có ấn tượng, bởi vì ngày đó mọi người đều nói đứa nhỏ xinh đẹp như vậy sao có thể là nam hài, càng miễn bàn là đứa con đại hắc đạo.

Lúc ấy hắn chỉ là một tổ trưởng hình sự nho nhỏ, mà Mộc Tuyền Bang là đại bang phái hô phong hoán vũ, ngay cả cảnh giới cao tầng đều sợ hãi ba phần, thậm chí còn cùng bọn chúng trộm lui bao che.

“Phải không? Chính tôi còn không nhớ rõ.” Vừa nghe hắn nói đến màn yến hội kia, Mộc Tín Xa lại bắt đầu cảm thấy thân mình phát lạnh.

“Bất quá điều này làm tôi nhớ tới một điều, cậu có ca ca đúng không? Tôi nhớ rõ lúc ấy người nổi nghiệp không phải thuộc về ca ca cậu sao? Sao lại biến thành cậu?”

Chuyện này đừng nói là Hứa Cục Trường, rất nhiều người vẫn còn ấn tượng. Tuy rằng tin tức nói Mộc Tín Vọng không muốn tiếp quản Mộc Tuyền Bang cho nên xuất ngoại, nhưng lấy thân hắn là một gã cảnh sát có trực giác sắc bén thì mọi chuyện không thể đơn giản như vậy.

“Này ngài hắn nên hỏi ba tôi đi? Hắn thích tôi tiếp tôi liền không tiếp?” Mộc Tín Xa chán ghét hắn nhắc tới Mộc Tín Vọng, y bắt đầu có điểm kiềm chế nóng nảy không được.

“Sẽ không nên. . . Phát sinh chuyện gì đi?” Hứa Cục Trường âm hiểm cười. Thú vị, nói không chừng có thể bắt được nhược điểm gì?

“Sức tưởng tượng của ngài thật đúng là phong phú? Cảnh sát chỉ dựa vào sức tưởng tượng có thể làm rõ sao? Tôi đây nên cân nhắc đối nghề.” Mộc Tín Xa cười lạnh.

“Ha ha ha. . . Tôi chỉ là nói giỡn. . . Cậu nghe một chút là tốt rồi.” Hứa Cục Trường cảm thấy Mộc Tín Xa rõ ràng có quỷ, nhưng hắn cũng không cấp bách vạch trần y, dù sao có khi là cơ hội, chỉ cần có thể bắt được cái đuôi y, tại sao phải sợ y không ngoan ngoãn nghe hắn?

“Tùy ngài, tôi nghĩ muốn đi. Đúng rồi, thuận tiện trình trọng nói cho ngài một tiếng, sau này đừng tìm Dạ Mạc gây phiền toái nữa, bằng không tôi sẽ làm ra chuyện gì tôi cũng không thể biết.” Mộc Tín Xa tặng cho hắn một nụ cười mê người liền ly khai.

Hứa Cục Trường dùng sức đem ly rượu ném lên trên bàn, Mộc Tín Xa chết tiệt dám dùng loại khẩu khí này cùng hắn nói chuyện? Không cho phép động tới Anh Dạ Mạc? Vậy hắn càng muốn lộng hắn! Nhìn người lợi hại ta đây còn lợi hại hơn! Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 49 PN5

Công văn được gửi đi, thời gian: 2/18/2013.

Hàn Tử Hằng suy nghĩ trong chốc lát, mới trả lời Lí Khiêm.

“Cháu với Lí Thư Dư là đối thủ, chúng cháu là bạn tốt cũng không tốt.” Hàn Tử Hằng đáng yêu đồng ngôn đồng ngữ, căn bản không phát hiện trong câu nói có bao nhiêu mâu thuẫn.

Lí Khiêm cười, nguyên lai là “Bạn tốt” “và không tốt” à?

“Chú cười cái gì, thật sự là một người kỳ quái, cháu không cần để ý chú.”

Hàn Tử Hằng còn thật sự trả lời, lại bị thúc thúc này giấu cọt, cũng một bụng tức giận rời khỏi.

Lí Khiêm đứng lên, phui dùi, tuy rằng hai nhóc con này hẳn đều rất muốn có, nhưng mà, hẳn chỉ có thể có một.

Vì sao? Chính là trực giác đi.

Mà hẳn cũng vừa ý Lí Thư Dư kia, hẳn thích ánh mắt của nhóc, cảm giác không sợ gì cả, thực hấp dẫn hẳn.

*_*_*_*_*

Lí Khiêm dường như muốn chứng minh quyết tâm, ngày từ đó, hẳn thường xuyên đến cô nhi viện vắng an Lí Thư Dư, cho dù một tuần hoặc hai tuần hẳn mới đến một lần, nhưng xem ở trong mắt viện trưởng, kỳ thật đã bị cảm động.

Trong một lúc nào đó, viện trưởng nhìn thấy có khi có một nam nhân khác bồi ở bên cạnh hẳn, hai người hữu thuyết hữu tiểu, hình ảnh này không biết vì sao thoát nhìn rất ăn ý, về viện trưởng mới biết được, từ miệng Lí Khiêm nói thê tử hẳn kỳ thật là nam tử kia, khó trách, hẳn mới có thể nói thê tử hẳn không thể sinh con.

* Thật sự xin lỗi các bạn, ở bộ 1 mình nói Lí Khiêm lấy nữ tử bên nhật, nhưng đọc bản raw này mới thấy rõ, mình đã beta lại bộ 1, các bạn thông cảm cho mình nhé ^^.

Viện trưởng rất do dự, vài lần nàng muốn cho Lí Khiêm mang Lí Thư Dư đi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến bối cảnh gia đình bọn họ, nàng vẫn không dám tùy tiện, nàng thấy Lí Khiêm cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn đến bãi phóng, lại bắt đầu dao động.

Hôm nay lại như vậy, Lí Khiêm cùng nam nhân kia lại tới cô nhi viện.

Thường ít lui tới hơn Lí Khiêm, nhưng nam nhân bên cạnh Lí Khiêm luôn cười đến thực ôn nhu, lần này lại nói muốn cùng nàng nói chuyện.

Viện trưởng cẩn thận tỉ mỉ quan sát nam nhân, phát hiện khuôn mặt nam nhân thập phần ôn nhu thanh tú, cả người nhỏ và dài tinh tế, lại đeo kính rất có tính chất thư sinh, bộ dạng tốt lại có khí chất như vậy, khó trách Lí Khiêm lại thích y, thân nàng là phụ nữ xem ra cũng không bằng ...

“Xin hỏi, trên mặt của tôi có cái gì sao?” Nam nhân phát hiện y mới bước từ cửa vào, đã bị viện trưởng nhìn chăm chăm đánh giá toàn thân từ trên xuống, điều này khiến y không tự nhiên.

“Không. . . Tôi. . . Kia. . . Thật sự ngưỡng chừng. . .” Viện trưởng cũng không dám nói thẳng, lại nhìn y nhìn xuất thần.

“Như vậy, xin hỏi chúng ta có thể bắt đầu nói chuyện chính sự chưa?” Nam nhân nhìn viện trưởng như vậy, đại khái đoán được một phần, cũng không hảo ý mà xoay nàng khiến không khí trở nên xấu hổ.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Viện trưởng vội vàng phụ họa.

“Tin tưởng viện trưởng cũng đã biết, chúng tôi phi thường vừa ý Thư Dư.” Nam nhân hai tay giao khấu, đặt lên trên dùi, tay y đã trắng lại còn dài nhỏ.

“Này tôi hiểu được.” Viện trưởng biết y muốn đàm chuyện thu dưỡng Lí Thư Dư, bởi vì Lí Khiêm mỗi lần đến muốn cùng nàng đàm, hẳn lại không miễn cưỡng nàng, cho nên luôn nói vài câu đã dừng.

“Tôi nghĩ Lí Khiêm hẳn đã cùng viện trưởng nói qua rất nhiều lần, nhưng hẳn a, miệng có chút vụng về, rõ ràng thực thích đứa nhỏ kia, rồi lại không muốn làm viện trưởng khó xử.” Nam nhân nói.

“Này tôi cũng hiểu được, Lí tiên sinh thật là một người biết săn sóc.” Cho nên viện trưởng mới có loại ảo giác, người như vậy cư nhiên là hắc đạo?

“Viện trưởng, hy vọng có thể đem Thư Dư cho chúng tôi thu dưỡng, tình trạng của chúng tôi viện trưởng hẳn đã biết, hai đại nam nhân làm sao có thể sinh hài tử? Nhưng ngay cả như vậy, chúng ta vẫn rất muốn phải có tiểu hài tử.” Nam nhân nói, trong ánh mắt lộ ra một tia đau thương.

Ai, hai người rõ ràng yêu nhau cũng không có thể có kết tinh của nhau, nào không cảm thấy bị thương?

“Tình cảnh của các vị đích xác tôi biết, các vị thích Thư Dư như vậy khiến tôi cũng phi thường cao hứng, nhưng mà, tôi cũng nói thẳng, lấy bối cảnh hắc đạo của Lí tiên sinh, Thư Dư ở đó chỉ sợ không thể sống như những tiểu hài tử bình thường đi? Tôi không thể mạo hiểm a. . .”

“Tôi biết viện trưởng băn khoăn, không thể không thừa nhận cuộc sống trong hắc đạo rất phức tạp, nhưng dù vậy, tôi lớn mật cùng viện trưởng cam đoan, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi Thư Dư.”

“Ngài hẳn đã biết, tôi lo lắng cũng không phải do các vị đối nó không tốt, mà chỉ sợ nó học cái xấu a. . .” Nói vậy mặc dù không lễ phép, nhưng viện trưởng cũng chỉ có thể ích kỷ đem sự việc nói thẳng.

“Viện trưởng, ta muốn hỏi một vấn đề, ở trong mắt ngài, Thư Dư là một hài tử loại nào?” Hiểu được điều viện trưởng cố kỵ, nam nhân quyết định đổi phương thức cùng nàng câu thông thử xem.

“Thư Dư sao? Nó a, nói thật, tựa như tiểu ác ma, chúng tôi thật sự không có cách nào với nó, nó cùng Tử Hằng, thường cùng nhau đánh nhau, hai đứa mỗi ngày đều gây chuyện, thật sự không biết nên nói như thế nào. . .”

Nghĩ đến hai tiểu ác ma kia, viện trưởng vẫn thật sự đau đầu, nhưng nàng nói ra thì tốt hơn.

“Bất quá, cho dù nó có như vậy, nội tâm vẫn rất lương thiện, giàu tình thần trọng nghĩa, nhân duyên cũng không sai, lực học tập lại cường. . .” Cho nên, mới làm cho nàng vừa yêu vừa hận a, viện trưởng nghĩ nghĩ. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 50 PN6

“Gì chứ điểm ấy tôi trình trọng cùng ngài giải thích, Tín Xa quả thật là bạn trai của tôi, lần trước lừa gạt ngài thật sự có lỗi.” Anh Dạ Mạc nói.

Mộc Tín Xa lúc này cũng không tiếp tục ngăn cản hẳn, dù sao trong lòng lão nhân kia phi thường rõ ràng quan hệ bọn họ.

“Tôi đã nói thôi, đã sớm nhìn ra quan hệ phỉ thiển các cậu, bất quá, cậu đem tôi đùa giỡn xoay quanh tựa hồ không tốt lắm đâu?” Hứa Cục Trường hừ một tiếng, thể nhưng công khai chính mình là nam đồng chí là thật, thật đúng là ghê tởm.

“Tôi thật rất có lỗi.” Anh Dạ Mạc vì bản thân nói dối mang ra giải thích, nhưng chỉ thể thôi.

“Bất quá Tín Xa, dù sao cậu cũng là đứng đầu nhất bang, cùng nam nhân một chỗ cũng không tốt lắm đâu? Huống chi Dạ Mạc chỉ là tiểu hài tử, thân phận với cậu lại có sai biệt, cậu không biết là các cậu một chỗ một chút cũng không hợp sao?” Hứa Cục Trường đối với địa vị quyền thế rất cố chấp, Anh Dạ Mạc cho dù là thiếu gia Anh Bang thì cũng không phải bang chủ, Mộc Tuyền Bang đường đường là một đương gia cùng hẳn cùng một chỗ chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao?

“Sao lại vậy? Dạ Mạc nhà tôi tuy tuổi còn trẻ nhưng phi thường lễ phép, hiểu đúng mực, tôi thật cảm thấy rất nhiều người địa vị cao thượng so với Dạ Mạc cũng không bằng đâu, ngài nói sao, Hứa Cục Trường?” Mộc Tín Xa đem cục diện đổ lại trên người Hứa Cục Trường, xem ai là người khó xử?

“Ha ha ha, cậu nói rất đúng.” Thực đáng chết! Lại bị Mộc Tín Xa phản lại mỉa mai.

“Hôm nay mời ngài ra đây, là muốn cùng ngài nói chuyện gần nhất về Bất Lạc Thành.” Anh Dạ Mạc đem đề tài kéo về vấn đề chính, bởi vì hẳn không muốn nghe Hứa Cục Trường tra được gì từ Mộc Tín Xa.

“Ác? Chuyện gì cơ?” Hứa Cục Trường giả vờ không biết hỏi lại.

“Hy vọng Hứa Cục Trường ngài giờ cao đánh khê, cũng đừng tìm Bất Lạc Thành gây phiền toái.” Anh Dạ Mạc nói thẳng ra.

“Chắc chắn, Dạ Mạc, không phải tôi muốn tìm cậu gây phiền toái, thật sự là cậu rất không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nói sao thì quan hệ song phương chúng ta cũng coi như không tồn tại, nhưng lại bị cậu đối đãi vô lễ như vậy, nội tâm tôi nảy sinh khó chịu a.” Hứa Cục Trường nói.

“Không biết tôi đến tốt cùng làm gì mà khiến cho ngài cảm thấy không thoải mái ? Ngài nói ra, tôi nhất định sửa.” Anh Dạ Mạc cũng không cho rằng chính mình có đối hán không lễ phép, hán rõ ràng bởi vì Mộc Tín Xa mới tìm chính mình gây phiền toái.

“Dù sao chỉ có ba người chúng ta, tôi sẽ thẳng thắn nói ra, tôi đối Tín Xa có ý tứ cậu cũng là có biết, tôi cũng không muốn nhiều lời gì, để Tín Xa theo tôi ngủ mấy buổi tối là được rồi, như vậy có thể đi?” Hứa Cục Trường tự cho là đúng mà nói rõ ra.

Trong lòng hán nghĩ Anh Dạ Mạc chỉ là tiểu hài tử, nhất định phải kính hán ba phần, còn Mộc Tín Xa thì hán nhìn ra được y đối Anh Dạ Mạc rất coi trọng, chỉ cần Anh Dạ Mạc đáp ứng, y không có khả năng nói không.

“Tôi nhớ rõ tôi vừa mới nói qua cho ngài biết, Tín Xa là bạn trai của tôi, ngài như vậy không phải làm khó người sao?” Ai lại để nam nhân của chính mình theo người khác ngủ, đầu óc không phải có vấn đề!

“Dạ Mạc, cậu quả nhiên rất non nớt a. Cậu cho là cậu có thể cùng Tín Xa một chỗ cả đời sao? Đừng ngu dốt, Tín Xa tài cán vì cậu sinh đứa nhỏ sao? Cậu chỉ là bị kích thích nhất thời nên đầu óc ngu muội mà thôi. Hơn nữa, dù sao Tín Xa thật sự rất đẹp, ngay cả tôi là loại không thích bính nam nhân cũng cảm thấy tâm động, huống chi cậu là hài tử chưa trải qua sự đời nhiều, đúng không?” Hứa Cục Trường châm chọc hán, hán ngoạn ngoạn một chút có tất yếu để ý như thế không, hơn nữa đều là nam nhân, cũng sẽ không lộng bụng y to lên.

“Tôi quả thật là có tính toán như vậy, Tín Xa sẽ theo tôi cả đời, cho nên ngài cũng đừng tiếp tục có chủ ý với Tín Xa.” Anh Dạ Mạc nói.

Hứa Cục Trường nói những lời này, làm cho hán cực kỳ không thoải mái, loại người như thế thật đúng là mặt người dạ thú!

“Nếu như vậy cũng không còn gì để nói, dù sao cậu cũng không chịu buông tha lợi thế đúng không?” Hứa Cục Trường nhún nhún vai.

Cho nên hán mới chán ghét tiểu hài tử, một chút nhân tình sự cố cũng không hiểu, để Mộc Tín Xa cùng hán ngủ có vài hôm, có tất yếu không chịu nhượng bộ? Quả nhiên là gia đình nhỏ tức giận như tiểu tình tiểu yêu.

“Ý tứ của ngài là ngài lựa chọn cùng Anh Bang đối địch sao?” Anh Dạ Mạc hỏi.

Nếu Hứa Cục Trường làm như vậy sẽ hoàn toàn phá hỏng quan hệ bọn họ, chẳng lẽ hán không sợ đem những cảnh cực cao cấp khác cùng nhau kéo xuống nước sao? Hán bởi vì không chiếm được Mộc Tín Xa, có tất yếu phải làm thành như vậy?

“Cậu sai rồi, tôi đối với nhóm hắc đạo các cậu vẫn không có hảo cảm gì, đem nhóm các cậu nhỏ sạch, tôi không phải sẽ lập tức thăng lên chức vị cao hơn?” Hán vốn lâu nay suy nghĩ làm công việc gì đó thật lớn lao, chuyện này không phải vừa lúc?

“Vậy ngài hán là có bản lĩnh nắm được Anh Bang như thế nào?” Mộc Tín Xa nhảy ra nói chuyện.

Phân Cục Trường là người như thế nào? Thật sự là lão nhân cao ngạo, hắc bạch lưỡng đạo muốn cân bằng chỉ mình hán mà có thể phá vỡ?

“Cái này rất khó nói đi, không thử sao có thể biết ai là người thắng?” Hứa Cục Trường nếu về nói thì tài giỏi có dư, dường như hán nắm chắc mười phần ý.

“Nói như thế cũng phải, nhưng tôi thực lo lắng về sau ngài sẽ thân bại danh liệt nha.” Mộc Tín Xa cười cười.

“Cậu nói lời này là có ý gì?” Hứa Cục Trường cũng cười, sao vậy, muốn bắt nhược điểm của hán sao?

“Tôi chỉ là đang nghĩ, chánh trực như Hứa Cục Trường ngài cũng sẽ ở bên ngoài bao dưỡng nữ nhân, nếu chuyện này để bên ngoài biết được, chỉ sợ ngài sẽ bị cắt chức nha.” Mộc Tín Xa nói.

Y để Nghiêm Thúc đi điều tra, kết quả lại phát hiện lão nhân này bên ngoài bao dưỡng nữ nhân không chỉ một mà là hai. Đối phó bọn quan lớn này, chỉ cần lộng mấy nữ nhân khóc la một hồi có thể khiến bọn họ ngã xuống đáy cốc.

“Cậu nhắc tới loại cũng phải có chứng cứ đi? Có người thấy hoặc là có ai nói gì?” Hứa Cục Trường cười lạnh.

Nữ nhân bên ngoài hẳn an bài thật sự rất thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không bán đứng hắn, hơn nữa hành trình của hắn cũng luôn luôn ẩn mật, hẳn có mười phần nắm chắc không ai sẽ phát hiện.

“Đúng vậy, như vậy ngài ưa loại cách thức bào? Báo cho truyền thông? A, tôi thấy hay là trực tiếp mời phóng viên họp báo thì tốt hơn?” Mộc Tín Xa nói.

“Tín Xa, nếu không có chứng cứ thì cũng không thể vu oan lung tung đi?” Bộ dáng Hứa Cục Trường vẫn như lão thần tự tại.

“Àn. . . Tôi nhớ rõ kêu là Tiểu Tuệ cùng Tiểu Bình đi?” Mộc Tín Xa nói ra tên nữ nhân hắn ở bên ngoài bao dưỡng. Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 51 PN7

“Cậu. . . Thế nhưng hù dọa tôi !” Hứa Cục Trường tâm bị tóm. Điều đó không có khả năng, cho dù biết các nàng, các nàng cũng không dám bán đứng hắn, hắn nắm chắc tuyệt đối.

“Nếu ngài đã kiên trì như thế, chờ báo đăng có thể không còn kịp nữa rồi.” Mộc Tín Xa đem mấy tấm ảnh vắt lên bàn, đó là y bảo Nghiêm Thúc cho người chụp ảnh Hứa Cục Trường bên ngoài cùng hai nữ nhân kia.

“Cậu đem các nàng làm ra chuyện gì?” Hứa Cục Trường xem bối cảnh tấm ảnh, rõ ràng là nơi hắn không biết, chẳng lẽ Mộc Tín Xa đã gọi người bắt các nàng đi?

Hắn thật sự là quá sơ suất, không nghĩ tới Mộc Tín Xa vừa khôn khéo, động tác lại nhanh chóng nhý thế.

“Tôi sẽ không đối các nàng làm gì, cũng sẽ không làm ngài khó xử, chỉ cần ngài đáp ứng không tìm Dạ Mạc gây phiền toái, hết thấy sẽ trở lại bình thường.” Y tin tưởng Hứa Cục Trường sẽ thỏa hiệp.

Hứa Cục Trường trừng mắt Mộc Tín Xa nửa ngày, đột nhiên phá lên cười.

“Mộc Tín Xa, là tôi quá coi thường cậu, bắt quá cậu không cần đặc ý quá, muốn nói nhược điểm, tôi nơi này chính là cũng có.” Hứa Cục Trường lạnh lùng nói.

“Ác? Cái này đến lượt tôi không hiểu ý của ngài ?” Mộc Tín Xa cũng không cho rằng y có thể có nhược điểm nào bị nắm trong tay hắn.

“Tôi lần trước có nói qua, có quan hệ với chuyện ca ca cậu biến mất, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không có khả năng, tám chín phần là cậu động tay động chân ừ?” Hứa Cục Trường nói.

“Tôi đây chỉ có thể đem những lời ngài nói qua toàn bộ xin trả lại cho ngài, không có chứng cứ xin đừng vu oan đến trên đầu tôi.” Lão nhân này quả nhiên thực chán ghét, luôn nhắc tới người y rất không muốn nhớ.

“Hiện tại tuy không có chứng cứ, nhưng chuyện này có thể chậm rãi tra ra, tôi tin tưởng lấy năng lực của tôi, muốn tra ra được hẳn cũng không khó đi? Nếu cậu thật sự giết ca ca cậu, ừ. . .” Hứa Cục Trường đã gặp qua nhiều loại người vì lợi ích bản thân đã hy sinh huynh đệ chính mình, hắn không chỉ khiến hoài nghi thành hợp lý, cũng có thể vạ phần khẳng định suy luận của mình.

“Đủ rồi, thỉnh ngài không cần nói những lời bịa đặt này!” Anh Dạ Mạc sinh khí, hắn rõ ràng đang uy hiếp Mộc Tín Xa.

“Nếu tôi thật sự giết hắn thì ngài muốn làm gì?” Ánh mắt Mộc Tín Xa trở nên rất lạnh. Y quả thật giết Mộc Tín Vọng, nhưng cũng không ai biết, vì Nghiêm Thúc đã giúp y xử lý tốt.

“Đương nhiên đưa cậu vào tù. Ai, kỳ thật cậu nên ngấm lại, nếu muốn thì ngủ với một mình tôi, vào nhà tù chỉ sợ cũng bị người khác ngủ ác.” Hứa Cục Trường cười rất dữ tợn.

“Vậy ngài đem chứng cứ đến đây đi, chỉ sợ ngài tìm chứng cứ chưa ra thì đã chết trên tay tôi!” Mộc Tín Xa đứng lên, y muốn tiến lên đánh lão nhân này, y hiện tại rất phần nộ.

“Cậu đây là đang uy hiếp tôi? Tôi đây thật đúng là sợ hãi a.” Hừ, Mộc Tín Xa quả nhiên có giết người, bằng không sẽ không kích động như vậy.

Bất quá Mộc Tín Xa còn chưa có động thủ, Anh Dạ Mạc đã đánh Hứa Cục Trường một quyền.

“Câm miệng của người lại, cái gì Tín Xa cũng chưa làm, cho dù người đi tra cũng vô ích!” Anh Dạ Mạc tức giận nói.

“Người động thủ đánh ta? Hừ. . . Là muốn cho ta đi nghiệm thương cáo người sao? !” Má phải Hứa Cục Trường bị tấu một quyền. Anh Dạ Mạc tiểu tử này cư nhiên dám đối hấn động thủ?

“Vậy người muốn cáo thì đi đi, thật sự là đồ cặn bã.” Anh Dạ Mạc chịu không nổi hấn nói Mộc Tín Xa như vậy, muốn cáo hải làm gì thì tùy tiện hắn.

“Anh Dạ Mạc!”

“Dục! Tất cả mọi người, buổi tối hảo.”

Đột nhiên, một giọng nam đánh gãy tranh chấp bọn họ.

“Nhị ca?” Anh Dạ Mạc thấy người tới thật sự hoảng sợ, Nhị ca vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại đây?

“Ai nha? Dạ Mạc đệ sao lại không lễ phép như thế, cư nhiên đem Hứa Cục Trường đánh thành như vậy?” Lúc Anh Mị Sí vào, vừa lúc nhìn thấy một màn Anh Dạ Mạc động thủ.

Đại khái lão nhân này nói cái gì đi? Bằng không thì Anh Dạ Mạc cũng không phải loại này thích đánh người.

“Thực xin lỗi.” Câu thực xin lỗi này của Anh Dạ Mạc không phải đối Hứa Cục Trường, mà là đối Anh Mị Sí.

Từ nhỏ, bọn họ đã được dạy đối nhân xử thế phải có lễ phép, nhất là mọi người ở bên ngoài, nhưng vừa nãy hấn nhấn nại không được mới động thủ.

“Không có gì, dù sao, Hứa Cục Trường hấn sẽ không để ý, đúng không?” Anh Mị Sí vừa nói vừa cười vừa tiếp cận Hứa Cục Trường, sau đó thật không ngờ nâng cằm hấn tấu vào má trái hấn một quyền.

“Như vậy thoát nhìn chia đều hơn.” Anh Mị Sí nói.

Anh Dạ Mạc cùng Mộc Tín Xa hoàn toàn không thể lý giải hành động của Anh Mị Sí, chỉ lẳng lẳng nhìn hấn.

“Người đang làm cái gì! Ngay cả người cũng dám đối với ta như vậy?” Hứa Cục Trường phần nộ tới cực điểm, từng bước từng bước đều khinh thường hấn không phải thất lễ quá sao? Tốt lắm! Hấn tuyệt đối phải cho bọn chúng nếm đủ!

“Kỳ thật, ta có điều muốn nói với người. . .” Anh Mị Sí cúi đầu, ghé vào bên tai Hứa Cục Trường không biết đối hấn nói cái gì.

Sắc mặt Hứa Cục Trường đột nhiên biến cứng ngắc, máu cũng chậm rãi bị hút dần, đưa ngón tay chỉ Anh Mị Sí tức giận nói không ra lời.

“Đã như vậy, sau này đừng nữa tìm chúng ta gây phiền toái, có thể đi?” Anh Mị Sí nói

Tay Hứa Cục Trường chậm rãi buông xuống, hung tợn trừng mắt toàn bộ bọn họ liếc mắt một cái, rồi mới phi thường không cam lòng lấy áo khoác cầm giận rời đi.

“Được rồi, hần sẽ không dám tìm đệ gây phiền toái, mọi chuyện giải quyết thuận lợi!” Anh Mị Sí vỗ vỗ vai Anh Dạ Mạc.

“Nhị ca đối hần nói gì? Hần sao lại dứt khoát như thế?” Anh Dạ Mạc hỏi.

Nhị ca sao lại làm được? Nhìn hần một bộ như còn ba ba rụt cổ, thật sự ngạc nhiên.

“Cũng chưa nói cái gì, chỉ nói với hần ngày hôm qua cục trưởng nhà bọn họ mới đến cùng đại ca uống tách trà mà thôi.” Anh Mị Sí thủ thế thắng lợi.

Đối phó với loại người như Hứa Cục Trưởng, đơn giản nhất chính là đem quan trên nói ra mà thôi, đại ca đã hảo hảo cùng đối phương đánh chiêu, nếu Hứa Cục Trưởng vẫn nhìn không ra, thì không bao lâu sau, lập tức sẽ xảy ra chuyện rồi bị cắt chức.

Mộc Tín Xa nhin không được cười cười, phương pháp này y sao lại không nghĩ đến chứ? Có lẽ bởi vì đối phương lập đi lập lại nhiều lần về Mộc Tín Vọng mới khiến y mất đi lý trí, đầu mới mất linh quang như thế.

Đích xác, nếu Anh Thiên Ngạo ra mặt, chuyện Bất Lạc Thành đã sớm giải quyết .

“Nhị ca, thực xin lỗi, là đệ rất vô dụng .” Anh Dạ Mạc thở dài. Mỗi lần đều để các ca ca giúp hần, hần thật sự rất vô dụng. Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 52 PN8

“Ca đã nói với Mạc Mạc đệ rất nhiều lần, không cần lúc nào cũng đem mọi chuyện gánh vác một mình, người nhà thì để làm gì? Không phải để gây phiền toái sao? Chúng ta đều hy vọng đệ có thể đối chúng ta làm nũng nhiều chút a, lão đệ phải có bộ dáng lão đệ chứ!” Anh Mị Sí nhu nhu đầu hần, lời nói là chân tâm.

“Àn. . .” Hần sao lại không biết các ca ca rất thương hần? Nhưng hần vẫn hy vọng một ngày nào đó có thể ở phía trước bảo hộ bọn họ.

“Được rồi, ca muốn đi tìm Lạc Ngưng, hai ngày không thấy Lạc Ngưng nên bây giờ hảo muốn ác, tái kiến!” Anh Mị Sí nói.

“Cám ơn.” Mộc Tín Xa nói với hần.

“Không cần cảm tạ, Tín Xa hiện tại không phải coi như người nhà Anh gia? Đối nhà Mạc Mạc nhà chúng ta tốt một chút là được rồi.” Anh Mị Sí lắc tay, xoay người yên lặng rời khỏi.

“Em thật sự thực hâm mộ nhà các anh a.” Mộc Tín Xa đối Anh Dạ Mạc.

“Không cần hâm mộ, bọn họ cũng là người nhà của em. . . Còn có. . . Kỳ thật anh có chuyện muốn nói với em. . .” Anh Dạ Mạc cũng kéo Mộc Tín Xa đi ra ngoài.

Tầng cao nhất.

“Xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì cũng có thể ở bên ngoài nói mà?” Gió trên tầng cao nhất có chút lớn, Mộc Tín Xa đi tới gần Anh Dạ Mạc.

Anh Dạ Mạc hiển nhiên ôm thất lưng y, để y dựa vào người.

“Những gì đã nói qua. . . Là thật. . .” Mặc dù có phần lưỡng lự, nhưng hần vẫn quyết định thẳng thắn nói ra sự thật.

“Chuyện gì mà thật?” Mộc Tín Xa khó hiểu.

“À là. . . Ca ca em. . . kỳ thật còn sống. . .” Nói xong, Anh Dạ Mạc bắt an nhìn Mộc Tín Xa, hần không biết Mộc Tín Xa nghe xong sẽ có phản ứng gì.

“Anh đang nói. . . Cái gì. . . ? Là em nghe lầm sao. . . ? Loại chuyện này có thể lấy ra vui đùa sao? !” Mộc Tín Xa đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo là phản nộ.

Chính y đã trơ mắt nhìn Mộc Tín Vọng chết, cho dù Anh Dạ Mạc hy vọng y sống tốt hơn cũng không thể lừa y như vậy!

“Tín Xa. . . Em bình tĩnh một chút. . . Hãy nghe anh nói. . .” Anh Dạ Mạc trấn an y, quả nhiên chỉ cần có chuyện gì quan hệ với người kia, thì sẽ làm Mộc Tín Xa không khống chế được.

Là hôm trước Nghiêm Thúc gọi cho Anh Dạ Mạc nói chuyện này.

Mộc Tín Vọng quả thật lúc đó mất máu quá nhiều, nhưng Nghiêm Thúc đã khẩn cấp đưa hắn đến bệnh viện cấp cứu, mạng sống tuy được cứu về, nhưng người lại lâm vào hôn mê sâu, mãi đến một tuần sau mới tỉnh lại, tình hình cũng chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Nghiêm Thúc sợ Mộc Tín Xa không thể tiếp thu chuyện Mộc Tín Vọng còn sống, có thể lần thứ hai đối y gây bất lợi, cho nên mới giấu kín không nói. Nhưng lão suy nghĩ qua vài lần, đành phải quyết định đem chuyện này nói cho Anh Dạ Mạc, tùy hắn quyết định muốn nói cho Mộc Tín Xa hay không.

Ngay từ đầu, Anh Dạ Mạc cũng rất do dự có nên nói cho Mộc Tín Xa hay không, hắn quả thật cũng suy tính như Nghiêm Thúc, hắn thật sự không nỡ để Mộc Tín Xa lưng đeo ác cảm mà sống, hơn nữa vừa này lại bị Hứa Cục Trường uy hiếp, hắn mới hạ quyết tâm nói cho y hết thấy.

“Anh thật sự. . . Không phải đang gạt em. . . ?” Mộc Tín Xa cảm thấy cả người có phần choáng váng, người kia. . . Thật sự. . . Còn sống sao?

Thật không ngờ, mạng của hắn lớn như thế, bị trọng thương như vậy còn không chết được, phải không?

“Tín Xa. . . Anh sẽ bồi ở bên cạnh em. . . Cho nên em không cần tiếp tục báo thù được không?” Anh Dạ Mạc khuyên y.

Mộc Tín Vọng không chết, có lẽ là một bước ngoặt chuyển tiếp, cho nên hắn thực hy vọng lần này Mộc Tín Xa có thể buông tha tâm tư báo thù.

” Người kia thật sự. . . Còn sống?”

“Đúng vậy, Tín Xa. . .”

“Người kia. . . Sẽ không tiếp tục thương tổn em. . . Đúng không. . . ?” Mộc Tín Xa có phần ngốc lăng hỏi Anh Dạ Mạc, hy vọng hắn có thể cho y đáp án.

Một đáp án có thể khiến y an tâm.

“Sẽ không, có anh ở đây, ai cũng không có thể tổn thương em.” Anh Dạ Mạc cam đoan.

“Dạ Mạc. . .” Thân thủ y ôm lấy hắn, thân thể phát run không thể khống chế được.

“Anh ở đây. . . Đừng sợ. . .” Thật sự rất đau lòng, Mộc Tín Xa yếu ớt như vậy khiến hắn rất đau lòng.

“Người kia không chết. . . Thật tốt quá. . . Người kia không chết. . . Thật sự thật tốt quá. . .” Mộc Tín Xa vừa khóc vừa lặp đi lặp lại.

Cuối cùng y cũng đem nỗi đau trong lòng khóc ra, mặc kệ những gì uỷ khuất năm đó, nhưng y vẫn hối hận về việc động thủ với Mộc Tín Vọng, toàn bộ nước mắt theo khoé mắt chảy xuống hai gò má.

Thật sự thật tốt quá. . . Người kia không có chết. . .

Anh Dạ Mạc chỉ lặng lẽ ôm y, muốn cho y khóc thoải thích, chỉ cần nguyện ý khóc ra, hắn tin tưởng trong lòng y sẽ tốt hơn một chút.

Sau này, hắn nhất định sẽ cố gắng bảo vệ y thật tốt, không để cho y tiếp tục lại bị thương tâm sợ hãi!

*_*_*_*_*

Hôm nay, là sinh nhật Anh Dạ Mạc 24 tuổi.

Anh gia vẫn như trước thương vì hắn mà tổ chức tiệc khánh sinh, bất quá còn long trọng phô trương hơn trước rất nhiều, bình thường thì Anh gia thích lên chúc mừng, khó có khi cùng người nhà cùng nhau trải qua, cho nên bọn họ không thích có người ngoài ở đây.

Còn hơi sớm, Mộc Tín Xa nói thân thể y có chút không thoải mái muốn về phòng nghỉ ngơi trước, muốn Anh Dạ Mạc không cần lo lắng, ở lại hảo hảo chào khách. Bất quá tâm tư của hắn đã sớm phiêu đến chín tầng mây, hắn quan tâm Mộc Tín Xa có phải không thoải mái hay không, chống chọi nửa canh giờ, cuối cùng hắn quyết định buông tha bữa tiệc một mình trở về phòng xem tình trạng Mộc Tín Xa.

Đi vào phòng, lại phát hiện trong phòng một mảnh tối đen như mực, hắn đưa tay muốn ấn công tắc đèn, nhưng đột nhiên lại bị người từ phía sau ôm lấy.

“Tín Xa?” Trực giác nói cho hắn biết người ôm là Mộc Tín Xa, y không phải nói không thoải mái sao? Sao không nghỉ ngơi cho tốt?

“Thực sự chơi không hay, anh cũng không bị dọa.” Mộc Tín Xa nói.

“Trong phòng này trừ em ra còn ai vào đây a? Thật là. . .” Anh Dạ Mạc muốn bắt đôi tay đang ôm hắn, nhưng Mộc Tín Xa y ôm rất chặt.

“Nói không chừng người nào mơ ước nữ nhân a. . .” Mộc Tín Xa tiếp tục nói.

“Sao lại mơ ước như thế, người của anh chỉ có em đi?” Anh Dạ Mạc nhéo y.

“Cũng có thể a. . .” Mộc Tín Xa cười, y thật sự không có lúc nào mà không mơ ước hắn.

Là tại Anh Dạ Mạc không biết mị lực chính mình có bao nhiêu lớn, hoàn hảo hắn không thường kết giao thân thiết với ai, y mới có thể yên tâm như thế.

“Thân thể em có khỏe không? Để anh xem xem.” Anh Dạ Mạc cuối cùng bài khai được tay y, đem y kéo đến trước mặt.

Vừa thấy, thiếu chút nữa té xỉu, đây là gì đây?

Mộc Tín Xa thể nhưng mặc áo sơmi màu trắng? Đúng, nhưng chỉ mặc một cái mà thôi, mà hai chân trắng nõn mảnh khảnh lại quang loã phía dưới.

“Em đây là. . . ?” Anh Dạ Mạc hỏi y.

“Đẹp không? Mê người không?” Thân thể y làm gì mà thoải mái, y chỉ là chạy về phòng tìm quần áo mặc, thử đến thử đi, nhưng chỉ cái này làm y vừa lòng.

“Em là đang câu dẫn anh?” Anh Dạ Mạc cười, quần áo của hắn so với y mà nói đúng là có phần lớn hơn.

“Sai, em là lễ vật của anh, quà sinh nhật.” Mộc Tín Xa dán vào gần hắn, hôn hắn một chút.

“Thật sự đối em hết cách. . .” Anh Dạ Mạc cuối cùng lý giải được ý tứ của y, ai, Mộc Tín Xa sao luôn có gu thời trang kỳ quái chứ?

“Không thích. . . ? Không thích em liền đổi ác. . .” Mộc Tín Xa nói. Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 53 PN9

“Thích. . . Em không mặc anh càng thích. . .” Anh Dạ Mạc khó có khi không đứng đắn cùng y vui đùa.

Tay hắn cũng bắt đầu không an phận.

“Thật sự. . . ? Em cũng như thế, chúng ta ăn ý thật tốt.” Mộc Tín Xa nói, cũng bắt đầu cởi quần áo hắn.

Anh Dạ Mạc thân nhiên để y cởi, cũng bắt đầu hôn từng chỗ một của đối phương.

“Từ từ. . . Em còn muốn nói một việc. . .” Mộc Tín Xa đẩy mặt hắn ra, y còn chưa nói câu kia.

“Nói cái gì?”

“Sinh nhật khoái hoạt, Dạ Mạc.” Sau đó Mộc Tín Xa lại kéo đầu Anh Dạ Mạc xuống tiếp tục cùng hắn hôn.

Điều này làm hắn nhớ tới sinh nhật y lúc trước, hắn nhớ rất rõ tình cảnh lúc đó.

Thật sự hấn đối Mộc Tín Xa quý linh tinh này không có biện pháp, đích xác, tuy rằng chỉ là một câu sinh nhật khoái hoạt đơn thuần, nhưng là có thể nghe được tình cảm chân thật từ chính nam nhân mình yêu, không thể nghi ngờ là lễ vật ngọt ngào nhất.

Anh Dạ Mạc thích Mộc Tín Xa hôn hấn, còn hơn lúc thân thể đụng chạm nhau, không thể nói rõ tại sao, có lẽ do thường thường thích hôn y nên mới vậy.

Thích nam nhân này chỉ thuộc về mình, cũng thích cùng y tứ chi đụng chạm nhau, chỉ cần hôn nhẹ y, chỉ cần ôm một cái hấn cũng cảm thấy được thực hạnh phúc .

Hấn hôn, thủy chung không bao giờ ôn nhu, hấn luôn muốn đem Mộc Tín Xa ép đến thở không nổi mới bằng lòng buông tha, hấn thích nhìn lúc buông Mộc Tín Xa ra, thấy hai gò má y đỏ bừng cùng cảm thụ tiếng thở dốc nóng bỏng, cũng thích chỉ mỗi mình hấn được nhìn thấy y ở trong lòng ngực chính mình mới có thể lộ ra những biểu tình này.

Mộc Tín Xa ôm cổ hấn gât gao cùng hấn hôn, cảm thụ hơi thở nồng đặc mùi nam nhân, cũng thích Anh Dạ Mạc liêu mạng hôn y, thích cổ khí thế bá đạo của hấn luôn luôn thâm nghĩ khiến y chỉ thuộc về hấn.

Từ trước kia đến bây giờ y không cảm thấy mình sẽ thuộc về ai, mà hiện tại cảm giác đã rất rõ ràng khi chính mình thuộc về nam nhân trước mắt này, nam nhân này kêu Anh Dạ Mạc.

Anh Dạ Mạc nâng mặt Mộc Tín Xa hung hăng hôn, hôn đến khi y không thở nổi mới buông ra, nhưng vẫn không ngừng hôn từng chỗ từng nơi trên mặt y, làm y cảm thấy ngứa ngứa.

Mộc Tín Xa kéo hấn ý chỉ muốn đi tới phía giường, nhưng đột nhiên lại đem hấn đẩy lên, chính mình thuận thế đặt ở trên hấn.

“Tín Xa. . . Em vẫn là mặt dưới đi. . . ?”

Thăng thần nói, Anh Dạ Mạc đối với lần đầu tiên trong lòng vẫn còn kinh hãi, hấn không muốn Mộc Tín Xa làm như vậy.

“Anh đừng vội a. . . Em đây là đặc biệt phục vụ a. . .” Mộc Tín Xa cười khê đối hấn lắc đầu.

Trong đầu Anh Dạ Mạc còn đang đoán Mộc Tín Xa đến tột cùng muốn làm gì, thì y đã chạy xuống giường, cũng cầm thứ gì đó rồi quay lại.

“Bơ. . . ? Đây là muốn làm gì?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Đồ ở trên người anh cho anh càng thêm mỹ vị a. . .”

Mộc Tín Xa nói, đưa tay quét một miếng bơ dính lên trên hai điểm nhỏ trước ngực Anh Dạ Mạc.

“Tín Xa. . . Em không lắm chứ? Em xác định thứ này có thể đồ ở trên người?” Anh Dạ Mạc rất muốn cười, hiện tại rốt cuộc là ai đã biến thành quà sinh nhật?

Mộc Tín Xa đối hấn cười cười, dính một ngụm bơ ở trên miệng rồi cúi đầu hôn hấn, cùng hấn chia xẻ tư vị ngọt nị.

Giải quyết xong miếng bơ ngoài miệng, Mộc Tín Xa bắt đầu hưởng dụng mỹ thực trước ngực hấn, y nhẹ nhàng liếm đi miếng bơ trước ngực, mỗi lần liếm sẽ hôn đưa lên miệng hấn hôn một ngụm.

Anh Dạ Mạc của chúng ta cuối cùng cũng biết được suy nghĩ của y.

Mộc Tín Xa thật sự rất mê người, sao lại có thể nghĩ ra chiêu thức ngọt nị như thế?

Mất một ít thời gian mới giải quyết xong chỗ bơ kia, nhưng mà Mộc Tín Xa lại phát hiện làm như vậy thật sự rất mệt mỏi, bởi vì mỗi khi y dán lấy môi Anh Dạ Mạc, sẽ bị hấn chế trụ đầu mãnh liệt hôn thật lâu, làm hại y thở hổn hển liên tục.

“Phục vụ của em có cho anh vừa lòng không?” Mộc Tín Xa đắc ý tranh công.

“Thực vừa lòng.” Anh Dạ Mạc sờ sờ mặt y, hồng hồng rất đẹp.

“Vậy bây giờ đổi lại đến lượt anh phục vụ cho em vừa lòng.” Mộc Tín Xa lặn ra bên cạnh, tạo hình chữ đại nằm ở trên giường. ()

Anh Dạ Mạc xoay người áp trên y, Mộc Tín Xa cũng lập tức đưa tay ôm trụ thất lưng đối phương.

“Anh đây muốn hưởng dụng lễ vật của anh.” Anh Dạ Mạc nói.

Đẩy những lọn tóc của y ra, cúi đầu hôn cổ y, cũng vươn đầu lưỡi liếm liếm, da thịt toàn thân y đều rất được, hẳn thật sự rất thích.

Hai tay bắt đầu không an phận sờ lên hai điểm nhỏ hồng lộn xinh xắn, hẳn cũng dùng đầu ngón tay vừa ấn vừa nhéo.

“Ngô. . . Thích. . . Còn muốn. . .” Mộc Tín Xa cắn ngón tay chính mình, lộ ra bộ dáng muốn hơn nữa.

Anh Dạ Mạc oai đầu tiếp cận hút lấy nhũ tiêm, tay kia kích thích bên còn lại, có khi dùng răng khê cắn, có lúc lại đưa tay nhéo một điểm mẫn cảm khác.

“A. . . A. . . Hảo lớn. . .” Tiếng Mộc Tín Xa thoải mái rên rỉ không ngừng truyền đến trong tai hẳn.

Y đem một bàn tay nâng hậu não chúc hẳn lên, ấn đầu đối phương muốn hẳn hấp thu điểm thơm ngon trước ngực.

Trước ngực không biết bị Anh Dạ Mạc đùa bỡn bao lâu, chỉ biết đến lúc buông ra, hai quả thực kia đã hồng đến căng trướng, xung quanh còn có vài dấu răng, thân thể y còn đang động động không thôi.

Thân thủ hẳn đi xuống cầm phân thân y, nơi đó đã sớm phản ứng khi hẳn hút liếm phần ngực, mà phúc hạ hiện tại được bao bởi bàn tay ấm áp, trong nháy mắt lớn lên một vòng.

Cúi đầu, Anh Dạ Mạc vươn đầu lưỡi liếm phần đỉnh đầu đỉnh, sau đó mới hé miệng nuốt trọn phân thân, để nó vào trong khoang miệng phục vụ.

“Dạ Mạc. . . Sau hơn. . . Còn chưa đủ. . .”

Mộc Tín Xa cảm thấy thân thể dần dần nóng lên, tóc trên trán đã bị mồ hôi lộng ướt, hai gò má hồng đào càng ngày càng thắm đỏ.

Anh Dạ Mạc gương miệng lớn hết cỡ để phân thân Mộc Tín Xa có thể tiến thật sâu vào yết hầu, khiến y có thể thoải mái.

Hẳn cũng không bài xích giúp Mộc Tín Xa làm như thế, Mộc Tín Xa đã hy sinh bản thân ở mặt dưới, cho dù hẳn vì y làm loại chuyện này thì cũng không đủ.

Khi hẳn buông phân thân Mộc Tín Xa ra, nơi đó của y đã căng trướng vểnh cao đầu, hơn nữa chính căn dính đầy nước bọt của hẳn, thoát nhìn thập phần tình sắc.

“Cho em bắn trước sao. . . ? Tín Xa. . .” Anh Dạ Mạc sẵn sốc hỏi hỏi y.

“Àn. . . Em muốn bắn. . . Em chịu không nổi. . .” Mộc Tín Xa từng ngậm từng ngậm nuốt khí, sớm biết vậy thì hôm nay không cần lắm kiểu nhiều như vậy, giờ mới bị Anh Dạ Mạc lộng vài lần đã sắp hư thoát.

Thân thủ hẳn cũng vội vàng nhanh chóng vì y bộ lộng phân thân, quả nhiên không bao lâu sau, Mộc Tín Xa liền bắn ra chất lỏng bạch trọc, toàn bộ phun trào ở trong tay Anh Dạ Mạc.

Cuối cùng đã phóng thích được, Mộc Tín Xa thỏa mãn nuốt khí, nhưng y còn phải vì chuyện kế tiếp bảo trì thể lực mới được.

“Giúp em làm trơn. . . Dạ Mạc. . .” Mộc Tín Xa nói, y còn chưa có làm Anh Dạ Mạc thoải mái mà.

“Anh đã biết. . .” Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 54 PN10

Đem thân Mộc Tín Xa trở mình lại, để y bảo trì tư thế quỳ vào trên giường, Anh Dạ Mạc mới xuất ra dầu bôi trơn đổ vào tay, bắt đầu vì Mộc Tín Xa làm công tác bôi trơn.

Công tác bôi trơn từ trước giờ cơ hồ là Anh Dạ Mạc tự mình động thủ, Mộc Tín Xa hay bôi loạn, mỗi lần làm không tự giúp mình bôi trơn tốt đã tự mình hiến thân, cho nên hắn mới chuẩn bị dầu bôi trơn, cũng nói với Mộc tín Xa chuyện này sau này giao cho hắn là được.

Có người vì mình phục vụ, Mộc Tín Xa hiển nhiên rất thích ý, y kỳ thật không thể kiên nhẫn, ít nhiều gì thì Anh Dạ Mạc săn sóc y như thế, luôn luôn hảo hảo giúp y bôi trơn tốt xong mới tiến vào trong cơ thể y.

Mặc dù có khi y thật sự nhịn không được, muốn Anh Dạ Mạc trực tiếp đến là được.

Dầu bôi trơn dính đầy ngón tay mới bắt đầu tiến vào hậu huyệt y, khiến Mộc Tín Xa kêu rên một tiếng rồi nhịn xuống, Anh Dạ Mạc luôn thực ôn nhu loạt động, cho nên y cũng không cảm thấy đau.

Có điều bây giờ mới chỉ có một ngón tay.

Khi hai rồi đến ba ngón tay tiến vào, không phải kêu lên một tiếng là có thể giải quyết, mà là trực tiếp thét lên, rồi mới thích ứng được, mới có thể phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Các ngón tay của hắn ở bên trong y ra vào rất thoải mái, bất quá y ưa Anh Dạ Mạc ôm y hơn, dùng bộ vị dững mãnh của hắn đập vào y, như vậy mới thật sự thoải mái.

Anh Dạ Mạc thấy độ trơn đã đủ, hắn rút các ngón tay ra, đem Mộc Tín Xa ôm gần mình chút, rồi mới lấy côn thịt ra, vừa nẩy hắn giúp Mộc Tín Xa bôi trơn cũng đã thuận tiện dùng tay kia bộ lộng qua, hơn nữa cũng dùng dầu bôi trơn đổ lên nơi đó, như vậy sẽ khiến hắn tiến vào thuận lợi.

Đỡ phân thân, đầu đỉnh đỉnh vào huyệt khẩu Mộc Tín Xa, tuy rằng động tác tiến vào không nhanh, cũng một hơi trực tiếp đỉnh đến chỗ sâu nhất mới dừng lại.

“Dạ Mạc. . . Hảo sâu. . . Ngô. . .” Hoàn hảo Anh Dạ Mạc đã giúp y bôi trơn đủ, bằng không lấy loại phương thức sáp nhập này, Mộc Tín Xa cảm thấy y nhất định sẽ bị thương.

“Thích không. . . ?” Anh Dạ Mạc đặt y ở trên lưng, cắn cắn lỗ tai y.

“Thích. . . Động sẽ càng thích. . .” Mộc Tín Xa như trước không thay đổi luôn khiêu khích bản tính con người.

Anh Dạ Mạc không có cách nào, Mộc Tín Xa luôn nói rõ ràng như vậy, nhưng hắn cũng không chán ghét Mộc Tín Xa nói như thế, mỗi khi nghe y nói những lời này, đồ hội sẽ khiến hắn trở nên càng thêm hưng phấn, cũng trở nên càng muốn chà đạp y một phen.

Hắn thoáng khởi động thân trên, không đem toàn thân sức đặt ở trên người y để tránh đè nặng y, hạ nửa người thì bắt đầu chậm rãi đỉnh động.

Mộc Tín Xa cảm thấy Anh Dạ Mạc kỳ thật có chứa chút tình cách dã thú, tuy rằng phần lớn hắn rất ôn nhu, không hề ghét vì y làm công tác bôi trơn, nhưng một khi đã đi vào trong cơ thể y, cả người sẽ trở nên cuồng dã, không ngừng ở trong cơ thể y càn quấy.

Tựa như bây giờ, nguyên bản còn ôn nhu chậm rãi đâm y, nhưng càng ngày càng mãnh liệt, khí lực cầm thắt lưng y cũng rất lớn, không nói như vậy chỉ sợ y sẽ bị hắn đánh bay đi?

Nhưng y thích như vậy, y thích câu dẫn Anh Dạ Mạc, muốn Anh Dạ Mạc đối đãi y như vậy.

“Dạ Mạc. . . Mau nữa. . . Sâu nữa. . .”

Anh Dạ Mạc có khi thực hoài nghi, thân hình Mộc Tín Xa mỏng manh như vậy sao có thể chịu nổi đối đãi như thế? Mộc Tín Xa luôn cố tình đối hắn nói muốn càng nhiều hơn, hại hắn hoàn toàn dừng không được.

Mặc dù đang ở trong quá trình làm tình thì không thể nói tới lý tính, thế nhưng Mộc Tín Xa luôn có thể câu dẫn cổ dã tính sâu trong lòng hắn đi ra.

Anh Dạ Mạc đâm với tốc độ nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng cố ý đi vào rất sâu mới rút ra, Mộc Tín Xa bị hấn đâm liên tục lại rất nhanh khiến nói không ra lời, trừ bỏ thanh âm ồ ồ mất hồn, những ý tưởng cùng lời nói đều bị đánh bay.

Hai người cùng nhau mập hợp, tiến vào cảnh giới hư ảo, thế giới bọn họ bây giờ chỉ còn này động tác mập hợp cùng tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc mà thôi.

Động tác dao động so với lúc trước thô bạo hơn, ngay cả thanh âm va vào móng Mộc Tín Xa cũng rất vang dội, tiếng thở dốc cũng trở nên ồ ồ vẫn đục.

Ở trong cơ thể Mộc Tín Xa liên tiếp đung đưa một hồi, hấn mới thỏa mãn phóng xuất, mà Mộc Tín Xa đã sớm hư nhuyễn, khàn giọng kêu rên.

“Em phải về ?” Anh Dạ Mạc nói.

Mộc Tín Xa tính toán mình cũng đã muốn ở Anh gia nửa tháng, y cảm thấy nên trở về.

Nghiêm túc đem mọi chuyện xử lý rất khá, mỗi ngày sẽ báo cáo nội tình trong bang, muốn y không cần lo lắng, bất quá y cảm thấy bản thân chìm quá lâu rồi, bây giờ là lúc trở lại vị trí.

Bang chủ vẫn nên phải có bang chủ.

Mộc Tín Vọng không chết, kỳ thật ngược lại cho y dũng khí rất lớn, y thậm chí cảm thấy được, nói không chừng y hận hấn nhiều năm như thế, chỉ là muốn cấp bản thân một cái lý do để sống sót cùng dũng khí thôi, ý định giết Mộc Tín Vọng có lẽ cho tới bây giờ không phải điều y hy vọng cũng không nhất định?

Nhưng y cũng không nguyện ý gặp lại người kia, cuộc sống hiện tại của y đã rất hạnh phúc, không hy vọng người kia tái xuất đảo loạn cuộc sống của y, tuy rằng có thể chấp nhận chuyện hấn không chết, nhưng không có nghĩa y thật sự tha thứ hấn.

Có lẽ, một ngày nào đó đi? Ai biết được?

“Đúng vậy, còn muốn bắt đầu cùng anh sống chung.” Mộc Tín Xa cảm thấy đây điều tiếc nuối lớn nhất, không thể giống như bây giờ mỗi ngày cùng Anh Dạ Mạc gặp mặt.

Nhất là sau này y cùng Anh Dạ Mạc, y không biết có biện pháp nào chịu được phần tương tư này.

“Vậy cũng không phải không có biện pháp, bất quá anh sẽ không thấy em mỗi ngày.” Anh Dạ Mạc đem Mộc Tín Xa đang dao động tiến ngực an ủi y.

Thật sự rất kỳ diệu, trước kia hấn rất chán ghét việc có người yêu phải quan hệ, hơi chút việc nhỏ sẽ không thoải mái, nhưng bây giờ có Mộc Tín Xa, cả ngày hấn chỉ muốn bính y.

“Anh đương nhiên phải đến a, cẩn thận em xem phải nam nhân khác.” Mộc Tín Xa lại đùa.

Trước kia, y tổng cảm thấy y không có khả năng ở chung với một người, cũng không suy nghĩ muốn cùng một người sống cả đời, nhưng hiện tại lại hoàn toàn phá vỡ tín niệm của y. Y thầm nghĩ một Anh Dạ Mạc là tốt rồi.

“Anh nói rồi, không được đến gần nam nhân khác!” Anh Dạ Mạc nhéo nhéo cằm y.

Hấn nhiều ít gì cũng quen Mộc Tín Xa nói chuyện như vậy, có điều, hấn vẫn cảm thấy bị ăn dấm chua.

“Vậy anh đuổi lại đây đi, như vậy em cũng chỉ nhìn mình anh.” Mộc Tín Xa cười, Anh Dạ Mạc thích ăn dấm chua thật sự đáng yêu.

“Mặc kệ chân trời góc biển anh cũng sẽ đuổi được, em chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!” Anh Dạ Mạc nói.

Lần thứ hai đem Mộc Tín Xa áp chế. Một lần còn chưa đủ, sinh nhật hấn còn chưa kết thúc. . .

hoàn Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-tap-trung>